

AKP Muhafazakar Demokrat MIŞ!

MUHAFAZAKARLIK

Maskesi altında Amerikancılık

DEMOKRATLIK

Maskesi altında faşizm!

maskenin
düşüğünün
resmidir

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 75 / Tarih: 31 Ağustos 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

**Emperyalizme ve
işbirlikçilerine
karşı
olmayan
vatansever
değildir!**

Tecrite Karşı Direniş

Ölüm orucu 1046. gününde
DÜŞÜNCELERİMİZDEN VAZGEÇMEYECEĞİZ!

Memurlar Kızılay'da

Direnme hakkı yokedilmek isteniyor!
DİRENECEĞİZ!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

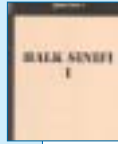
Evet, verecek bir canımız var;
ama o canı, emperyalistler ve
işbirlikçilerinin çıkarları için değil,
halkımız için, vatanımız için,
bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için vereceğiz!
Evet, dökülecek kanımız var;
ama eğer kanımız dökülecekse, emperyalistler için Irak
topraklarında dökülmeyecek. Kanımız, kurtuluş umudu-
nu yeşertmek için Anadolu topraklarını sulayacak.

**ÇAĞ
DUYURU**

Grup YORUM

13 Eylül'de
Harbiye Açık hava
Tiyatrosu'nda
Saat: 20.30

**Halk Sınıfı
I-II**
Haziran Yayınevi

**Bağdat'ta
68 Gün**
Tavir Yayınları

**Yaşatmak İçin
Öldüler**
Armutlu'da Ölüm
Orucu Direnişi
Boran Yayınevi

ÜÇ YENİ KİTAP
Anı... Tarih... Teori

F tipindeki tutsaktan Filistinli kardeşine

Dayanılır mı buna?
Ramallah'ta
bir köşe başında
tank paleti altında
yatar.

Adı:
Memleketimin adlarından
babası şehit

1. İntifada'da...
Ve benim dedem
Kurtuluş savaşında
tek mermisi kaldığında
esir düşmemek için
vurmuş kendini.

Sen,
benim Filistin'li kardeşim
dayanılır mı buna?

Ramallah'ta
herhangi bir evdesin
zalim sarmış her yanı
kurt soyundan belli
Açlıkla terbiye edebilir mi seni?
Ki ben,
550 gün olmuş açım
"terbiye" olmadım.
Sen,
benim Filistinli kardeşim
Babam, anam, yani vatan
boyulu boyunca sapan
Yüreğimi de kat
Yüreğimi de kat.
Al
Düşmana fırlat!

**Ekmek
Adalet**

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yapı Kredi - Yenilerstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana - İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 17 25
Ankara - GİM Bankası Otur. İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya - Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 262 223 87 19
Batı - Rıpaş Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep - Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenişir Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa - Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPPA Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir - Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklım
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli - Hüseyin Caddesi Gökkuşan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 282 332 41 70
Mahmut - Dabaklı Mah. Bakırçılar Çarşısı Samanyolu İşhanı Kat:1
No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mardin - Zeynelabidin Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Tel-faks: 0 392 435 25 80
Samsun - Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tekirdağ - Kemerli Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak - Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Sol'da ve Sağ'da
vatanseverlik işbirlikçilik*
- 5... *"Müslüman ülke" kimliği
işgalci Amerika'nın
hizmetinde*
- 9... *İşgal ortaklığına karşı
eylemler sürüyor*
- 10... *Bu öfke diner mi?*
- 12... *Bireyselleştirme
temel bir amaç olarak
öngörülmüştür*
- 13... *Tecrit*
- 14... *15 bin memur
AKP'yi uyardı*
- 17... *Çiçek emretti;
KESK eyleminden
"örgüt operasyonu"...*
- 19... *AKP'nin ideolojisi ne?*
- 22... *"Bölücü" düğüne kurşun!*
- 23... *Polise öfke yayılıyor*
- 24... *AB'li ya da AB'siz
kafa aynı*
- 25... *Benim hiç çantam
olmadı ki*
- 26... *Başına çuval geçirilen
zafer*
- 29... *Türkmen katliamının
sorumlusu ABD'dir*
- 31... *Bağdat'tan kaçış*
- 32... *Barış...*
- 34... *Ya kurduğunuz dağaçları...*
- 35... *Direnişin bayrağı aylardır
onların ellerinde*
- 36... *Gençlerimizin kanını
satanlar*
- 38... *Tunceli Barosu raporu...*
- 39... *"Her mahallede yapılmalı"*
- 40... *Ağartıoğlu deri işçileriyle
röportaj*
- 41... *Sorun var!*
- 42... *Hedefimizde
"Tarikatçı Tayyip" değil,
"Faşist Tayyip" var!*
- 43... *Eğitimde soyguna son*
- 44... *"İşgal altında ateşkes"
oyunu bitti!*
- 46... *Emperyalizmin ahlakı ve
insan haklarına örnekler*
- 47... *Devrim, heyecanını koruyor*
- 49... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *Köyün delisi*

Vatanseverlik İşbirlikçilik

Bir insan düşünün, bedeni alevler içinde. Yoldaşlarına karşı vahşi bir saldırıyı durdurmak için tutuşturmuş bedenini. Hapishane maltasında alevler içindeki bedeniyle, vahşi saldırıyı düzenleyenlerin üzerine doğru yürüyor. Kurşunlar yağdırılıyor bedenine. Alevler içindeki bedenden tek bir slogan yükseliyor o anda: **"Yaşasın Bağımsız Türkiye!"** Benzer sahneler, bir başka hapishanenin havalandırmasında, kuşatılmış bir üste de tekrarlanıyor. O anda "F Tiplerine Hayır" sloganı da, veya karşısındaki katilleri lanetleyen bir slogan da atabilir. Ama ister tutsak bir devrimci, ister kuşatılmış bir savaşçı olsun, son nefesinin bir bölümünü mutlaka o sloganı haykırmaya ayırıyor: **"Yaşasın Bağımsız Türkiye!"**

Ve o slogan, bu ülkede, yalnızca devrimcilerin gerçekleştirdiği yürüyüşlerde, mitinglerde, gösterilerde duyuluyor. Bu ülkede, "bağımsızlık" mücaadesi, yalnızca devrimciler tarafından sürdürülüyor; emperyalizme karşı mücadele edenler yalnızca devrimciler.

Devrimciler, vatan için ölürken, bağımsızlık için mücadele ederken, emperyalizmden kurtuluş bayrağını dalgalandırırken, ömürlerinin son nefesinde "Bağımsız Türkiye" diye haykırırken, başka bazı kesimler vardı ki, onlar "vatan, milliyetçilik, ulusalcılık, ülke çıkarları" kavramlarını kimseye bırakmıyorlardı. O başkaları, 1945'lerden bu yana iktidarda olan işbirlikçi partilerdir. O başkaları, sömürü düzeninin kaymağını yiyen tekeli burjuvazidir. O başkaları, donunu bile NATO'dan alan, ABD'nin izni olmadan bir kurşun atamayan ordudur. O başkaları, partisinin adına bile "milliyetçi" sıfatını koyan, ama ülkemizde CIA politikalarının uygulayıcısı olmaktan başka bir özelliği olmayan MHP'lilerdi. O başkaları, ahlaken karşıyız ama siyaseten böyle utanmazlığı içinde, bizim için "ülke çıkarı her şeyden önce gelir" diyen AKP'lilerdir. O başkaları çoğunlukla "sağ" diye anılanlardı. Sağ ve milliyetçilik demagojisi, ülkemizde adeta özdeştir.

Onlar, onyıllar boyunca, vatan, ülke çıkarları sözünü bir an bile ağızlarından düşürmeksizin, gerçek vatanseverleri katlettiler veya katledilmesi ne alkış tutageldiler. Vatanseverleri katlederek emperyalizme bağımlılık düzenini ve sömürü çarkını döndürdüler. Düzenlerine karşı çıkan herkesi de "vatan hainliği" damgasıyla susturmaya çalıştılar. Kimi "sol" göründü bunu yaparken, kimi "Atatürkçü", kimi "ulusalci", kimi "liberal"... Kullandıkları sıfatlar ne olursa olsun, her şey olabilirler, ama vatansever olmadıkları kesindir.

Sınıflar mücadelesinde, emperyalizmle halklar arasındaki mücadelede, kimin ne olduğunun belirlenebileceği ölçüler vardır. Bu nedenle, şu veya bu kesimi doğru değerlendirebilmek için, onların kullandıkları sıfatlara değil, bu ölçülere bakmak, en doğru yoldur.

Vatanseverliğin, devrimciliğin, ilericiiliğin, sol olmanın ortak bir paydası vardır bugün örneğin: Bu ortak payda, emperyalizme karşı olmaaktır. Emperyalizme karşı pratik olarak mücadele etmektir. Bunu yapmayanlar, hangi gerekçeyle olursa olsun bundan uzak duranlar, bu sıfatlarla anılamazlar. Bu ölçüyle bakıldığında, en başta tüm düzen partilerinin "vatanseverlik" kavramı dışında kaldığı görünür.

Emperyalizmin ekonomik, siyasi ve askeri olarak hemen her şeyi belirlediği bir dünya ve ülke gerçeğinde, bu sıfatların ve dolayısıyla bu ölçü-

lerin bir çoğu birbiriyle içiçe geçmiştir. Örneğin, halktan yana olmakla vatansever olmanın ölçüsü, anti-emperyalizmde çakışmıştır. Emperyalizme karşı çıkmayanlar, vatansever olamayacakları gibi, halktan yana da olamazlar. Her kim ki, “halkın çıkarları” gerekçesiyle emperyalizmle işbirliğini savunuyorsa, kim ki “halkın çıkarları”, “ülke çıkarları, ulusal çıkarlar” gibi gerekçelerle ABD işgali altında veya AB şemsiyesi altında emperyalizme tabi olmayı savunuyorsa, onlar halktan yana değil, işbirlikçidir. Bu ölçüler, “milliyetçi” olduklarını iddia edenlerin milliyetçi olmaktan, “devrimci, ilerici” olduklarını iddia edenlerin de gerçek anlamıyla devrimci olmaktan çıktıklarını gösterir.

AKP, ideolojik kökeni itibarıyla “vatan” kavramından zaten uzaktır. Ama bu köken geride kalmıştır; AKP “ideolojik” değil, “pragmatik” bir partidir. Böyle olduğu için de, iktidar olmadan önce de, iktidar olduğundan bu yana da “milliyetçiliği” istismar etmekten geri durmamıştır. AKP’nin milliyetçilikle, vatanseverlikle ne ideolojik, ne pratik bir ilgisi yoktur. AKP işbirlikçi bir parti olduğunu iktidarının her gününde kanıtlamıştır. Bunun dışında ister islamcı, ister halkçı, kullandığı her söylem, bu işbirlikçiliğini gizlemeye yöneliktir.

İslamcılar bu gerçek karşısında netleşmek durumundadırlar. “İslamcılar” genel kavramı içinde çok çeşitli kesimler var. Ama biz hepsi için tek bir ölçüyü ortaya koyabiliriz: **Amerikan işgalciliğine ve işgal ortaklığına karşı değilsen, emperyalizme ve onun bu ülkedeki işbirlikçilerine karşı değilsen, zalimden zulümden yanasındır.** Onlara karşı olmadığınız sürece, halktan ve adaletten yana olmanız mümkün değildir. Bu niyetlerden bağımsız, nesnel bir olgudur. Bunun dışındaki her türlü islamcılık, din tüccarlığıdır, çok çeşitli hesaplarla islamın istismar edilmesidir.

Orduyu ele alalım: Ulusallık, milliyetçilik en fazla generallerin literatüründe görülen kavramlardır.

“Vatan”dan ve “vatan hainleri”nden belki de en fazla onlar söz ederler. Ama onlar için vatan, Amerika’nın çıkarlarının bekçisi olmaktan, sınırlar içinde de ulusal, sosyal haklarını isteyen halkı sindirmekten başka bir anlam taşımaz bugüne kadar. Başka bir deyişle, generaller için vatan, istedikleri gibi

katletme, ezme, sindirme özgürlüklerinin olduğu toprak parçası demektir. Bu “özgürlüğü” sonuna kadar kullandılar hep. “Vatan” üzerindeki baskıcı hükümlerliklerini sürdürmek için emperyalizmin desteğine muhtaçtılar; bu desteği de uşaklık karşılığında aldılar. Amerika’dan emir alanların, onların izni dışında tek bir adım bile atamayanların “ulusalcılık”tan söz etmesi kadar komik bir şey düşünülemez belki; ama generaller, süngü zoruyla bugüne kadar o komikliği sürdürdüler. Ne var ki artık süngü zoru da, onların **işbirlikçiliğini** gizlemeye yetmiyor.

Oligarşinin tüm işbirlikçiliğine rağmen, Amerikan emperyalizminin şu veya bu gerekçeyle ülkemizi Irak gibi işgal ettiğini düşünün; bugün her fırsatta Amerika’yı “küştürmememiz” gerektiğini vaazedenlerin, her zeminde Amerika’yla iyi ilişkiler kurmak gerektiğinden sözedenlerin öyle bir anda direnmesi mümkün olur mu? Asla! Amerika’yla ilk işbirliği yapıp, kendi halkının direnişine karşı çıkacak olanlar onlardır. İşte size bir “ölçü” daha!

Bugün Amerika’nın Irak’taki işgalini destekleyenler, Irak halkının direnişini “terör, istikrarsızlık” diye adlandırıp Amerika’nın Irak’taki direnişi bastırmasını destekleyenler, vatansever olamazlar. Halktan yana da olamazlar. Dolayısıyla sol veya ulusalcı da olamazlar. Devrimcilerin vatan ve halk sevgisi, mücadelelerinin içindedir. Bu mücadeleyi karakterize eden de anti-emperyalist, anti-oligarşik olmasıdır. Vatan ve halk sevgisi ve enternasyonalizm bunda somutlanır.

Vatanseverlik, bağımsızlık savaşçısı olmaktır. Vatanseverlik, kuru kuruya bir “toprak” sevgisi değildir. O topraklar üzerinde bağımsız, özgür, onuruyla yaşama isteği ve iradesidir. Sol, bu kelimenin düzen partileri, faşistler tarafından tümüyle çarpıtılması, dejenere edilmesinin de etkisiyle, uzun bir süre bu kavramı kullanmadı. Fakat bu da işbirlikçilerin demagogisinin etkisini artırmaktan başka bir işe yaramadı. Devrimciler, bu demagogik çemberi de kırmak durumundadırlar. Olgular bu kadar çıplak olsa da, karşı-devrimin demagogileri, halkın cahil bırakılmışlıkları, karşı-devrimin baskı ve terörü gibi çok çeşitli etkenler nedeniyle geniş kitlelerin bu çıplak olgulardan aynı siyasal sonuçları çıkaramayacağı da açıktır. Kim vatansever, kim işbirlikçi, pratikte ayrımını koyduğumuz gibi, her zeminde, ideolojik olarak da bunun kavgasını vermeliyiz. Milliyetçiliğin ve onun bir türevi olarak şovenizmin etkilerini asgariye indirmek için, sahte vatanseverlerin, sahte halkçıların maskesini düşürmek için de bu mücadele önemlidir.

Vatanseverlik, kuru kuruya bir “toprak” sevgisi değildir. O topraklar üzerinde bağımsız, özgür, onuruyla yaşama isteği ve iradesidir.

“Irak’a asker” pazarlığı sürüyor “MÜSLÜMAN ÜLKE” KİMLİĞİ İŞGALCI AMERİKA’NIN HİZMETİNDE

- ✓ **Irak pazarlığı sürüyor. Milyarlarca dolarlar, rüşvetler gençlerimizin kanının satılması için.**
- ✓ **AKP iktidarı, şovenist propagandayı, müslümanlığı işgal ortaklığı için kullanıyor.**
- ✓ **Tezkereyi erteleme pazarlık süreciyle ilgilidir, AKP işbirlikçilik kararında nettir.**
- ✓ **İşgale ve işgal ortaklığına karşı eylemlerimizi yaygınlaştıralım.**

22 Ağustos günü toplanan MGK’dan, Irak’a yönelik politikanın, “ulusal yararlar uygun biçimde sürdürülmesi” ve “öncelikli hedefin Irak’taki istikrarsızlığın bitirilmesi olduğu” kararı çıktı. (23 Ağustos, basın)

İstikrarsızlığın kaynağı işgal.

“Ulusal yararlar” dediklerini ise artık herkes biliyor; Amerikan yararları!

Ancak bu toplantının ardından ABD ile yapılan görüşmeler sonucunda tezkerenin meclise getirilmesi ekim ayı başına ertelendi. Bir an önce Irak’a asker göndermek, ABD’ye kendini affettirmek için canhıraş çabalayan AKP’nin bu adımı kimilerince, asker gönderme konusunda ki kararsızlık olarak yorumlandı.

Pazarlık Sürüyor

Bu erteleme için bir çok etken sayılabilir.

Birincisi, BM “meşruiyeti”nin olmadığı koşulda alınacak böyle bir karar, uluslararası ilişkilere, AB’ye bir biçimde yansımakla kalmayacak, aynı zamanda, “neden asker gönderiyoruz” sorusuna verilecek cevapta halka söyleyebilecekleri hiçbir şey olmamasına kadar birçok konuda iktidarı zorlamaktadır.

İkinci etken, AKP’nin kendi yaptırdığı anketlerde dahi, halkın büyük bir kesiminin (ki yayınlanan rakamlar gerçeğin çok altında olsa dahi) işgal destekçisi olmaya karşı olması. Ve AKP tabanının “müslüman bir ülkenin işgaline ortak

olunması”nın partiye yansımaları.

Üçüncü etken, Irak halkının oligarşinin ordusunu Amerikan ordusundan ayırmayacağına yönelik mesajları.

Dördüncüsü ise; siyasi, ekonomik, askeri olarak ABD ile pazarlıkların sonuçlanmaması.

Ancak belirtelim ki, tüm bu etkenler içinde, **KADEK’in imhası konusunda sürdürülen pazarlık kilit öneme sahiptir.** Abdullah Gül’ün, Amerika’ya söylediği belirtilen, “*asker göndermeden önce PKK’nın bitirilmesi ile ilgili samiyetinizi gösterin. Açıkça bir gelişme olursa, asker göndermemiz kolaylaşır. Kamuoyumuza daha iyi ikna ederiz.*” (28 Ağustos, Milliyet) sözleri pazarlığın kilit noktasını ifade etmeye yetiyor. Ancak buradan Amerika’nın KADEK’i tasfiye etmek istemediği anlaşılmamalıdır. Zira, Amerika da kendi hesabına göre, zamanlama yapmakta, Kuzey Irak’taki dengelere göre hareket etmektedir.

İktidar şovenist propagandaya güveniyor. Şovenizmi kışkırtarak, “terör” demagojisi yaparak, halkımızı asker gönderme konusunda ikna edebileceğini düşünüyor.

Bu noktada atılacak adımla birlikte, yukarıda saydığımız etkenlerin devre dışı kalması, meşruiyet gibi “gereksiz!” ayrıntıların bir yana bırakılması güçlü bir olasılıktır.

Pazarlık süreci devam ediyor. AKP iktidarı özellikle KADEK konusunda alabildiği kadarını almaya çalışıp, istediği nokta olmasa dahi işgal gücüne destek olmaya gidecektir. Bu, iktidarın siyasi ve ekonomik varlık şartı haline gelmiştir. IMF borcunun ertelenmesi, ABD Hazine Bakanlığı’nın 8,5 milyar dolarlık kredinin “*Irak’a asker gönderme şartına bağlı olduğunu*” açıklaması, borcunu ödeyemeyecek durumda olduğu belli olan Türkiye’nin kredi notunun yükseltilmesi vb. rüşvetler bağımlılığın küçük ve sadece yansıyan örnekleridir.

Şovenizme Prim Vermeyelim

İktidar şovenizmden medet umuyor, Amerikancılık bu maske ile gizlenmek isteniyor. Kendine “ulusalcı” adını veren kesimlerle de bu noktada buluşuyorlar. Onlar da, bir yandan em-

Geçin bu soytarlıkları

11 Iraklı tedavi amacıyla Türkiye'ye getirildi. Medya canlı yayın yaptı, ordu helikopterler tahsis etti. "Irak'a gidersek insani yardım için gideriz, işgalci olarak değil" demagogisi için beceriksiz bir soytarlık.

Irak'ı günlerce bombalayan, binlerce çocuğu katleden İngilizler de kolu kopan

çocuğun tedavi şovunu yapıyor. Ama Basra'da direnişçilerin hedefi olmaktan, Şiiler'in protestolarından kurtulamıyorlar.

Halkları aptal sürüler, kendilerini çok akıllı zanneden bu pespaye politika, emperyalizmin "insan hakları, insani yardım" soytarlığının, dediğimiz gibi acemice bir taklidi. Yok Bağdat'a hastane yapacaklarmış da, alt yapı çalışmalarında bulunacaklarmış da... Geçin bu masalları!

peryalist işgale karşıymış gibi yapıyor, öte yandan Kuzey Irak'ın işgal edilmesini savunuyor. Aralarında hiçbir fark yoktur.

İktidarın şovenist politikalarına prim veren, zemin hazırlayanlar, Irak'ı işgal edenlere de destek veriyorlar demektir. Aksi, yalandır, demagogidir. Vatanseverliğin, ilericiliğin ayrıldığı temel noktalardan biri bu. Gerçek vatanseverler hiçbir halkın yokedilmesi, "terör" demagogisi altında halkların kendi kaderlerini tayin hakkının gaspedilmesine destek olmaz, aksine karşı çıkarlar. Vatanseverler mazlum halklardan yanadır.

Her türlü işgale, bütün işgalcilere karşı çıkacak tek güç devrimcilerdir, sosyalistlerdir. Şovenizmin karşısında Türk, Kürt, Arap, Süryani, Türkmen... halklarının kardeşliğini savunacak sadece biziz.

Hani Para Pazarlığı Yoktu?

ABD Hazine Bakanlığı'nın 8,5 milyar dolarlık kredinin Irak'a asker göndermeye bağlı olduğu, krediye ilişkin kararın Eylül sonunda alınacağını açıklamasının ardından, iktidarın önceki tezkere görüşmelerinden ders alarak, "para pazarlığı yapmıyoruz" yalanı da tekzip edilmiş oldu.

Pazarlık çok yönlüdür. Para pazarlığı da bir yönüdür. Rakam bile bellidir; 8,5 milyar dolar.

Bu rakam iktidarın etiket fiyatıdır, oligarşinin Anadolu gençlerine biçtiği fiyattır.

İktidarın ABD Hazine Bakanlığı'nın açıklamasını geçiştirmesi, yok öyle değil diye başka kaynaklardan açıklama yaptırmaması da gerçeğin üzerini örtemiyor. Nitekim bir başka Amerikalı tartışmaların sürdüğü günlerde duruma açıklık getiriyor:

"Ekonomi ve Irak politikası, kredi için yeterli."

"Ekonomi"den kastedilen, iktidarın IMF politikalarını kesintisiz ve aksatmadan uygulaması. "Irak politikası" ise malum; Amerika'nın çıkarlarını kendi çıkarları olarak görüp, işgal gücüne tetikçilik yapmak için asker göndermesi.

Askeri ve ekonomik işbirliği birbirinden ayrılmaz diyor emperyalistler. Doğru! Yeni-sömürgecilik sistemi böyle işliyor. 1950'lerden bu yana "yardım" adı altında verilen kredilerle yaratılan bağımlılık, siyasi olduğu kadar askeri alanda da oligarşiyi göbeğinden emperyalistlere bağlamıştır. Oligarşinin ordusunun emperyalizmin icazeti dışında hiçbir adım atamaması böyle sağlandı. NATO'nun ucuz askeri olarak Afrika'dan Balkanlar'a böyle uşaklık yapıldı.

"Müslüman Ülke" ve "İslamcı Parti" Kimliği İşgal Ortaklığının Hizmetinde

İktidar olduğu günden bu yana "müslüman ülkelere model olacağız" diye yırtınıyor AKP. Modelin, kimin çıkarları için, nasıl bir model olduğu sır değil. Emperyalizmin istediği gibi sömürge bir ülke modelidir anlattıkları.

Kendisine islamcı diyenler, AKP iktidarına neden sormazlar; "sen müslüman ülke kimliği ni, islamı nasıl Amerika'nın çıkarları için kullanırsın" diye. Sormadıkları gibi, bugün Irak'a, "Irak halkının nabzını tutmaya" giden AKP milletvekillerini, müslümanlığı nasıl kullanmaya çalıştıklarını da sorgulamıyorlar.

AK Parti milletvekilleri Turhan Çömez ve Cevdet Erdöl'ün de içinde bulunduğu bir heyet günlerdir Irak'ta görüşmeler yapıyor. Aşiret liderleri dahil, yerel yöneticilerle, çeşitli kesimlerle temasta bulunup, "bizi ister misiniz" diye soruyor.

Sorunun kendisi bile alçakça!

Ben senin ülkedeki işgalciye suç ortaklığı için geleceğim, ama sen bana kurşun sıkma demeye getiriyor oligarşinin heyeti. Medya da bunları çarşaf çarşaf "Irak halkı bizi istiyor" diye yayınlıyor. AKP'li bir vekil; "Iraklıların, Türkiye

gelsin ama ABD'den bağımsız olarak gelsin' dediğini, bu koşulda hiçbir sorun olmayacağını" aktarıyor.

Peki nasıl olacaktı bu? Amerika, "Irak ben-den sorulur" diye başınıza çuval geçirirken, nasıl olacak? Demagoji elbette. Halkı aldatmaya yönelik mesajlar bunlar.

Din Tüccarı AKP, Suç Ortağı "Müslüman Ülke" Arıyor

AKP, Amerikan uşaklığını halka anlatmakta zorlandıkça her tür demagojiye sarılıyor. Riya-karlıkta, aldatmada sınır tanımıyor. Komikleşti-ğini bilmesi de bir şey değiştirmiyor.

Abdullah Gül, Pakistan ve İran ile görüşmeler yapıyor ve 'ABD'nin gitmesi için Müslümanlar Irak'a gitmeli, siz de gelin...' diyor.

ÇOCUKLARA MASALLAR! Buyurun dinle-yin!

AKP, Pakistan ve İran'a masal anlatıyor. Ay-nı masal halka anlatılıyor. Halk, aptal yerine ko-nuluyor. AKP tabanı uyutulmaya çalışılıyor.

Amerika adına diplomasi yapmaya alışkın olan Abdullah Gül ve Dışişleri Müsteşarı Uğur Ziyal, Pakistan'ın Dışişleri Müsteşarı Khokar'a bakın nasıl masal anlatıyorlar;

"Müslüman ülkelerin görev alması Irak'ta istikrarın sağlanmasını ve yönetimin sivillere devredilip ABD'nin ülkeden bir an önce ayrılmasını hızlandırır. Irak halkı kendilerine yardım için gelen Müslüman ülkelere kurşun sıkmaz. Kayıp vermezsiniz" (23 Ağustos, Milliyet)

Kendisini garantilemiş de Pakistan'a garanti veriyor!

İran'a ise, Şiiler üzerindeki etkilerini, Türk as-kerine yardımcı olması yönünde kullanmasını söyleyerek, aynı masalla aldatmaya çalışıyor.

Dünyanın en akıllısı AKP!

Müslümanlık Amerika uğruna feda olsun. Ye-ter ki, AKP tabanı bir saflık yapıp inansın.

Vatan Ne, Vatansever Kim?

AKP, uşaklığına kılıf aramak için kırk takla atmaya devam ederken, geçen haftaki sayımız-da aktardığımız, "Galiçya'da Yemen'de neden öldük... Vatan neresi..." tartışması, gerçekler çarpıtılarak sürüyor. Galiçya'ya "müstemleke" de deseler "vatan toprağı" da deseler, Irak'ı açıklayamıyorlar. Galiçya, Yemen üzerinden Amerikancılar'la, ulusalcı görünümlü Ameri-kancılar arasında vatanseverlik yarışı yapılıyor. Peki nedir vatan, kimdir vatansever?

Irak Halkı Konuşuyor "Gelirseniz, Irak size de mezar olur"

Amerikancı medya ve kimi islamcı basın, Türkiye'den giden heyetlerin ne kadar iyi karşı-landığını, Irak halkının Türk askeri istediğini ya-zıp duruyor.

Öyle ya, "AKP ne yaparsa iyi yapar" ilkesiy-le yayın yapan Yeni Şafak Gazetesi'nin aktardı-ğı gibi, Irak halkı, "Gelen asker Müslüman olsun da isterse bize eziyet etsin hiç önemli değil." (24 Ağustos) diyor!

Yalandan, demagojiden geçilmediği, koca koca ülkelerin devlet başkanlarının yalancılık-tan, kendi halklarını, dünya halklarını aldatmak-tan mahkemelere çıkmak zorunda kaldığı bir dünyada, şiraze tümden kaçmış ne de olsa. AKP de, Amerikancı basın da buna uyum sağlıyor. Yeni Dünya Düzeni bu! Amerikan imparatorlu-ğunun ahlakı, ideolojisi bu.

Peki gerçekte Irak halkı ne düşünüyor?

Irak'taki Sünniler'in temsilcisi konumundaki Heyetü'l-Ülema (Âlimler Heyeti) Başkanı ve Irak Diyanet İşleri Bakanvekili Prof. Dr. Muham-med el-Übeyd, Türk askerini Irak'a davet etme-diklerini söyledikleri konuşmalarını şöyle sürdü-rüyorlar:

"ABD askerleri Irak'ta büyük bir sorun yaşı-yor ve kendilerini kurtaracak başka işgalci güç-lere ihtiyaç duyuyor. Biz Müslüman Türk aske-rinin ABD askerlerine kalkan olmasını istemiyo-ruz. Türk askerinin durumu da ABD askeri gibi olur; Iraklı direnişçilerin hedefi olurlar."

Bir başka ses, direniş kalesi Felluce'den;

Felluce'de cemaat liderleri ortak bir bildiri yayımlayarak şöyle diyor;

"Türk askerinin Irak'a gelişine karşıyız. Irak hal-kını Türk birliklerinin Irak'a girmesine hayır de-meye çağırıyoruz. Irak'a giren her bölgesel güç, ta-rihte yaşananları kışkırtca-cak, Irak halkı ve Irak'taki ABD'liler için felakete yol açacaktır."

Ve son olarak Felluce Valisi konuşuyor:

"Gelirseniz, Irak size de mezar olur..."

Sayı 75

7

31 Ağustos
2003

**İşgalcinin 'Türk' olması
vatanını savunanlar için
ne değiştirir?**

Öncelikli çarpıtılan şu gerçeği yerine oturtalım. Vatan kavramı uluslaşma süreci ile bağlantılıdır. Uluslaşma sürecinden önce “vatan” kavramından söz edilemez. Bu, bütün halklar için aynıdır. Amerikancılar istiyor diye de tarihsel, bilimsel gerçekler değiştirilemez.

O zaman Galiçya’da, Yemen’de ortadaki hangi ulustan söz edildiği sorulmalıdır. Ortada ulus yoktur o süreçte. Osmanlı hiçbir dönem uluslaşmamış, “merkezi, askeri feodal bir devlet” olmuştur. Dolayısıyla vatan kavramı da basit bir propagandadan öte anlam taşımaz.

Türk halkının uluslaşması süreci de esas olarak 1920’lerde vatan olgusuyla birleşir.

Peki o günden bu yana, vatani parsel parsel emperyalistlere teslim edenler kimler?

Bir yanında “ulusalcı” geçinen generaller ve şürekası, öte yanında onlara karşı Galiçya ve Yemen’de vatan için öldüğümüzü söyleyen

Amerikancılar. Vatani satanlar vatanseverlik yarınşındalar.

Gerçek vatanseverler devrimcilerdir; “Galiçya’da, Yemen’de Kore’de öldürttünüz, Irak’ta ölmeyeceğiz” diyenlerdir.

İşgale ve İşbirlikçiliğe Karşı Mücadeleye Devam

Tezkere görüşmesinin ertelenmesi, işgale ve işgal destekçiliğine karşı alanlara çıkmaya başlayan kesimlerin temposunu düşürmek yerine aksine, bir “zaman kazanımı” olarak görülmeli ve mücadele yükseltilmelidir. Değişen hiçbir şey yoktur. AKP, işbirlikçilikte kararını vermiştir.

AKP işbirlikçiliğine karşı, işgale son verilmesi için; eylemlerimizi her alanda daha da yaygınlaştıralım. İşbirlikçilerin halka rağmen, halkın ezici çoğunluğunun karşı çıkmasına rağmen işgal ortaklığı yapamayacağını haykıralım.

Din Tüccarı AKP’nin Son Kepazeliği

“Türkiye’nin çıkarları Anadolu’ya hapsedilemez.” (A. Gül)

Yalancılıkta arsızlaşmanın olduğu yerde ortaya kepezelik çıkar.

22 Ağustos tarihli Milliyet’te yayınlanan Abdullah Gül’ün röportajı da işte böyle bir kepezelikti.

Osmanlı hayranı kafa bir an Amerikan sömürgeci olduğunu unutmuş, daha dün Ortadoğu ülkelerine Amerikan kuryeliği yaptığı aklından çıkmış, Osmanlı’nın sömürgelerde at koşturduğu, halkları zapturapt altında tuttuğu günlerden dem vuruyordu.

“Irak petrolünden payımızı alacağız” diyen Gül, “Türkiye’nin çıkarlarının Anadolu’ya hapsedilemeyeceğinden” söz ediyor.

“Osmanlılık” kılıfı altında Amerikancılık yapan Abdullah Gül, işgalciliğe soyunmadan önce koruyabiliyorsa, önce Anadolu’daki “çıkarlarını” korusun, emperyalist tekellere peşkeş çekmekten vazgeçsin. “Yeni Osmanlılık” AKP ideolojisine uygundur, ama Türkiye gerçeğinde, ABD karşısında yeri yoktur.

“İnsani yardım” demagogilerinin altından “Irak petrollerinden payımızı almamız” çıktı.

Bunlar bilinen Özal masallarıdır.

Özal da 1991 Körfez Savaşı’nda “bir koyup üç alacağız” diyerek Amerikan uşaklığına kılıf geçirilmeye çalışmış, Musul-Kerkük rüyaları üzerinden

gerici-faşist kesimlere mesajlar vermişti.

Aynısını AKP yapıyor.

Çıkarlarımız Anadolu’ya hapsedilemez deyip halkı aldatmaya çalışıyor AKP. Sanki kimse Türkiye gerçeğini bilmiyor. Kepazelik, demagoji diz boyu.

Tüm dünyanın kendisine güleceğini, “sen kolunu Amerika’ya kaptırmışken hangi Osmanlılık’tan sözediyorsun” diyeceğini bilmiyor mu AKP?

Biliyor elbette! Zevzeklik, kepezelik, halkı aldatma da burada.

Dikkat edin, aynı sözleri AKP iktidarının ilk günlerinde, Kıbrıs konusunda AKP’ye karşı çıkan generaller söylemişti. “Türkiye Anadolu’ya hapsedilmek isteniyor” demişti. Şimdi de Gül, hapsedilemeyeceğini söylüyor. Kafa aynı kafa. Bakmayın siz çatışıyor göründüklerine.

Gücü olsa işgal edecek ülkeleri. Ama yok. Onun gücü sadece kendi halkına yetiyor, Kürt, Türk halkına yetiyor. O da Amerikan silahlarıyla, Amerikan eğitimiyle.

İşgal Ortaklığına Karşı Eylemler Sürüyor

Orduevi Karşısında İşgal Ortaklığına Karşı Eylem

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Harbiye Orduevi yakınındaki HABİTAT Parkı'nda yaptığı eylemde, hiçbir hal-kın başka bir ülkenin işgal edilmesinden çıkarılamayacağı belirtilerek "Irak'ta, halkımızın kanının, tekellerin çıkarları için akıtılmasına izin vermeyeceğiz. Türkiye'deki ABD üsleri kapatılsın, ikili anlaşmalar iptal edilsin. İşgale ortak olmak, halka ve vatana ihanettir" dedi.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi imzalı "Galiçya'da, Yemen'de, Kore'de Öldürttünüz, Irak'ta Ölmeyeceğiz" pankartının açıldığı eylemde, "Katil ABD, Katil Oligarşi", "Irak İşgalciler Mezar Olacak" sloganları atıldı.

İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son!

Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, işgal ortaklığına ve tecrite karşı eylemlerini gecekondulu mahallelerine yayıyor.

22 Ağustos günü Mamak-Şirintepe bölgesinde gerçekleştirilen eylemde, "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" yazılı bir pankart ve kırmızı flamalarla bir yürüyüş düzenlendi. 600 metre boyunca sokak aralarında davullu, sloganlı yürüyüş sırasında megafonla halka işgal ortaklığına, Irak'a asker gönderme politikasına karşı çıkma çağrısı yapıldı. Şirintepe Parkı'na kadar yüründükten sonra parkta bir basın açıklaması yapıldı ve Ankara Gençlik Derneği Tiyatro Grubu'nun hazırladığı, Irak'a gönderilecek askerler ile tecrit altında zulmedilenlerin halkın evlatları olduğu, anaların acılarının ortak olduğunu anlatan bir skeç oynandı.

Samsun Gençlik Derneği: "İRAK HALKININ KATİLİ AMERİKA'NIN ASKERİ"

OLMAYACAĞIZ!"

Samsun Gençlik Derneği 22 ağustos günü düzenlediği basın toplantısıyla, "İRAK HALKININ KATİLİ AMERİKA'NIN ASKERİ OLMAYACAĞIZ!" dedi.

"Amerika yıllardır halkları katletti ve katletmeye devam ediyor. Kimi zaman tankıyla topuyla işgal edip, kimi zaman kendisine işbirlikçiler yaratarak devam ettirdi zulüm politikasını" denilen Samsun Gençlik Derneği açıklamasında, "Biz gençlik olarak Amerikan tekellerinin çıkarları ve işbirlikçi iktidarların kendilerini Amerika'ya kanıtlama çabısı için Irak halkının katili olmayacağız!" denildi. Bütün gençliğe çağrı yapan Samsun Gençlik Derneği, Amerika ve işbirlikçilerine karşı birleşelim, Amerikan gençliği olmayı reddedelim dedi. Açıklamanın ardından bir dinleti sunuldu.

Soruşturmaya Tepki

Savaşa Hayır Koordinasyonu tarafından temmuz ayı içinde AKP yakınında yapılan eylem sırasında AKP yöneticileri ile görüşen 5 temsilcisi hakkında "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet ettikleri gerekçesiyle soruşturma başlatılması protesto edildi.

Bu arada **Mazlum-Der**'den yapılan bir açıklamayla AKP hükümeti uyarılarak, "Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti, Türkiye'yi uluslararası hukuku çiğneyen işgalci ülkelerle aynı safta buluşturacak, hem halkımızı, hem de Irak halkını tehlikeye atacak böyle bir faaliyetin içine giripmez, girişmemelidir" denildi.

"İrak'a asker göndermek, işgale ortak olmaktır"

Galatasaray'da bir araya gelerek "Irak'a asker göndermeye hayır" yazılı pankart

açan Yeni Demokrat Gençlik üyeleri, polis tarafından çembere alındı. Kısa süreli bir tartışmanın ardından Galatasaray Postanesi önünde toplanmasına izin verilen Yeni Demokrat Gençlik, yaptığı açıklamada "Irak'a asker göndermek, işgale ortak olmaktır" dedi.

Sayı 75

9

31 Ağustos
2003

Ali Suat Ertosun; Bir yanında devletin “üstün hizmet” madalyası, bir yanında halkın öfkesi

BÜ ÖFKE DİNER Mİ?

Ceza Ve Tevkifevleri Genel Müdürü A. Suat Ertosun'a Devlet Üstün Hizmet Madalyası verilmesine karşı, en fazla öfkelenenler, hiç kuşku yok ki, tutsak ve şehit aileleriydi.

Çünkü 107 ölümün altında onun imzası vardı. 19-22 Aralık 2000 hapishaneler katliamında, F tiplerinde onun imzası vardı.

Öfkeliydi tutsak ve şehit aileleri. O madalyayı Ertosun'a veren Sezer'e, devlete öfkeliydi.

Ekmek ve Adalet muhabetleri, onlarca tutsak ve şehit ailesiyle görüştü; aynı öfkeye tanık oldu. Hukuki anlamda yayınlamamızın mümkün olmadığı bölümler dışında, işte söyledikleri, işte duyguları:

Fahrettin KESKİN
(Tutuklu Yıldız ve Üfuk Keskin'in babası):

Ali Suat Ertosun derin devletin bir uzantısıdır. Devlet tabii ki bu adama madalya verecek. Onun döneminde 6-7 Adalet Bakanı değişti, bu

adam değişmedi. F tiplerinin mantığını iyi kavramış, her şekilde yok etmeye yedeklenmiş bir cani o. Katletmeyi, öldürmeyi, yok etmeyi iyi biliyor. Ağzından çıkan her genelgeyle cezaevlerindeki baskı ve zulüm artmaktadır.

Benim oğlum 5,5 yıldır, kızım 3 yıldır içeride. Oğlum 19 Aralık operasyonu ile Ümraniye Hapishane'sinden Edirne F Tipine götürüldü. Orada neler yaşadıklarını biz biliyoruz. F tiplerindeki bu katı kurallar için, tecritte ısrar ettiği için devlet Ali Suat Ertosun'a madalya vermiştir. Ertosun sevinme, üzülme, duygulanma hislerini yitirmiş birisidir, evladını yitiren bir babanın gözlerinin içine baka baka “evet çocuğumu ben öldürdüm” diyecek kadar duygusuz. İşte devlete bu nitelikteki insanlar gerekli. 107 insanın ölümüne kayıtsız kalan bir devletin Ertosun'a üstün hizmet madalyası vermesi beni şaşırtmıyor açıkçası. Sadece bu devletin nasıl bir devlet olduğunu daha iyi anlamamı sağlıyor.

“Tarih boyunca cellatlar hep sahipleri tarafından ödüllendirilmişlerdir.”

İsmail KULAKSIZ (Ölüm orucu şehitleri Canan ve Zehra Kulaksız'ın Amcası, tutsak Mehmet Kulaksız'ın abisi):

Aslında sadece bizim devletin madalya vermesi de yetmezdi. Esas patronlarından Amerika'dan ve Avrupa'dan da alması gerekiyordu. Çünkü projenin esas mimarları onlardır. Onlardan da madalya alamazsa gözü arkada gidecek. Aslında çok şaşırtıcı bir durum değil benim açımdan. Tarih-

ler boyunca cellatlar hep sahipleri tarafından ödüllendirilmişlerdir. Yani devlete 107 can yetmedi.

Madalyaların en makbulü halk tarafından verilecek olanıdır. Mutlaka bir gün o da ödülünü halktan alacaktır.

Yücel HANOĞLU (Ölüm Orucu şehidi Şenay Hanoğlu'nun eşi):

A. Suat Ertosun'dan çok katliamlardan Hikmet Sami Türk sorumludur. Devlet onu nasıl unutmuş merak ediyorum! 19 Aralık katliamında o da bakandı. Devlet orada katledilen insanlara davalar açtı. Ben devlet malına zarardan 7 ay F tiplerinde kaldım, oysa 18 günüm kalmıştı cezamın bitmesine. Ne kadar fazla insanın canını yakarsan devletten o denli ödül alırsın. Ben aslında şaşırmıyorum. Çünkü faşist bir devlet bizimkisi ve faşist devletler böyle ayakta kalıyor. katilleri ödüllendiriyorlar. Şimdi Cemil Çiçek de öyle; bu şekilde devam ederse devlet ona da bir madalya verecektir. Zaten eski Susurlukçudur kendisi. Böyle insanlar Adalet Bakanı oluyor işte!

“Kimi örnek aldın bu madalyayı hak etmek için?”

Yeliz TÜRKMEN (19 Aralık katliamını bizzat yaşayan eski tutsak, ölüm orucu şehidi Uğur Türkmen'in kızkardeşi):

Evet bugün devlet Ertosun'a "Devlet Üstün Hizmet Madalyası" verdi. Haketti bunu Ertosun. Bugün halen katliamlarını sürdürmeye devam ediyor. Ertosun'un göğsünde bir değil 107 madalyası var. Kimi örnek aldın bu madalyayı hak etmek için? Almanya'da gaz odalarında insanları diri diri yakan Hitleri mi, İtalya'da insanları katleden Mussolini'yi mi?... Kimi?

AKP'li bakanlar tarafından imzalanıp, Cumhurbaş-

kanı Ahmet Necdet Sezer tarafından onaylandı katliamcılığının madalyası. Böylece fazla söze gerek bırakmadan işkencenin, katliamın, tecritin bir devlet politikası olduğunu belgelediler.

İbrahim ADIYAMAN (Ölüm orucu gazisi Pınar Adıyaman'ın babası):

Valla ne diyeyim, bu madalya az aslında. Cemil Çiçek eski azılı faşistlerdendir zaten. Onun bunu önermesi de normal. Daha TTE var sırada, yeni hapisaneler var. Onlar için de ödül alır artık Ertoşun!

NADİRE ÇELİK

(Tutsak Sezgin Çelik'in annesi):

Ertosun yüksek madalya aldı, doğru... Katliamları meşrulaştırıldı. Çünkü 107 canımızı yedi, hücreleri açtı, 500 insanımızı sakat bıraktı. İşte

böyle aldı madalyayı... Hakka, adalete bak!

Bizler anayız. Bence 107 evladımızın eriyen bedenleri üzerinden taktılar katile madalyasını. Ama o kadar gülünç hale getirdinizki kendinizi, bütün dünya size gülüyor. Birbirinizi şakşaklayın istediğiniz kadar, alem biliyor sizi. Bu kadar da olmaz arsızlık. Evet, yüreğimiz yansa da onurlu evlatlarımız var, halkını çok seviyorlar, sizin zulmünüz karşısında onurlu bir şekilde direniyorlar.

Ne istediler? Hırsız, uyuşturucu olmasın, namussuzluk olmasın istediler, eşit haklar sağlansın istediler. O da baştakilerin çıkarları için işlerine gelmiyor. Arsızlar... Sizin çocuklarınız için de mücadele ediyorlar, ıpsız hırsız olmasın diye. Arsızlar... Çocuklarımızın örgütlü mücadelesinden korkuyorsunuz. Korkun korkaklar çünkü yarın kendi çocuklarınızın yüzüne bakamayacak hale geleceksiniz. Madalyalarınızı iyi asın boynunuza! Yarın geç olacak, herkes size katil gözüyle bakıyor.

"Ertosun unutmazın ki devlet kuklaları eskiyince hep bir köşeye atmıştır."

Yalçın AKAR (Tutsak Fikret AKAR'ın Kardeşi):

Aslında katliamcı devletin katliamcı müdürüne böyle bir madalya vermesine şaşırılmamak gerekir. Nede olsa A. Suat Ertosun 19 Aralık gibi Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamını yaptı. Ama bu insanlar devletin tüm teslim alma çabalarını boşa çıkartarak direnmeye devam ettiler. Devlette Ertosun'a bu kadar insanı katletmesinden dolayı üstün hizmet madalyasını verdi. Ne de olsa Ertosun **devlet adına** çok iş yapmıştı. Bunların karşılığı olarak bir madalya yetmez daha fazlasını haketti Ertosun.

Sömürenlerin, ezenlerin hep kuklası olmuştur. Ertosun da şimdi AKP iktidarının kuklalığını yapıyor. Ama şunu unutmazın ki devlet kuklaları eskiyince hep bir köşeye atmıştır. Ertosun'u da kullanılmış mendil gibi bir köşeye atacaktır. Dünya tarihinde hep direnen halklar kazanmıştır. Ve yine F tiplerinde direnenler kazanacaktır. Ertosun'a da yaptığı katliamların hesabını vermek düşecektir.

"Kimin onur madalyası alıp kimin şerefsizlik madalyası alması gerektiğine bunları okuduktan sonra sizler karar verin"

Feridun OSMANAĞAOĞLU (Ölüm Orucu şehidi Osman Osmanağaoğlu'nun Ağabeyi):

Türkiye'mizdeki var olan sürecin nasıl gelişip gelişmediğini çıplak, açık yüzle bizlere 19 Aralık katliamı gösterdi. Her türlü baskıyı üzerimizde uygulayan insana şeref madalyası vereceklerine namussuzluk madalyası verilmesini çok isterdim. İnsanlık uğruna hiçbir şey yapmayıp ve insanları tamamen yaşamdan koparıp tecrit etmiş ve devletin izolasyon, tecrit politikasını aynen uygulamış, insan haklarını tamamen ihlal etmiş kişiye nasıl olur da şeref madalyası veriliyor? İşte hapisanelerdeki kilerin ve onların anaları babaları kardeşleri olarak bizlerin haklı olduğumuzu hayat ortaya koymaktadır.

İçeridekilerin, kendi yasaları içerisinde yaşamlarını sürdürmeleri gerekirken ne yazık ki aklımıza gelmeyen, mantığımızın ermediği, insanlığın kabul etmediği birçok şeyle kardeşim karşılaştı. Sizlere en küçük bir tanesini ifade etmeye çalışayım. Kandıra F Tipi cezaevinde kardeşime bizlerle beraber çalış dediler. Ve kardeşim bunu kabul etmeyince o zaman ölüm orucunu bırak dediler. Kardeşim onu da kabul etmeyince kardeşimi anadan doğma soyup ve onunla beraber dört kişiyi bacaklarını ellerini ranzaya bağlayıp tecavüz ettiler. Sorarım sizlere böyle olaylarla karşılaşmış bir kişi olarak nasıl oluyor da böyle şeyleri yapması için emir veren kişiye onur madalyası veriliyor? Artık bunları okuduktan sonra kimin onur madalyası alıp kimin şerefsizlik madalyası alması gerektiğine sizler karar verin demekten öteye bir şeyler söyleyemiyorum. Şunu da bilsinler ki, ülkemizde demokrasi var demagojileri yapan kişilere sesleniyorum: Tarih haklı ve haksızları ayırıştırarak yazmıştır ve yazacaktır da.

* Tutsak ve şehit ailelerinin dinmeyen öfkesini yansıtmaya devam edeceğiz.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 35. ay

1046. gün

107 Şehit

“bireyselleştirme temel bir amaç olarak öngörülmüştür”

Bireycilik veya kolektivizm; bireysellik veya örgütlülük; bencillik veya dayanışma... Veya'ların iki yanı iki ayrı dünya görüşünü ifade ediyor.

F tiplerinin gündeme gelişindeki “koğuş-hücre” tartışması da, bu dünya görüşlerinin yansımasıydı. “Birey” olmayı kabul etmek ve “bireyselleşmek”, bu anlamda, devrimcilikten, sosyalizmden de vazgeçmek demektir. Hem yaşam biçiminde, hem de düşüncede “birey” olmayı bu nedenle kesin bir biçimde reddettik.

Koğuş ve hücrede somutlanan tartışmanın bu muhtevasını göremeyen veya zaten bireyi kutsayan burjuva kültürü benimsemiş kimi “sol”, “demokrat” kesimler, konunun ciddiyetiyle bağdaşmayan hafiflikteki gerekçeleriyle F tiplerini sa-

vundular.

Önceki iki sayımızda çeşitli bölümlerini aktardığımız **Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı**, bu kesimlerin düşüncelerinin ve savlarının hafifliğini, yüzeyselliğini de gösteriyor. Oligarşi, bu tasarıda, amacını açıkça ifade ediyor:

Madde 14.- Tasarı, hürriyeti bağlayıcı cezaların amaç ve hedeflerini belirlemiş ve iyileştirmede bireyselleştirmeyi temel bir araç olarak öngörmüştür. Bu itibarla gerek kurumda düzen ve muhafaza, gerekse bireyselleştirme yolu ile iyileştirme sürecinin ilk aşamasını oluşturan işlem, hükümlünün gözlem yolu ile sınıflandırılmasıdır.”

Belki de bu noktada işkenceci Prof. Sulhi Dönmezer'e teşekkür borçluyuz; amacı bu kadar açık ifade ettiği için.

“Bireyselleştirme”, tutsağı devrimci, sosyalist, bağımsızlıktan yana düşüncelerinden soyundurmakta “temel araç”tır.

Oligarşinin “Bireyselleştirmek istiyoruz” dediği noktada, ayrıca “devrimci düşüncelerinden vazgeçirmek istiyoruz” demesine gerek yoktur. Çünkü ikisi özde aynıdır. Bireyselleştirilmiş kişi, sosyalizmden vazgeçirilmiş kişi demektir.

“Bireyselleştirme”, aynı zamanda örgütsüzleştirmedir. Avrupa ve Amerikan emperyalizminin bugün belki de en önemli güçlerinden biri, bireyci ideolojiyi, kültürü, kendi topraklarında büyük ölçüde hakim kılmış olmasıdır. Milyonların içinde yer aldığı bir kitle muhalefetine, iktidara yönelen bir halk hareketine dönüşmemesinin belirleyici nedenlerinden biri bu kültürdür.

Bireyselleştirme meselesini kimse küçümsememelidir. Bu, bir dayatmanın, içeride veya dışarıda, beyinlerinde hakim kılınmak istenen ideolojinin, yaşama hakim kılınmak istenen kültürün bir özetidir.

Bireyselleştirmeye karşı direniş, bağımlılığa, faşizme karşı direniştir. Bireyselleştirme karşısında örgütlülüğü, kolektivizmi savunmak, sosyalizmi savunmaktır. F tiplerine, hücre statüsüne **özünde** karşı çıkmayanlar, böyle bir ideolojik savruluş içindedirler. Yıllardır anti-örgüt düşüncenin savunuculuğunu yapanlar, bu nedenle, F tiplerine karşı da sağlam bir ideolojik karşı koyuş gösterememişlerdir. Oysa mesele çok çıplaktır; F tiplerine, hücre statüsüne, bireyciliğe karşı çıkmayanlar, emperyalizme, faşizme karşı da mücadele edemezler. Türkiye solunun bugünkü siyasi tablosunun gösterdiği de budur.

F tiplerine, tecrite karşı mücadelede yeralıp almamak, basit taktik bir ayrılık değil, ideolojik bir meseledir.

TECRİT!

Önceki sayımızda yazdığımız bir haberi hatırlatalım: “Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ndeki tutuklulardan **Selamettin Yılmaz’ın ‘intihar ederek öldüğü’** açıklandı.” Bu haberi, bugüne kadarki-lerden **ayırdeden** bir yanı var.

Selamettin Yılmaz, Tekirdağ F Tipi’ndeki tutsakların izlenimlerine göre, bir faşisti. Devrimci tutsakların attığı günlük sloganlara karşı sloganlar atıyordu. Devrimcilere karşıydı. Kısacası, bu düzenin düşüncelerini savunuyordu... Ama düzen onu da “tecrite” koymuştu işte.

Onun üzerinde “düşüncelerini değiştirecek-sin” diye bir dayatma da yoktu. Sayımlarda baskı, dayak da görmüyordu muhtemelen. F tiplerindeki mafyacılar gibi, idarenin tanıdığı “ayrıcılıklardan” da yararlanıyordu. Ama kaldığı yer bir hücreydi sonuçta.

Hücre, işkenceli ölüm demekti...

Hücre, “birey” olarak tecrit edilmek demekti. Bir ihtiyacı olanın ihtiyacını karşılayabileceği birinin olmaması, paylaşacak bir derdi olanın derdini paylaşacak kimseyi bulamaması demekti. Selamettin Yılmaz, faşist de olsa “insan”dı; ve insan sosyal bir varlıktı!

Kendini çok bilmiş sanan, “birey özgürlüğü” üzerine kalem oynatan kalın kafalılar, bu gerçeği hala anlamayacak mı? “**Hücre işkenceli ölümdür!**” gerçeğinin kanıtlanması için daha kaç tabut gerekiyor acaba?

F tiplerinin “birey özgürlükçüsü” savunucuları, yalnız F tiplerine karşı direnişte ölenlerden değil, işte bu ölümlerden de sorumludurlar.

İşte “birey özgürlüğü”nü: **Öldüren** özgürlük!

F tiplerindeki “birey özgürlüğü”, maddeten ve düşünsel olarak “**öldürmek**” üzere planlanmıştır. Plan işlemektedir.

“İmralı Cezaevi kapatılsın”

DEHAP’lı kadınlar Öcalan’ın sağlık sorunlarına ve tecrit uygulamasına dikkat çekmek amacıyla DEHAP’lılar tarafından çeşitli eylemler gerçekleştirildi. Diyarbakır,

Hakkari, Mersin, Batman, Doğubeyazıt da içlerinde olmak üzere, çeşitli il ve ilçelerde DEHAP’lı kadınlar, Genelkurmay Başkanlığı’na faks göndererek Öcalan’ın sağlık sorununun çözülmesini istediler. Yine çeşitli yerlerde, aynı amaçla Genelkurmay Başkanlığı’na tül-bentler postalandı.

KADEK’li ve PJA’lı tutuklular, Öcalan’ın sağlık durumuna duyarsız kalınmasını protesto etmek için 10 gün süreyle ha-

İMRALI, F TİPLERİ VE GUANTANAMO AYNI MANTIĞIN ÜRÜNÜDÜR...

TAYAD’lı Aileler, 26 Ağustos’ta TAYAD’da yaptıkları bir basın toplantısıyla, Öcalan’ın İmralı’da tutulduğu koşulların özel statünün hiçbir hukukiliğinin olmadığını belirterek, idam cezasının kaldırılmasının yerine “**hücre hücre idam**” politikasının uygulandığını vurguladılar.

Açıklamalarında “*Tecrit kime, hangi gerekçe ile uygulanırsa uygulansın bir insanlık suçudur. Ve insanın insana uygulayabileceği en büyük zulümdür. Tecrit bir mantık, uygulama ve politika olarak ortadan kalkmalıdır. Tecrit kalkmadıkça içerisi de dışarı da huzura kavuşmayacaktır.*” diyen TAYAD’lılar, basın toplantısını şu taleple bitirdiler:

“*İmralı statüsü hukuki değildir, kabul edilemez. Abdullah Öcalan derhal tutulduğu İmralı’dan alınıp arkadaşlarının bulunduğu herhangi bir hapishaneye sevk edilmeli ve tedavisinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.*

Çözün... Tecriti Kaldırın!”

pishanelerde revire ve hastanelere çıkmayacaklarını duyururken, Barış Anaları İnişiyatifi üyesi bir grup da, “**İmralı Cezaevi Kapatılsın**”, “**Tecrite Hayır**” pankartları ile Galata Köprüsü’nü trafiğe kapattı.

Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde de İmralı statüsünün protesto edildiği, koşulların düzeltilmesinin talep edildiği gösteriler ve açlık grevleri yapıldı.

15 bin memur AKP'yi uyardı **ZAFER DİRENEN EMEĞİNİN OLACAK!**

✌️ **Ankara'da biraraya gelen 15 bin memur, AKP'nin emekçi düşmanı politikalarını "İnsanca Yaşam İçin Demokratik Bir Türkiye" sloganıyla protesto etti.**

✌️ **Saatler süren direnişte, Ankara girişleri kapatıldı, yollar kesildi; emekçiler direniş kararlılığını gösterdi.**

✌️ **Onlarca insanı gözaltına alan ve gözaltıları sürdüren polis, "terör" demagojisine kılıf arıyor.**

✌️ **Emekçilerin demokratik haklarına tahammül edemeyen AKP iktidarı, eylemi "terör" ilan ederek KESK'e karşı saldırı operasyonu başlattı.**

✌️ **AKP'nin emekçi düşmanlığına karşı devrimci duruş, gerici güçlerle korkutmak değil, tüm emek örgütlerinin, DKÖ'lerin, siyasi grupların birlikte hareketini örgütlemektir.**

✌️ **Soruşturmalar, saldırılar emekçileri yıldaramayacak, zafer direnen emekçilerin olacaktır.**

Günlerdir Güven Park'ta kurdukları çadırla AKP iktidarını uyardılar. Emekçi düşmanı iktidar dinlemedi. "Nereye dökülürseniz dökülün" politikası, milyonlarca memurun taleplerini duymama, dinlememe tavrı sürdürüldü. KESK, hükümetle görüşme masasından çekildiğini açıklarken, Sami Evren Güven Park'ta yaptığı açıklamada nedenlerini şöyle sıralıyordu:

"Hükümet iki buçuk milyon kamu emekçisini yok sayıyor. Görüşmeler taleplerimizin içerdiği zeminde başlamadı. Oturduğumuz masanın bir ayağı kırıldı. 2004 için öngörülen bütçeyi öne sürerek zam konusunda rakam belirtmedi. Ücret talebimizle eşdeğer olarak mücadelesini verdiğimiz sendikal haklar konusunda da bir yanıt alamadık."

Yine dinlemedi AKP. Ve 23 Ağustos günü 15 binden fazla memur, saatler süren direnişin ardından daha gür bir sesle haykırdı; "Zafer Direnen Emekçinin Olacak."

Saldırı ve direniş; Her Yer Eylem Yeri

Türkiye'nin dört bir yanından otobüslerle gelen memurların önü, Eskişehir Yolu, Konya Yolu, Samsun Yolu ve garda kesildi. Öte yandan Kızılay'ın çevre sokaklarında binlerce memur toplanmaya başlamıştı bile. **Hedef Kızılay'dı.** Emekçilere yasak ilan edilen alana girme hedefi günler öncesinden açıklanmış, meşru demokratik hak olduğu ilan edilmişti.

Bir yandan Ankara girişlerinde bekletilen memurlar eyleme geçerek yolları trafiğe kapatırken, öte yandan Kızılay civarında saldırı ve direnişler yaşanmaya başladı. Kızılay'a girişlere polis barikatları kurulurken, emekçiler il dışından gelecek binlerce memuru değişik noktalarda toplanarak bekledi.

Aralarında **Haklar ve Özgürlükler Cephesi**'nin de bulunduğu Atatürk Caddesi üzerinde kitleye saldıran polis, direnişle karşılaşarak püskürtüldü. Kızılay'a girmek için yolu trafiğe kapatmak isteyenleri kimi sendikacıların yalnız bıraktığı görülürken, saldırılar sırasında 8 kişi yaka paça gözaltına alındı.

Buna rağmen direnişler değişik noktalarda devam etti. Kızılay, Sıhhiye civarından bir çok sokak, cadde eylem alanına döndü. Yüzlerce kişilik gruplar caddelerin giriş çıkışlarını kapatarak saatlerce oturma eylemi yaparak başkentin trafiğini felç ettiler. KESK Başkanı Sami Evren'in, Valilik ile yapılan görüşmelerle Kızılay Güven Park civarında eylem hakkı kazanıldığını belirten konuşmasının ardından Ankara girişlerinde bekleyen 5 binden fazla memur, tren garı önünde toplanarak yürüyüşe geçti. Sıhhiye girişinde önleri yeniden barikatla kesilen memurların kararlılığı

karşısında geri adım atan polis, barikatları kaldırarak memurların birleşmesine izin vermek zorunda kaldı. Sayıları 15 bini bulan emekçilerin GMK Bulvarı'nda buluşmasının ardından sloganlar daha gür haykırılmaya başlandı.

İktidarın yaptığı tehdit açıklamaları ve talimatlarının ardından, Kızılay girişinde yeniden önu kesilen memurların, **barikatları aşma kararlılığında oldukları**, çelik bariyerlerin parçalanmasıyla kendini gösteriyordu.

Ancak, Kızılay'a girileceği düşünülürken, meydanın giriş noktasında kürsü kurulduğu gözlemlendi. Burada yapılan konuşmalarda iktidarın emekçilere yönelik saldırıları eleştirilirken, memurların bu eylemle haklarına sahip çıkacağını gösterdiğini belirtti. Toplu görüşmelerde yaşananlara, hükümetin tavrına ilişkin bilgi veren Evren, "*Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin'den hep olumsuz yanıt aldık. Toplular görüşme masası fiskos masası değildir. Toplular görüşmenin tarafıyız. Masadan kaçmayın. Gelin görüşelim. Ancak fiskos masasında değil Kızılay'da görüşelim*" dedi. Hükümeti uyararak Evren, "*Ayağınızı denk alın, grev geliyor, dayanışma geliyor*." diyerek, mücadele ve dayanışma çağrısı yaptı.

Polis terörü

Ankara Valisi Yahya Gür, memurların Kızılay'da eylem yapmasına kesinlikle izin vermeyeceğini açıklamasının ardından Ankara'dan kaçtı. İzne ayrılarak yerini yardımcısına bırakan Vali Gür'ü sokaklarda, alanlarda emekçilerin önüne barikat kuran, saldıran, coplayan polis temsil ediyordu. Gün boyunca terör havası estirildi baş-

kentte. Havadan uçan helikopterler, her köşe başında kurulan barikatlar, memurlara destek veren kamyonların plakalarını almalar vb. onlarca terör yöntemine başvurarak halkı tedirgin etmeye çalıştılar.

"Kızılay yasak, gösteri alanı için ayrılmış yerde yapılmadılar", diyen iktidarın polisi, günlerce Güven Parkı kuşatma altına aldı, akla gelmedik yöntemler kullandı, demokratik bir hakkın kullanımını engellemek için elektrikleri kesme, memurlara battaniye götürülmesini engelleme vb. yöntemlere başvurdu. Ancak yine de, "Direne Di-

rene Kazanacağız", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Zafere Hep Beraber", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının haykırılmasına engel olamadılar.

AKP saldırıyor; faşist zihniyet gözler önünde

Hem milyonlarca memura kulak vermeyeceksin, "ben ne verirsem ona razı olacaksın" mantığının adına "ülkenin çıkarları" diyeceksin, hem de demokratik hakkını kullanan memuru terörist diyecek, eylemini "anti-demokratik" ilan edeceksin. AKP'nin faşist zihniyeti herkes tarafından görüldü. Aylardır sürdürülen demokratikleşme demagojisi, memurların eylemiyle bir darbe daha aldı.

Önce Başbakan Tayyip Erdoğan Karabük'ten saldırıya geçti: "*Böyle özgürlük olur mu, böyle demokrasi olur mu? Bu ideolojiktir, anti-demokratiktir.*"

Saldır! talimatı alan M. Ali Şahin devam etti:

"Amaçları, devlete ve hükümete karşı halkı kışkırtmak, kendi kafasındaki ideolojiye göre hareket etmek... Memurun alacağı ücret umurunda değil... Amaç Türkiye'de rejimi sarsıcı eylemler yapmak. Bölücülükten kapatılan partilerin kongrelerine katılan Sami Evren'dir... Polise taş atan memur değil illegal örgütlerdir, Sami Evren onları nereden getirdiğini açıklamalıdır."

Sonra, İçişleri Bakanı Aksu'nun talimatıyla basın toplantısı yapan Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü Feyzullah Arslan devraldı:

"Kızılay Meydanı miting alanı değil. Sendika yöneticileriyle üyeleri, yönetmelikleri hiçe saymış, yasal olmayan eylem içerisine girmişlerdir. Gözaltına alınanlardan üçü sendikalı değil. Polise direnenler terörist... KESK idarecilerine yasadışı yürüyüş düzenlemekten takibat açıldı."

Ve Ankara Başsavcısı gerekeni yaparak KESK yöneticileri hakkında üç soruşturma açtı.

Demek ki, demokrasinin alanını polis belirliyor. Onun gösterdiği yerdeki eylem demokratik, göstermediği yerdeki anti-demokratik olduğuna göre. Bu da AKP usulü polis demokrasisi!

Hangi demagogilerine ne diyeceksiniz. "Eylem anti-demokratiktir" diyor Başbakan. Çıkardığı yasalardan haberi yok. Bir başkası, "bölücülükten kapatılan bir partinin kongresine katıldı" diye saldırıyor Sami Evren'e. Aynı kongreye halen kabinenin bakanları, TBMM Başkanı Arınç ve Erbakan'ın da mesaj gönderdiğini mi sayacaksınız, yoksa senin partin de kapatılmıştı diye mi anlatacaksın. Ya da, hangi parti kapatılabilir, AKP bir liste yayınlasın ki, kongrelerine katılınmasın. Mesela AKP kapatılabilir mi; geçmiş "karanlık" olduğuna göre mümkündür!

Elbette hiçbirinin mantığı yok. Ama bir zihniyeti gösteriyor. AKP'nin faşist damarının yansıması bunlar. Emekçiye, sola dair ne varsa, ona düşmandır bu zihniyet. İftira, karalamada sınır tanımazlar, kasaba politikacısının beş kuruşluk numaralarına öylesine alışmışlar ki, hükümette de kendilerini tutamıyorlar.

Bu arada iktidarın KESK'e baskıları, aralarında Temel Haklar Memur Komisyonu'nun da bulunduğu bir çok kurum, parti, sendika tarafından protesto edilirken, KESK'liler de Adana ve Samsun'da eylemler yaptılar.

Toplu görüşmede son durum

Toplu görüşmeleri Kamu-Sen ile sürdüren hükümet halen KESK'in taleplerine yönelik bir cevap vermiş değil. Toplu görüşme süreci 30 Ağustos'ta doluyor. Bu sürece kadar bir anlaşmaya varılmaması durumunda, uzlaşmazlık zaptı imzalanarak konu kurula götürülecek.

KESK yaptığı açıklamayla, hükümet çağırırsa görüşme masasına oturacağını belirtti. Ancak KESK bu mitingle yetinmemelidir. AKP iktidarının emekçi düşmanı politikalarının önüne bir mitingle barikat kurulmamalı, direnişin verdiği moral değerlendirilmelidir. Emekçilerin kararlılığı açıktır. Sorun sendikaların kararlılığındadır. Yeni bir eylem takvimi açıklanarak, AKP'ye, bu ülkenin emekçilerini dikkate almadan yönetemeyeceği gösterilmelidir.

Bunun yolu ise, AKP'nin anti-demokratik, faşist zihniyetini protesto ederken, "tarikatçılık" suçlamalarıyla, bir başka gerici kesimle paralellik kurmak, onlarla tehdit etmek değil, emek örgütlerinin, DKÖ'lerin, siyasi grupların birlikte mücadelesi konusunda girişimde bulunmak olmalıdır.

"İşgale ve sömürüye karşı"

KESK'in 23 Ağustos'taki eylemi öncesi Güven Park'ta kurduğu çadıra her gün yüzlerce kişi ziyarette bulunarak destek verdi. Ankara Haklar Ve Özgürlükler Cephesi sürekli ziyaretlerde bulunarak memurları yalnız bırakmayanlardandı.

Eylemden iki gün önce Kızılay YKM önünde toplanan ve **"Halkız, haklıyız, kazanacağız! IMF politikalarına, F tipi hapishanelere ve tecrite, Kölelik yasalarına, Örgütsüzlük ve teslimiyet dayatmalarına, Emperyalizme ve işbirlikçi iktidara, Irak'ta işgale ve sömürüye karşı; 23 Ağustos'ta alanlardayız!"** yazan pankart açarak kızılbayraklarla Güvenpark'a yüren Haklar Ve Özgürlükler Cephesi, burada bir açıklama yaptı. Burada ESP ve SES üyeleri ile birlikte **'23 Ağustos'ta Kızılay'dayız'** sloganı atılmasının ardından yapılan konuşmada, hapishanelerde süren direnişe değinilerek, "Ülkenin dağları, hapishaneleri, okulları direniş alanları olarak hükümeti uyarmaya ve işbirlikçi iktidarların korkusu olmaya devam ediyor." denildi.

Konuşmanın ardından İKM Müzik Topluluğu tarafından marşlar ve türküler söylendi. "Emekçi Hayıyla hep birlikte halaya duruldu.

Kanımızı Satmaya Çalışanlar Fındığımıza Da Göz Diktiler

Fındık üreticisinin alınterini tefeci tüccara peşkeş çeken AKP iktidarının fındık politikasına karşı Samsun Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi bir açıklama yaptı. Rakamlarla fındıkta oynanan oyunu gözler önüne seren Temel Haklar Girişimi fındık üreticisini yok etmeye çalışan AKP'nin bunu Başbakan Danışmanı Fındık Tüccarı Cüneyt Zaysu aracılığıyla yürüttüğünü belirterek, üreticilere çağrı yaptı:

"- Fındık taban fiyatının 3 milyon 500 bin lira olması için, - Fiskobirlik'in gizliden özelleştirilmesi son vermek için, - Asalak tefeci-tüccarların yok edilmesi için, - Üreticinin desteklenmesi için,

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği çatısı altında birleşelim. Bu taleplerimiz karşılanmadan fındığı pazara indirmeyelim. Bu taleplerimizi hemen kazanamayacağımızı biliyoruz. Kazanmak için tek yolumuz var. **ÖRGÜTLENMEK VE ÖRGÜTLÜ MÜCADELE ETMEK**. En az karşıımızdakiler kadar örgütlü olmak zorundayız. Onlar sömürü düzenlerini sürdürmek için örgütleniyorlar, biz de kendi hak ve özgürlüklerimizi kazanmak için örgütlenelim ve bu asalakları, akbabaları atalım tepemizden.

AKP İktidarından hukuksuzluk ve emek düşmanlığının son örneği

Çiçek Emretti; KESK Eyleminden “Örgüt Operasyonu” Çıkarıldı

AKP iktidarının KESK’e yönelik saldırı politikası, “örgüt operasyonu” ile “bir taşla iki kuş vurma”ya dönüştürüldü.

Bir yandan “işte mitinge katılan terör örgütü üyeleri” demagojisi sürdürülecek;

öte yandan tümü, demokratik, yasal, meşru kurumlarda çalışan devrimciler suçlu ilan edilip, (belki kimisi komplolarla tutuklanacak) sola yönelik saldırı politikası sürdürülecek.

Memur eylemine sadece memur katılır diye bir kanun mu var?

KESK eylemine yönelik gözaltılar eylem alanında alınan 8 kişi ile sınırlı kalmadı. Çeşitli demokratik kurumlarda çalışan toplam 19 kişi, ertesi günlerde, tam bir terör havası estirilerek, sokak ortasından, evlerinden zorla, yaka paça, dövülerek gözaltına alındılar.

KESK’e bağlı sendika üyesi, Ankara Gençlik Derneği, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, İdilcan Kültür Merkezi, TAYAD çalışanı ve üyesi 19 kişinin neden gözaltına alındığına ilişkin yapılan açıklamada emniyet tarafından bol bol “örgüt... terör” demagojileri yapıldı ve büyük “suçlar” şöyle sıralandı:

“2911 sayılı kanuna muhalefet... Polise mukavemet, Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyesi olmak ve DHKP-C üyesi olmak...”

Tümü KESK eylemine katıldıklarında ya da daha sonra aynı nedenle gözaltına alındı. Başbakan dahil olmak üzere AKP’li bakanlar günlerdir “terör...” demagojileri yapıyorlar. “Eyleme memur olmayanların katıldığını” söylüyorlar.

Kanunlarda, memur eylemine sadece memurun katılacağı, halkın başka hiçbir kesiminin dayanışma göstermeyeceğine dair bir kanun mu var? Ola ki dinlemeyen olur da destek verirse, şiddetle cezalandırılacağına, başına gelmedik bırakılmayacağına, örgüt üyeliğinden DGM’lere çıkarılacağına dair TCK’da bir madde mi var?

Evet! Yazılı kanunların hiçbirinde elbetteki böyle bir şey yok. Ama yazılı olmayan polis devleti kanunları hep böyle çalıştı bugüne kadar. AKP daha da arsızlaşarak, gizleme gereği, kılıfı na uydurma ihtiyacı bile duymadan sürdürüyor.

AKP demokratiğini ispatlıyor! AKP’yi, onun

Adalet ve İçişleri Bakanları’nı izlemeye devam edin. “Demokratikleşme... AB’ye uyum...” paketlerinden en çok sözeden bakanların bunlar olması tesadüf mü acaba!?

Talimat Başbakan ve Çiçek’den

Gözaltıları anlamak için biraz daha geriye giderek, KESK yöneticileri hakkında açılan soruşturmanın seyrini hatırlayalım:

Ankara Emniyeti’nin 14-16-18 Ağustos’ta KESK tarafından gerçekleştirilen eylemlere ilişkin düzenlediği tutanaklarla yaptığı suç duyurusuna Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı; “**demokratik rejimlerde, tepki ve hak arayışlarının anlayışla karşılanması gerektiği**”ni belirterek **TAKİPSİZLİK** kararı verdi. Emniyet tutanaklarında, KESK’lilerin Kızılay’a çadır kurmaya çalıştıkları, çevredekilere bildiri dağıttıkları ve slogan atarak eyleme geçtikleri yazıyordu.

Aynı savcılık Kızılay Meydanı’na girmek isteyen KESK’liler hakkında daha sonra üç ayrı **SO- RUŞTURMA** başlattı.

Peki ne değişmişti bu arada? KESK Ankara’yı kana mı bulamıştı? Değişen, bu arada **HÜ- KÜMET KARAR ALMIŞ, SALDIRIYA GEÇİLMİŞ VE BUNUN AÇIKLAMALARI DA YAPILMIŞTI**. Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in talimatı ile başsavcılık soruşturmaları başlattı.

İlginçtir aynı günlerde Emniyet Sözcüsü Fey-

AKP İKTİDARINI, FAŞİST BOZMASI VAKİT GAZETESİ Mİ YÖNETİYOR?
YOKSA AKP; İFTİRADA, “ÇAMUR AT İZİ KAL- SIN” MANTIĞINDA ŞİRAZEYİ ÇOKTAN KA- ÇIRMIŞ VAKİT’LE AYNİ KAFAYI MI TAŞIYOR?

Sayı 75

17

31 Ağustos
2003

zullah Aslan da yaptığı açıklamayı “İçişleri Bakanı’nın isteğiyle yaptığını özellikle belirtiyordu.

İşte gözaltılar da bu saldırının devamı.

MEKANİZMA çok açık ve herkesin göreceği şekilde işliyor;

AKP hükümeti en tepeden emrediyor, bakanlar bürokratik, hukuki mekanizmaları harekete geçiriyor ve soruşturmalar, sokak ortasından gözaltılar gerçekleştiriyor. Demokratik bir eylemenden “örgüt operasyonu” çıkartılıyor.

Eylemdeki Provokatör AKP İktidardır

KESK eyleminde bir provokatör aranacaksa; bu AKP iktidarından başkası değildir. AKP, KESK’in demokratik eylemini engellemek istemiş, başaramamış, suçlu yaratma peşine düşmüştür. Suçlu iktidardır. Eyleme saldırı talimatlarını verenler, provokasyonu da yaratanlardır.

Provokasyonun baş aktörü Tayyip’dir. İnsanları keyfi olarak gözaltına alan polis, Tayyip’in memurudur, onun talimatı ile hareket etmiştir.

AKP iktidarının bakan ve milletvekillerinin büyük çoğunluğunun tüm yaşamı sosyalistlere karşı oligarşinin yanında emperyalizmin talimatlarıyla saldırmakla geçmiş, böyle yükselmişlerdir geldikleri yere. İktidarın ne kadar pis işi, işkencesi, katliamı varsa onların da parmağı vardır. Onlar hep iktidarın vurucu gücü olmuşlardır. Bunun için devrimcilere düşmandırlar. İşte bu düşmanlığın sonucu Tayyip ve şürekası sadece demokratik hakkını kullanan insanlara suç yüküyor. Gözaltına alıyor. Tek suçlu varsa o da demokratik haklarımızı yok sayan, saldıran, kışkırtan ve provokasyon yapan AKP iktidardır.

DHKP-C Adına Ne Yapmışlar?

“Örgüt üyesi” deniliyor. Peki DHKP-C adına ne yapmışlar? diye sorulmayacak mı? Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin yasal bir dergi adı olduğu nasıl gizlenecek?

Onun cevabı yok. KESK eylemine DHKP-C pankartıyla mı katılmışlar? Yoksa kimse farketmeden başka eylemler mi yapmışlar?

Sanki büyük suç işlemişler gibi büyük bir terör havası yaratılarak gözaltına alınıyor onlarca insan. Tek suçlarının KESK eylemine katılmak olduğunu ise herkes biliyor.

Demek, “hukukun bağımsızlığı”, demek “savcılar hiçbir siyasi baskıya aldırmadan çalışsınlar” öyle mi; geçin bu masalları. Çiçek’in talimatı ile dün söylediğini bugün yalayan ve hükümet organı gibi çalışan bir hukukun hangi bağımsızlığından söz ediyorsunuz? AKP’nin de, savcının da zihniyeti polis tutanağındaki zihni-

yettir; her tür demokratik eylem suçtur!

AKP iktidarına boyun eğmedin mi, verdiğiyle yetinmeyip hak mı istedin;

belalardan bela beğen, suçlardan suç seç!

19 kişinin payına düşen suçları saymış emniyet. Yetmezse yenilerini de ekleyecektir.

Terör demagojisi ile hak ve özgürlükler böyle yokediliyor ülkemizde. AKP iktidarı güya bu sürecin tersine “demokratikleşme”den en çok sözeden iktidar olarak tarihe geçti bile. Ama hiçbir farkının olmadığıyla, sol ve emek düşmanlığında daha arsız olduğuyla da geçmek için büyük bir çaba içinde.

Takke düşmeye, kel görünmeye devam ediyor. Çiçek’in emrindeki hukuk işliyor.

Saldırı Aynı Zamanda KESK’e; KESK Ne Yapacak?

Bu numaralar polisin yıllardır yaptığı şeydir. Demokratik eylemlere saldırıda kullandıkları bir yöntemdir. Hiçbir hukuki, yasal dayanağı yoktur. Ancak bunu bilmek yetmiyor. Bu saldırıları geriletmek, bu eylem özgülünde başta KESK’e düşmektedir. Gözaltılar, KESK’e yönelik saldırının da bir parçasıdır aynı zamanda.

Sorun, sadece bir toplu iş sözleşmesi boyutunu aşmış, genel bir hak ve özgürlüklere saldırı ve onları savunmaya dönüşmüştür.

KESK çıkıp, tüm halkın meşru, demokratik haklarını **haykırabilmelidir**. Evet memur olmayanlar da katıldı, ne var bunda diyebilmelidir.

Oligarşinin bölme, parçalama, tek tek tepkileri ezme politikasına, “onlar terörist onlardan uzak durun” demagojilerine **prim verilmemelidir**.

Şehitler Anıldı

Adana’da 28 Ocak 1998 yılında katledilen Mehmet Topaloğlu ve Osmaniye’de 1992 yılında katledilen A. Tarık Koçoğlu mezarları başında anıldı.

17 Ağustos’ta Buruk Mezarlığı’nda Mehmet Topaloğlu’nun anması mezarına karanfil bırakılarak başlandı. Daha sonra tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra ‘Mehmet Yoldaş Ölümsüzdür’ sloganları atıldı ve marşlar söylendi.

19 Ağustosta Tarık Koçoğlu’nun anmasında, ise her yıl olduğu gibi, Osmaniye jandarmasının hukuksuzluğu söz konusuydu. Mezara girişte, daha önceden mezarlığı kuşatan jandarma kimlik kontrolü dayattı. 1 saate yakın bekletilen kitle, bu süre içinde kamera çekilerek, taciz edilerek provake edilmek istendi. Jandarma engelini aşılmasının ardından, mezara karanfiller bırakıldı ve kavgasını yüzlerce Tarık’ın sürdürdüğü bir kez daha vurgulandı.

AKP'nin ideolojisi ne?

Tayyip Erdoğan'ın kurmaylarından Devlet Bakanı M. Ali Şahin bir TV programında KESK'in memurları düşünmediğini, amaçlarının rejimi sarı-sarı eylemler yapmak olduğunu, sistemle sorunları olduğunu, *"kendi kafasındaki ideolojiye göre hareket ettiğini"* söyledi. Tayyip Erdoğan ise, eyleme *"anti-demokratik"* diyerek "terör" olarak nitelendi. Emniyet ve savcılık hemen harekete geçerek sindirme hareketini başlattılar.

Tayyip'in İdeolojisi, İşbirlikçiliğin İdeolojisi Mi?

Din tüccarı Tayyip'in ideolojisi nedir? AKP hangi ideolojiyi savunduğunu çıkıp halkın karşısında açıklayabilir mi? İşbirlikçiliğin, Amerikan uşaklığının, IMF'ye teslimiyetin, Beyaz Saray kapılarına yüz sürmenin, "Türkiye'nin çıkarları" diye diye Amerikan çıkarlarını korumanın, demokratikleşme diye diye muhalif olan herkesi susturmanın, IMF'nin asker karşılığı rüşvet olarak borç er-telemesini ekonomide bahar diye yutturmanın, halkı aldatmanın ideolojisinin ne olduğunu açıklayabilir mi Tayyip?

AKP'nin ideolojisi Amerika'nın ideolojisidir. Bunun için Amerikan değerleriyle AKP'nin değerlerinin aynı olduğunu övünerek anlatmaktadırlar. Ancak işbirlikçiliğin, sömürü ve zulmün ideolojisi-ni savunanlar, halkın demokratik haklarına saldı-rırlar.

İslam Konferasındaki konuşmasını hatırlatan Abdullah Gül, *"İdeolojik çizgimizi netleştirdik"* diyor. (23 Ağustos Milliyet)

İslam Konferası'nda neden ve ne konuştuğu biliniyor. Amerika adına bölge ülkelerini tehdit etti, direnmeyin, teslim olun çağrısı yaptı. Doğru, AKP'nin netleşen ideolojisi budur; Amerikancılık. Nitekim bunu gizlemiyor AKP. Misyonunun bölge ülkelerine model olmak olduğunu söylerken, nasıl bir modelden söz ettiği de sır değil. ABD'nin talimatları ile hareket eden, ekonomisinin ipi emperyalist tekellerin elinde, gırtlığına kadar borç batağında, iç-diş politikasını nereden kaç dolar gelir, yanlış yaparsam kredi kesilir mi, diye belirleyen bir model. Bu modelin üzerine biraz "inanç", biraz "kültür", biraz "değer", biraz "demokratik" sosu eklersiniz, adına da "muhafazakar demokratik" dersiniz, tamam. İşte AKP ideolojisi.

AKP, ideolojisinin ne olduğunu 3 Kasım'dan bu yana sergiliyor. İlk icraatları, emperyalist ve işbir-

likçi sermayenin çıkarlarını koruma yönünde çıkar-dığı yasalar olmuştur. Meşruiyet sorununu aş-mak için sırtını halka de-ğil, emperyalizme daya-yarak göstermiştir ideolo-jisini.

Kendisine "muhafaza-kar demokrat" diyen AKP'nin muhafaza ettiği soygun ve zulümden baş-ka bir şey değildir. Demokratlıkları ise, 107 ölü-mün altında kalmıştır. Yüzlerine taktıkları maske, muhalif olan herkesin susturulduğu şu son günler-de iyice düşmüştür.

Ne diyor Abdullah Gül; *"yeteri kadar kendimi-zi ispatladığımıza inanıyorum. Hâlâ kuşkusu olanlar varsa bizi izlemeye devam etsinler."* (23 Ağustos Milliyet)

Nasıl, hangi icraatlarla, kime ispatladılar?

İşbirlikçilikte Amerika'ya; faşist politikaları uy-gulamakta MGK'ya; tekellerin çıkarlarını koru-makta oligarşiye ispatladılar kendilerini. Bu ne-denle TUSİAD sözcüleri AKP'nin "değiştirdiği" üzeri-ne teoriler üretiyorlar bugünlerde.

Sermaye örgütlerinin, patronların, liberallerin, tekellerin çıkarları adına AKP'ye tam destek ver-meleri anlaşılırdır. Onlar, çıkarları için dün Ecevit hükümetine de destek vermiş, çıkarlarını tam ye-rine getiremez duruma geldiklerinde Derviş'li hü-kümet operasyonuna girişmiş, tutmayınca hızla çark edip, AKP'ye yürü ya kulum demişlerdir. Er-doğan'a tam bir seferberlik halinde destek sürü-yor, çünkü AKP hizmette kusur etmiyor. Yarın çı-karlar çatışmaya başlar, onun da ipini çekmekte tereddüt etmezler. Sermaye için iktidarlar, kullanı-lacak araçlardan ibarettir.

İşbirlikçiler Demokrat Olamaz

İşbirlikçilerin demokrat olduğu görülmemiştir. Hem emperyalist tekellerin çıkarlarını koruyacak-sın, hem de halkın hak ve özgürlüklerine saygılı olacaksın; mümkün değildir. Emperyalist çıkarlar faşist baskı ve terör olmadan korunamaz. AKP bunu en açık haliyle gösteriyor.

İşbirliği karşılığında emperyalizmden icazet alana kadar Tayyip'i dinleyenlerin, memleketin en demokrati olduğunu düşünmesi işten bile değildi.

Sayı 75

19

31 Ağustos
2003

Temel Haklar'dan Açıklama

.... Halkımızın, yıllardır huzurunu kaçırmak için ellerinden geleni yapanları hepimiz biliyoruz. Halkımızı yıllardır açlığa, yoksulluğa mahkum ederken Lailalar'da para savurarak, ceket yakarak eğlenenleri tüm halkımız biliyor, tüm dünya biliyor...

Halkımızın evlatlarını Irak'a katletmeye gönderme kararları alınırken, F tipi hapishanelerde tecrit koşullarında, hapishanelerde katledilirken, padişahlar gibi düğün törenleri yapanları tüm halkımız biliyor.

Başbakan Tayyip Erdoğan, M. Ali Şahin memur eylemlerini ideolojik olarak niteliyorlar. Bizim ideolojimiz açıktır. Biz haklarımızı istiyoruz. Üzerimize polisi salan Tayyip Erdoğan ile M. Ali Şahin'in ideolojisi nedir? Onların ideolojisi Amerikanın ve IMF'nin işbirlikçiliğini yapmak mıdır? Halkımız merak ediyor, Başbakan ve yardımcısı hangi ideolojiyi savunduklarını açıklamalıdır...

Tayyip Erdoğan'ın Amerikancılığı, IMF'ye teslimiyetin ideolojisini demagoji yapmadan nasıl savunacağını merak ediyoruz...

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği MEMUR KOMİSYONU

Şimdi o devir kapandı. İşbirlikçi iktidar olmanın gereğini yapıyor. Esasen riyakar demokratlık devri bitti, öz ortaya çıktı demek daha doğru olur. AB'ye uyum yasaları da bu 'öz'ü gizlemeye yetmiyor. Uyum yasaları şovuna inananların "gözleri açılıyor". En keskin AB'cilerden, AKP'nin birbiri ardısına çıkardığı paketleri alkışlayanlardan bir yazarımız bakın ne diyor;

"AB konusunda yapılan değişiklikleri nasıl yorumlamak gerekir diye sorarsanız, 'düzen için değişiklikler', 'düzenin koşullara uydurulması için yapılan değişiklikler' diye yorumlayabilirim. Burada statüko ile bir çatışmaları olduğu söylenebilir. Fakat, düzenin ve sistemin temel kurumlarıyla barışık oldukları da bir gerçek." (Oral Çalışlar, 26 Ağustos, Cumhuriyet)

Görmeyenler de "AKP'yi izlemeye devam etsinler!" AKP'nin demokratlıkla hiçbir ilgisinin olmadığını, kendinden farklı düşüneni sindirmekten, emekçiye örgütsüzleştirmekten, emperyalizme ve faşizme karşı direneni katletmekten başka hiçbir politikasının olmadığını göreceklerdir.

Tayyip'in Beynini Vakit'te Görün

Ankara'da KYB bürosuna saldıran MHP'lilere karşı Tayyip Erdoğan'ın üslubuna bakın, sola karşı kullandığı dile bakın; *"duygusal olmayın, sorun*

böyle çözülmez, bu yöntem işimize yaramaz..." diyor eli sopalı faşistlere. Hak arayan, en demokratik hakkını kullanan emekçileri ise terörist ilan ediyor, saldırı emri veriyor, soruşturmalar açtıyor. Tüm devlet kuruluşlarını harekete geçirerek tam bir saldırı kampanyası örgütüyor.

Memur eylemi bir örnek. Ama tekil değildir. İşçisi, memuru, esnafı, işsizi halkın her kesimine karşı aynı saldırganlık sözkonusu. IMF'ye karşı çıkan gençlerimize "zaten sicilliler, çağdışı" diye saldırması, evinin önünde TAYAD'lıları coplatması, iş isteyen azarlaması, köylüye "gözünüzü toprak doyursun" demesi henüz hafızalarda tazedir.

MHP'lileri "bizim safta" diye gören Tayyip sola, emekçilere dair ne görürse, kırmızı görmüş boğa gibi saldırganlaşıyor. Demokratlık maskesini bir anda unutuyor, rol yapamaz hale geliyor.

Ruhuna işlemiş sol düşmanlığı.

İlginçtir, AKP'nin bugün çatışıyor görüldüğü, YÖK de okuldan atma gerekçeleri arasında "ideolojik halay çekmek", "ideolojik konuşma yapmak" gibi gerekçeleri sıralıyordu. Sol düşmanlığında birleşiyorlar. Tıpkı, Genelkurmay'la "türban sorunu"nda çatışıyor görünüp, Amerikancılık'ta, devrimcileri katletmekte hemfikir oldukları gibi.

Muhalef olan herkes teröristtir AKP için. Susturulması, sindirilmesi gerekir.

Tayyip'in ruh halini, ideolojisini, faşist bozması Vakit Gazetesi'nde görebilirsiniz. Solla ilgili her şeye saldırmak, it dalaşlarında malzeme yapmak, iftira atmak, her yol mubahtır Vakit'te.

Ruh halleri, beyinleri aynıdır.

Mesela, Tayyip emekçilere saldırırken, M. Ali Şahin, legal bir partinin kongresine katıldı diye bir sendikacıyı "bölücü" ilan ederken, AKP'nin İçişleri Bakanı Aksu'nun talimatıyla, emniyet sözcüsü memurları terörist ilan ederken;

Vakit'in bir yazarı şunları yazıyordu: *"KESK başkanı Sami Evren'in masayı terketmesini, ilk etapta, 'sıradan bir sendikacı tepkisi' olarak değerlendirmiştik... Ama iş; anında teşkilatları 'organize' edip, 'Ankara'ya yürüme'ye dönüşünce ve hele 'gösterilen' yerde değil de, 'kendi istedikleri yerde' miting yapmakta ısrar edince, bende şafak attı... Kendi kendime sordum: 'bunun altında bir bit yeniği olmasın sakın?'"*

Vakit'in her zaman "kendi kendine" sormadığı, açıkça yalan ve demagoji ile devrimcilere karşı nasıl yayınlar yaptığı iyi bilinir.

Kuran'dan feyz almadıklarına göre, peki nereden aldılar bu eğitimi, kim soktu beyinlerine bu düşmanlığı, hangi ideoloji şekillendirdi?

NATO eğitti bunları.

Anti-komünistliklerini, sol düşmanlıklarını Amerika'nın, NATO'nun yeşil kuşak projelerinden aldılar. Satırlarla, sopalarla "Yanki Go Home" diyenlere saldırarak büyüdüler. Sol düşmanlığını kanla alevle yoğurdukça emperyalizmin sevgili çocuğu olmaya devam ettiler. Kendilerini ispat ettikçe de iktidar koltuğunda yer buldular. İdeolojik olarak emperyalizm tarafından donatıldılar. Bu nedenle dün devrimcilere satırlarla saldıranlar bugün iktidar koltuğunda Amerikancılık'ta, sol düşmanlığında Mendereslerle, Demirellerle yarış halindedir.

Anti-komünist, anti-sol oldukları gibi aynı zamanda, kapitalist ideolojinin en pespaye halini savunurlar. Kapitalizmi islamcılık sosuyla halka yutturmaya çalışırlar. Kapitalizm, halkları iliklerine kadar sömüren, dünyayı yüzyıllardır kan deryasına döndüren sistemdir. Bilimsel olarak ispatlanmıştır ki, kapitalizm hırsızlıktır.

Hırsızlığı gizlemek için inançları istismar eder, "faizsiz kazanç"tan sözederler. İslamcı kılıfı geçirmiş holdinglerinin nasıl köşeyi döndüklerini, emekçilerin alınterinin bir anda din bezirganı şarlatan soyguncuların kasalarına nasıl akıttıklarını artık herkes biliyor.

Evet! Bu Kokuşmuş Düzenle "Sorunumuz" Var!

"Onlar devlete ve sisteme karşılar. Düzenle sorunları var" diyor AKP.

AKP demek ki, bu düzeni, bu devleti, bu sistemi savunuyor. Bağımlı, faşist, emperyalist sömürü çarkının bir parçası Türkiye'ye sıkı sıkıya sarılıyorlar. Elbette AKP'nin koruyuculuğunu yaptığı faşizmle, sömürü sistemiyle "sorunumuz var." Elbette bu düzeni değiştirmek istiyoruz. Bu düzenin sürmesini savunanlar vatana ve halka düşman olan işbirlikçilerdir.

Evet biz sosyalistiz, sosyalist ideolojiyi savunuyor ve bundan gurur duyuyoruz.

Bizim ideolojimiz bağımsız bir Türkiye'nin ideolojisidir. Biz halk için demokrasiyi savunuyoruz. Biz Amerikan imparatorluğunun karşısında, halkların safındayız. Bizim ideolojimizin özüdür bu. Amerika ile her ne ad altında olursa olsun, halklara karşı işbirliği yapmaya uşaklık diyoruz, vatana ihanettir diyoruz.

Bizim ideolojimiz; tekelleşenlerin, patronların, tefeci tüccarın, toprak ağasının ideolojisi değildir. Biz din tüccarı bezirgan değiliz. Bizim ideolojimiz dünyanın bütün yoksullarının, emekçilerinin ideolojisidir. Biz Amerikan imparatorluğunun yıkıldığı, halkların özgür, ülkelerin bağımsız ve demokratik olduğu bir dünya istiyoruz. Sömürünün ve

İslamcıysanız, muhafazakarsanız, demokratsanız, AKP'yle ideolojide ve politikada hesaplaşmak zorundasınız. Size söylenen yalanlar, kağıt üzerinde yazılanlar neydi, bugün AKP ne yapıyor;

zulmün olmadığı bir ülkeyi savunuyoruz. Biz; çocuklarımızın yoksulluğun pençesinde kıvrınmadığı, emperyalizmin karşısında boynu bükük onursuz yaşamadığı, IMF'nin, Amerika'nın değil halkın yönettiği bir ülke istiyoruz. Galiçya'da, Yemen'de, Kore'deki gibi emperyalistler için kanımız dökülmesin istiyoruz. Bunun için ölüyor, bunun için mücadele ediyoruz.

Peki Tayyip ne istiyor, nasıl bir ülkeyi savunuyor, açıklamalıdır. Halkımızın demagojilere, üç vakte kadar düze çıkacağı yalanlarına, sömürü düzeninde halkın sorunlarının çözülebileceği uydurmasına karnı toktur. Hele, artık mide bulandıran "Türkiye'nin çıkarları... reel politika..." demagojilerinin ise AKP tabanında dahi hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır.

İslamcılar AKP İle Hesaplaşmak Zorundadır

İslamcılar;

İşte AKP'nin müslümanlığı; müslüman Irak halkının katledilmesine ortak oldu, şimdi işgale ortak olmaya hazırlanıyor.

İşte AKP'nin demokratlığı; hak arayana, protesto edenin karşısına polis.

AKP islamcılığının islamla hiçbir ilgisi yoktur. "İslami kimlik" Amerikancılıklarının üzerini örtükleri maskedir. AKP'yi safınızda görerek "içeriden eleştirmenin" hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. AKP sömürücülerin, emperyalistlerin safında yerini ilan etmiştir.

NATO'nun eğittiği beyinlerin safında mı olacaksınız, halkın safında mı?

Soygun ve zulüm rejiminin yanında mı yer olacaksınız, zulme ve sömürüye karşı mı olacaksınız?

İslamcıysanız, muhafazakarsanız, demokratsanız, AKP'yle ideolojide ve politikada hesaplaşmak zorundasınız. Size söylenen yalanlar, kağıt üzerinde yazılanlar neydi, bugün AKP ne yapıyor; bu çelişkiyle birlikte AKP'yi hala islamcı saflarda görmek, ya AKP iktidarının sorunlarını çözeyeceği yanılgısıyla açıklanabilir, ya da o iktidardan şu veya bu şekilde gelebilecek rantla. Başka izahı olan kendini aldatır.

YALAN:

"Türkiye'yi yaşanır hale getirdik. Ülkede gerilim yaratmadan kardeşliği pekiştirme gayreti içindeyiz."
(Tayyip Erdoğan)

GERÇEKLER;

Hak arayan memurlar terörist ilan edildi.

Katledilen KADEK gerillaları halkın dini, gelenekleri hiçe sayılarak gömüldü.

Adana'da düğün evine ateş açan polis, çocukları kurşunladı.

Doğulu tarım işçileri Sakarya ve Düzce'de "görüntüyü bozdukları için" kent merkezlerine sokulmuyor.

Doğubeyazıt'ta köylüleri tarayan korucular 2 köylüyü katletti.

İzmir'den sonra Trabzon Araklı'da da halk, zulüm merkezi karakola yürüyerek polis araçlarını tahrip etti.

F tiplerinde ölümlere yeni yasaklar eşlik ediyor. Tutsakların savunma hakkı genelgelerle yokediliyor.

SORU?

Tayyip hangi Türkiye'den sözediyor? Birkaç örnek bile, Tayyip'in ideolojisinin bir haftada yarattığı tabloyu özetliyor...

"Bölücü" Düğüne Kurşun!

Burjuva basın yazmadı, Tv'ler "bölücü örgüt lehine yapılan korsan gösteriye polis müdahale etti. Havaya sıkılan kurşunların sekmesinden iki kişi yaralandı" diye verip geçiştirdi.

Oysa 25 Ağustos akşamı, Güneydoğu'nun bir mezrasında değil, Türkiye'nin dördüncü büyük kenti Adana'da bir sünnet düğünü kana bulanmıştı.

Çoğunluğu Kürt halkının yaşadığı Ova Mahallesi'nde Murat Erol'un çocuğunun sünneti için toplananların, KADEK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın içinde bulunduğu koşulları sloganlarıyla dile getirmesine sivil polisler yaklaşık bin kişilik kitleyi tarayarak karşılık verdi. Açılan ateş sonucu lösemi hastası Necmettin Ergül (11) kasiğinden, Murat Akbaş omzundan (16), Ramazan Bakrak (17) ve Mehmet Özdemir (16) ise bacaklarından yaralandı. Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alınan 11 yaşındaki lösemi hastası Necmettin Ergül'ün durumunun ise ciddi olduğu bildirildi.

Saldırı ertesi günü 300 kişinin katıldığı bir eylemle protesto edilirken, DEHAP Genel Merkezi tarafından yapılan açıklamada saldırı kınandı ve olay yerinden toplanan boş mermi kovanlarının muhafaza edildiği ve ilgililere teslim edileceği belirtildi.

Saldırıyı gerçekleştiren ve halkın üzerine 01 UF 384 plakalı sivil polis aracını süren polislerin kimliği belli, olay açık, ancak izleyin polisler hakkında hiçbir işlem yapılmayacaktır. Aksine sünnet şöleninin sahibi dahil onlarca insana soruşturma açılacaktır. Türkiye'de hukukun polis devletinin hizmetinde olduğu artık kimse için tartışmalı bir konu değildir. Cemil Çiçek'in, yolsuzluklarla mücadele şovu yapması, hukuktan sözetmesi kimseyi aldatamaz. "AB'ye uyum.. demokratikleşme..." masallarına sadece çocuklar inanır. Ama artık kurşunlanan çocukların inanmayacağı kesindir.

Hukuk mu diyorsunuz, demokratikleşme mi diyorsunuz; işte yaşananlar ortada. Bir sünnet şöleni ve bir slogan halkı kurşunlamanın gerekçesi yapılıyor. Adana Emniyet Müdürü'nü, siyasi şubeden sorumlu müdürü, ateş açan polisleri derhal görevden el çektirebiliyor musunuz, haklarında soruşturma açabiliyor musunuz, halka kurşun sıkırları tutuklayıp mahkeme önüne çıkarabiliyor musunuz?

Yapamazsınız!

AKP iktidarı da kendinden öncekiler gibi oligarşinin Kürt politikasını sürdürüyor. Sindirme, imha, asimilasyon, "Kürtçe'ye özgürlük" şovlarıyla sürdürülüyor. Hangi milliyetten, inançtan olursa olsun yoksul halka her türlü zulüm reva görülüyor.

Polise Öfke Yayılıyor

Polisin terörüne, keyfilğine karşı halkın tepkisi giderek yaygınlaşıyor. İzmir Çiğli’de yüzlerce kişinin karakola yürüyerek karakolu tahrip etmesinin ardından, bu kez de Trabzon’un Araklı İlçesi’nde 150 kişi emniyet binasını basıp havaya ateş açarak gösterdi tepkisini.

Olay, iki köy arasında çıkan kavgaın ardından bir kişinin tutuklanması ile gerçekleşti. Darp eden diğer 4 kişinin serbest bırakılmasına öfkelenen Ayvadere köylüleri ilçe merkezine gelerek emniyeti kuşattı ve havaya ateş açtı. Polisin, “sorunuz ne” diye dinlemek yerine ateşle karşılık vermesinin ardından öfke daha da büyüdü. İki polisi eline geçiren köylüler polisleri döverken, ilçeye çok sayıda jandarma ve polis takviyesi yapıldı.

Ayvadere köylüleri olayların ilk meydana geldiği tarihte de emniyete yürümek istemiş, ancak jandarma tarafından durdurulmuştu. Şimdi de çok sayıda köylüyü gözaltına alarak sorunu çözmeye çalışıyor devlet.

Peki kimse sormayacak mı; kavga iki köy arasındaysa, köylüler neden silahları kuşanacak kadar polise öfkeli? İzmir’de yaşanan olayın ardından da sormuştuk; “POLİSE BU ÖFKE NEDEN?” diye. Elbette polis bunları araştırmaz, demokratik eylemleri terör diye suçlar, suçlamasına gerekçe olsun diye de devrimcileri gözaltına aldırır. Türkiye’nin her yanına gidilsin, sorulsun; bir avuç parababası, üç beş faşist dışında polisi seven kimse bulunamaz. PEKİ NEDEN?

Nedenini anlamak için çok gerilere gitmeye gerek yok. Sadece “son 10-15 yılda polis ne yaptı?” sorusunun cevabına bakıldığında anlaşılır. Onbinlerce haksız gözaltı, binlerce tutuklama, sokak ortasında inip kalkan coplar, mafyacılık, uyuşturucu ticareti, rüşvet, adam kayırma, halkı aşağılama... her türlü polislik onlardan soruluyor.

Polis ülkenin her yanında suç makinası gibi çalışıyor. Elbette halk öfkesini her fırsatta gösterecektir.

Çiğli halkı örgütlü, politik değildi, ama yaşadıklarıyla, onyıllardır tanık olduklarıyla tanıyordu polisi. Patlamaya neden olan öfkeyi biriktiren polisin, kim olduğunu çok iyi biliyorlardı. Makyajlar, polisi eğitiyoruz şovları da gerçeğin üzerini örtemiyor. “Yoksullara düşman polis” gerçeği bir kez kazanmıştır beyinlere. Elbistanlar, Gaziler, Çiğli’lerin her an her yerde ortaya çıkmaması için hiçbir neden yoktur. Aksine yaygınlaşmasının zemini her geçen gün yine polis tarafından olgunlaştırılıyor. Kimse, bu polisi eğiterek adam edeceği palavrasına sarılmasın. Mesele ne eğitim meselesi, ne de üç beş polisin suçu: Mesele polis devleti gerçeği.

Başbakanının demokratik eyleme “terör” dediği yerde, hak arayanlara utanmazca saldırdığı yerde, polis de halka karşı copuna, silahına sarılacaktır.

Öfkeyi bir yere kadar copla, silah zoruyla bastırabilirsiniz. Peki sonra?...

Faşizmin Ahlakı

Batman’ın Beşiri İlçesi’ne bağlı Kütüklü Köyü kırsalında meydana gelen çatışmada katledilen 7 KADEK gerillasının cenazeleri ailelerine teslim edilmeyerek, olduğu gibi **yıkanmadan**, iş makineleri ile kazılan **toplu mezara** gömüldü. Cenazelerini geleneklerine göre defnetmek isteyen ailelerin girişimi sonucunda 26 Ağustos günü yapılan cenaze törenine katılan binlerce kişi, gerillalara sahip çıkarak onları zılgıtlarla, KADEK flamaları ile uğurladı.

“12 leş aldık” diyen faşizmden halkın geleneklerine, dini inançlarına saygı duyulması beklenemez. Faşizmin ahlakı yoktur.

Savunmaya Saldırı

Hükümlülerin avukatlarıyla görüşmelerine yasak getiren Adalet Bakanlığı genelgesine tepkiler devam ediyor. Cemil Çiçek imzasıyla 26 Haziran 2003 tarihinde cezaevlerine gönderilen genelgede, hükümlülerin, malvarlığı işlemleri dışında avukatlarıyla görüşmeleri yasaklanarak, kimisi halen onlarca davadan yargılanan hükümlüler de dahil, yüzlerce kişinin savunma hakkı yokediliyor. Malvarlığı ile ilgili görüşmek istenmesi durumunda ise, bunun belgelenmesi şart koşuluyor.

Hukukçular yaptıkları açıklamalarla genelgenin savunma hakkına saldırı olduğunu belirtirken, İHD, 24 Ağustos günü genelgenin iptali için Kumkapı Adliyesi’ne başvurdu.

Korucu Terörü

21 Ağustos günü, Ağrı’nın Doğubeyazıt İlçesi Güllüce Köyü yakınlarında yayladan dönen köylüler, Tanyolu Köyü korucuları olduğu belirtilen bir grubun silahlı saldırısına uğradı. Saldırıda 2 köylü ölüken, 6’sı ağır yaralandı.

Yıllardır bölgede terör estiren, tecavüz, köy yakma, uyuşturucu ticareti vb. bir çok suçun altında imzası bulunan koruculuk sisteminin kaldırılmasına dair hükümet cephesinden hiçbir tartışma görüşüyor musunuz? Yoktur. KADEK’e karşı savaşmaları koşulu ile her türlü kirli işi yapmalarının, cinayet işlemlerinin, halkın arazilerine el koymalarının önü açık tutulan 22 ildeki **58 bin 511 korucu** AKP iktidarının da sevgili çocuklarıdır.

Sayı 75

23

31 Ağustos
2003

AB'li ya da AB'siz; Kafa aynı: Daha katı... Daha ağır... Daha fazla... CEZA!

Çeşitli kesimler peşpeşe çıkarılan "AB'ye uyum" yasalarına, hele de son uyum paketinde "MGK'nın" bile yetkilerinin sınırlandırılmış olması görünümüne bakarak, adeta "AB SARHOŞU" olmuş durumda. Onlarca tasarı var meclis gündeminde, onlarca çıkarıldı. Bunların içeriğine bakma zahmetinde bile bulunmuyor "AB sarhoşluğu" içindekiler. İktidarın, burjuva medyanın körüklediği, AB cephesinden de pekiştirilen "demokratikleşiyoruz" propagandası onlara yetiyor.

"AB sarhoşluğu" ve boş propagandaya aldanma o düzeydedir ki, bırakın yeni hak ve özgürlükleri, mevcut olanlarını da kısıtlayan yasal düzenlemeler adeta sessiz sedasız geçirilmektedir.

Burada, özellikle Demokratik Kitle Örgütlerinin, ve en başta da hukuk alanındaki örgütlülüklerin, aydınların halkı uyarma, aydınlatma görevini yerine getirmediklerini vurgulamalıyız.

Yeni Ceza Kanunu Tasarısı, Yeni Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı, demokrasiden yanayım diyen herkesin üzerinde durması gereken düzenlemelerdir.

Bu yeni kanun tasarılarıyla tek tip elbisenin getirilmek istenmesi, ölüm oruçlarına zorla müdahalenin yasallaştırılması gibi bazı başlıklar üzerinde kısmen duruldu. Ancak yetersizdir. "Uyum" diye diye, "demokratikleşme" diye diye, Amerika'nın, Avrupa'nın baskı ve terör yasaları alınıp ülkemize uyarlanmaktadır.

Yeni Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'nda çok açıkça görüleceği gibi, Amerika'nın yaptığı düzenlemeler, **tercüme** edilerek TBMM'nin önüne getirilmektedir.

Türk Ceza Kanunu Tasarısı da farklı değildir.

Şu ana kadar basına yansıyan başlıkları ele almak bile, demokratikleşmeyle mi, yoksa, başka bir şeyle mi karşı karşıya olduğumuzu herkese göstere-

cek niteliktedir:

47. madde; "Örgüt cezası" muğlaklaştırılarak 'tek kişi'nin dahi "örgüt" sayılarak örgütten cezalandırılabileceğini öngörüyor.

306. madde; "izinsiz ilan ve benzerlerinin asılması suçtur!" diyor. "İzinsiz basın açıklaması"nı literatüre yerleştiren polis zihniyeti, TCK'da da kendini gösteriyor.

363. madde; yıllarca kaldırılması için mücadele verilen, kaldırılması da büyük demokratikleşme şovlarına dönüştürülen 141. 142 ve 163. maddeler geri getiriliyor. "Komünizm, yıkıcılık, bölücülük, irtica" diye diye düşünce ve inanç özgürlüğünün ezilmesi, düzenin asli niteliği olmaya devam ediyor.

376. madde; "suç işleme niyetini" cezalandırmayı öngörüyor. "Niyet"lerin cezalandırılmasının düşünüldüğü yerde, "düşünce ve ifade özgürlüğünden" söz edilebilir mi?

421. madde; en pasif direniş biçimleri, yaygın deyişle "sivil itaatsizlik" eylemleri dahi suç sayılıyor. Yeni tasarı, ölüm orucu süreci boyunca "direnme hakkının yokedilmeye çalışıldığını" söyleyenleri kanıtlıyor.

Bunlar sadece bir kaç örnek; halkın **söz, karar ve örgütlenme** hakkını gasbeden politika, yeni TCK tasarısını da belirlemiştir.

Çok uzağa gitmeye gerek yok. Son üç uyum paketinden sonra, gazetelerde "toplantı ve gösteri özgürlüğünün, düşünce ve ifade özgürlüğünün genişlediği" yazıyordu. Yazılar orada, Güven Park burada. Haklı ve meşru taleplerini dile getirmek isteyen memurların "toplantı ve gösteri özgürlüğünü" engellemek için Güven Park işgal altında!

Emperyalistler "model" alınarak getirilecek demokrasi işte ancak bu kadar olur. Gerçek demokrasi, halk için demokrasidir ve o da halkın mücadeleleriyle kazanılır.

BAROLAR, HUKUKÇULAR, ÖĞRETİM ÜYELERİ, MESLEK ODALARI!

Demokratikleşme diye, AB'ye uyum diye çıkarılan yasalar, Mussolini'nin Ceza Yasası'na rahmet okutacak Amerikan maddeleriyle doludur.

Demokratikleşme demagojilerinin etkisi altından, AB sarhoşluğundan çıkma zamanı geldi çoktan.

İşçiler için çıkarılan "Kölelik Yasası" da uyum için, TTE yasası da uyum içindi! İşçisinden memuruna, tutsağına, aydınına kadar her kesime yeni zincirler örülüyor. İnceleyerek, araştırarak, bu oyuna karşı halkı uyarma, AYDINLATMA; örgütlülüklerinizle bu oyunun karşısına çıkma göreviniz sizi bekliyor!

yoksul

“Benim hiç çantam olmadı ki”

İlkokul 4. sınıfa başlayacak. Başı öne eğik, gözlerini kameranin objektifinden kaçırarak konuşuyor. Gözgöze gelirse utancını milyonların seyredeceği, kimsenin yüzüne bakamayacağı düşüncesi bedenini kavuruyor. Öğle yemeği görmemiş midesindeki krampları kontrol ederek, “okullar açılıyor, baban hazırlıklarını tamamladı mı, çantan, kitabın alındı mı” diye soran muhabire gözcüyle bakıyor;

“Benim hiç çantam olmadı ki!”

Sorular donuyor, Fatma’nın utancı muhabire geçiyor, genç adam utanıyor, başka soru sormuyor.

Okulların her açılışında izleriz bu görüntüleri. Yüzbinlerce Fatma, Fadime, Ayşe, Gül, Ahmet, Ali olduğunu biliriz ülkemizin köylerinde, gece-kondularında. Medya yılda bir hatırlar onları. “Öteki Türkiye”yi keşfeder aniden, fanusunda yaşayan bir köşe yazarı. Sanki bu ülkede yaşamıyormuş gibi onlarca bu tartışmaya katılır. Ve aniden kesilir tartışmalar. “Öteki Türkiye” dedikleri milyonlar çoğalarak dururlar durdukları yerde.

Eğitim sendikaları bir çocuğun okula başlaması için gereken parayı hesaplayıp kamuoyuna açıklar sonra. Asgari ücretli emekçi elinde kalem, tutar hesabı, çalar kalem yere; “benim maaşımdan fazla yandığımı...” deyip bir küfür savurur. Resmi olarak 7 milyon, gayri resmi iki katı olan işsizler dönüp bakmaz bile çantanın, kitabın ne ettiğine. Nasılsa bir mavi önlük, komşulardan alınmış eski kitaplar, tamam. Peki, “kayıt parası” diye bilmem kaç milyon har(a)ç isterse okulun müdürü?

Çaresiz bulup buluşturup verecek. Belki bir hafta, belki on gün, sofraya arada bir de olsa konulan sebze döndürüp bakılmayacak, ama verilecek. “Kayıt parası veremeyin, yasak, talimat gönderdik” diye gözlerinin içine bakarak konuşan Milli Eğitim Bakanlarının yalancılığını iyi bildiği için müdüre hatırlatma gereği dahi duymayacak.

Har(a)ç da ilkokuldan itibaren başlıyor eğitimde. Kayıt parasının öteki adıdır har(a)ç.

Kayıt parasında, eğitimi paralı hale getirmek var. İlkokuldan, üniversitelere kadar eğitim yoksul halk çocuklarına kapatılmakta, parası olan okur, denilmektedir.

Kayıt parasında, sistemin rüşvet, soygun mantığı var. Eli halkın cebinden hiç çıkmayanların her fırsatı nasıl değerlendirdiklerinin en güzel örneklerinden biridir kayıt parası. Bir yandan yoksul çocukların tarikat okullarında bedava okutulması şovu yapılır, öte yandan eğitimin paralı hale getirilmesi son hız sürer.

Yoksulların da okumaya hakkı var, Ayşeler’in, Fatmalar’ın da çantaya, kitaba, önlüğe ihtiyacı var.

Kavgamız bunun içindir. Kavga yoksulların kavgasıdır. Fatmalar’ın utancını silme, soyguna, rüşvete, talana son verme kavgasıdır.

Sayı 75

25

31 Ağustos
2003

İhaleler Tarikat Holdinglerine Borç Halkın Sirtına!

Halkımızın cebinden son 2.5 yılda katrilyonlarca liralık borç ödemesine rağmen, iç ve dış borcun artmaya devam ettiği ortaya çıktı. Geçen 2.5 yılda 408.4 katrilyon liralık iç borç, 60.7 milyar dolarlık dış borç ödendi. Buna rağmen, aynı dönemde iç borç stoku 113.4 katrilyon lira, dış borç stoku da 14.5 milyar dolar daha büyüdü.

Bu rakamlar durmadan büyürken halkımızın ek-

meği küçülüyor. Ancak AKP iktidarından nemalanan tarikat holdingleri ise büyümeye devam ediyor. Son olarak Başbakan’ın ve bir çok bakanın yolsuzluk dosyasında adı geçen Albayraklar, İSKİ’den bir ihale daha aldı.

Haydi isterseniz başlayın; “ne yani AKP’ye yalın diye ihaleye de mi girmeyecek” diye anlatın! Zaten Vehbi Koç bakkallıktan, Sabancı da hamallıktan kazanmıştı bu serveti! Yalan bol, takiyye gırla!

Devam edin; bu ne güzel müslümanlık, bu ne tatlı avanta!

Başına neyin zaferini

- ◆ **“Atatürkçülük”, onlarca yıldır işbirlikçiliğin faşist zulmün maskesidir!**
- ◆ Hiçbir milliliği kalmamış oligarşinin **“milli bayram”**ları, sömürgeciliği ve faşizmi gizlemenin araçlarına dönüşen **“aldatma”** törenleridir!
- ◆ **1945’lerden bu yana ülkeyi yönetenler, “Türkiye Cumruriyeti”nin varoluş biçimini inkar edip, ülkemizi “Amerikan cumhuriyetine” çevirdiler.**
- ◆ **“Bağımsız milletler arasında yerimizi alma” hedefi, Amerikanın eyaleti olmaya dönüştürüldü!**
- ◆ **Türkiye’nin gündeminde “kutlanacak” bir bağımsızlık yok; gündemde, bağımlılıktan kurtulmak için emperyalizme karşı savaş var!**

1922 yılının 30 Ağustos’u, 1. Emperyalist paylaşım savaşı sonunda Anadolu’yu kendi aralarında parçalayıp sömürgeleştirmek isteyen emperyalistlere karşı sürdürülen Kurtuluş Savaşı açısından dönüm noktalarından biridir. İngiliz emperyalizminin maşası olarak Anadolu’nun batısında bir çok yeri işgal etmiş olan Yunan kuvvetleriyle, Afyon’un Dumlupınar bölgesinde yapılan savaşta, kesin bir zafer kazanılmış ve Mustafa Kemal’in komutanlığındaki askeri güçler, hemen bu zaferin ardından İzmir’e yürümüşlerdir.

Resmi tarihte “Başkomutanlık Meydan Muharebesi” olarak da adlandırılan bu çarpışmanın sonucu, emperyalist işgalcilerin Anadolu topraklarını terketmelerini getirmiş, bağımsızlık savaşının nihai sonucunu yaklaştırmıştır.

“30 Ağustos Zafer Bayramı” yıllardır işte bu

güne atfen “kutlanmakta”dır.

Tüm “milli bayram”larda olduğu gibi, bu gün de millilik demagojisi doruğa çıkarak, Türkiye’nin emperyalizmin gizli işgali altındaki bir sömürge ülke olduğu gerçeğini gizlemenin araçlarından birine dönüştürülmüştür.

Emperyalizme karşı bağımsızlık için savaşmayanların, işbirlikçilerin “30 Ağustos Zafer Bayramı”nı kutlamaya yüzü var mı?

Yüzsüzler, “30 Ağustos Zafer Bayramı”nın 81. yıldönümü diyerek bu yıl da meydanlara (hatta geçen yıl İstanbul’daki törenlerde olduğu gibi, tankların üstüne) çıkıp “zafer” üzerine nutuklar atacaklar. Hangi zafer? Neyin bayramı?

“Zafer” adına, “milli egemenlik” adına, “ulusal onur” adına neleri var kutlayacak?

Amerikan uşaklığı ayyuka çıkanlar “millilik” şovu yapacakları hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. 26 Ağustos, 1071 “Malazgirt Zaferi”nin 932. yıldönümüydü. Muş’ta yapılan törende, Başbakan Tayyip Erdoğan “Türkiye’de şafak sökmek üzere” diye nutuk attı. Hangi şafak?

Tayyip Erdoğan’ın ve bütün olarak oligarşinin, başlarına geçirilen çuval nedeniyle şafağı, gün batımını görecektir ufukları mı var? Onlar sömürgeciliğin karanlığında yaşıyorlar.

1922’de Dumlupınar’dakiler neredeydi? Türkiye bugün nerede?

1922’de Dumlupınar’da savaşı yönetenler, işgalcilerin silah üstünlüğüne rağmen, işgal altında yaşamayı kabul etmeyen bir zihniyete sahiptiler. Ankara’daki meclis de aynı ruh haline sahipti. Bu çarpışmadan bir süre önce Bursa’nın da işgal edilmesi üzerine, Meclis Başkanlığı Kürsüsü’ne siyah bir şal örtülmüştü; bu şal bağımsızlığın kazanılmasına kadar kaldırılmadı.

Peki şimdi? Bırakın emperyalizmin tahakkümü altında olmaktan üzüntü, utanç duymayı, o kürsüde emperyalizmin askeri olmak savunuluyor. O kürsü, IMF talimatlarının onaylandığının

çuval geçirilen zafer hangi yüzle kutlayacaksınız?

ilan edildiği kürsüye dönüştü.

Kurtuluş Savaşı, bu savaşa önderlik edenlerin niyetlerinden de bağımsız olarak, mevcut işgal koşullarında **anti-emperyalist** bir muhtevada sürmüştür. Savaşa önderlik eden kadronun kapitalizmin dışında, dolayısıyla emperyalist sistem dışında bir düzen kurma hedefleri yoktu. Bu nedenle daha savaş sürerken Amerikan sermayesiyle bağ kurmanın yollarını aramalarında da şaşılacak bir şey yoktur. Ama bu, savaşın anti-emperyalist niteliğini değiştirmez.

Emperyalizmin açık işgaline karşı savaş içindeki küçük-burjuva önderlik ve o savaşın içinde Ankara’da, Osmanlı padişahlığına alternatif bir “iktidar”ı oluşturmaya çalışan meclis, emperyalizm gerçeğini açıkça dile getirmek durumundaydı.

Büyük Millet Meclisi Beyannamesi’ndeki şu sözler, 1920’lerin başındaki bu düşünceleri yansıtır: “(Bu meclis) Türkiye halkını emperyalizm ve kapitalizmin tahakküm ve zulmünden kurtararak irade ve hakimiyetinin sahibi kılmağa gayesine vasil olacağı kanaatinde dir.” (Siyasi Yönleriyle Kurtuluş Savaşı, Naşit H. Uluğ, Sf: 279)

“Emperyalizm ve kapitalizmin tahammükünden kurtulmak” sözleri, sonraki onyıllar boyunca bu ülkede “suç unsuru” olarak görüldü, bu sözleri söyleyenler hapsedildi.

Çünkü kurtuluşu, devrimci bir doğrultuda geliştirecek dinamiklerin, örgütlülüklerin yokluğu koşullarında, düzen kaçınılmaz olarak emperyalizmle bütünleşmeye yönelmiş, tüm bunlar inkar edilmişti. Fakat yukarıdaki satırlar, yine de bugün ülkeyi yönetenlerin bu ülkeyi kuran meclisle uzaktan yakından bir ilgilerinin kalmadığını da gösteriyor.

Kurtuluş bayrağı, artık devrimcilerin elindedir!

Kurtuluş Savaşı ve bu savaşın “sö-

mürgecilere” karşı yanı, 1945’lere kadar çeşitli biçimlerde gündemde tutuldu. Ama özellikle yeni-sömürgeleşmeyle birlikte, unutturma operasyonu da başladı. Onun emperyalistlere karşı içeriği unutturulup “Yunan gavuruna karşı” şovenist kışkırtmayla tarih anti-emperyalist boyutundan uzaklaştırıldı. Artık “küçük Amerika” olma hedefindeydi oligarşi, Anadolu halkında varolan emperyalizme tepki, “alerji” yokedilmeliydi.

Yine de yokedemediler bu tepkiyi. Kurtuluş bayrağını 1960’ların sonunda devrimciler yükseletti yeniden. Bu bayrak, artık sadece **anti-emperyalist** değil, aynı zamanda **anti-oligarşik** mücadelenin de bayrağıydı.

Anadolu halkının kurtuluş savaşının anti-emperyalist mirası da artık, devrimcilerin önderliğindeki halk kurtuluş savaşının içindedir. Bu mirasla oligarşinin hiçbir ilgisi kalmamıştır. Böyle olduğu içindir ki, 30 Ağustos gibi tüm “milli bayramlar”, tarihsel içeriğinden koparılıp hamasi törenlere dönüştürülmüştür.

30 Ağustos, bir süredir “Zafer Bayramı ve Türk Silahlı Kuvvetleri Günü” olarak kutlanıyor. Kendi halkına karşı kahraman, Amerika karşısında fare kesilen TSK’nın günü! TSK, 30 Ağustos’larda, 29 Ekim’lerde “güç gösterisi” yapıyor. Ama tabii bu güç gösterisi emperyalistlere karşı değil, kendi halkına karşı. Sergilediği, sahip olduğu o silahları emperyalizme doğrultamayacak kadar işbirlikçidirler artık. Nitekim, başarılarına çuval geçirildiğinde de bırakın tankları, topları, bir tek tabancayı bile doğrultamadılar

Sayı 75

27

31 Ağustos
2003

Amerika'ya.

“Elimiz - Amerika'ya- mahkum” mu?

Ülkemizi yönetenler, Amerikan işbirlikçiliğini bugün “reel politika” adına, “elimiz mahkum” diyerek meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Bu politikaları da, Kurtuluş Savaşı'nın siyasi, kültürel mirasıyla, “ulusallıkla” hiçbir ilgilerinin kalmadığının bir başka kanıtıdır.

Hiçbir halkın emperyalizm karşısında “eli mahkum” değildir. Eli mahkum olanlar işbirlikçilerdir. İşbirlikçinin beyni, emperyalizm dışında bir adım atmayı dahi düşünemez.

Amerika Irak'ı işgal etmiş olabilir; Amerika dev askeri güç olabilir. Ama mesele bundan mı ibaret? 81. yıldönümünü kutlayacakları o “Başkomutanlık Meydan Muhaberesi”nin ikinci yıldönümünde Mustafa Kemal bakan ne diyor: “Bir memleketi zabt ve işgal etmek, o memleketin sahiplerine hâkim olmak için kâfi değildir. Bir milletin ruhu zaptolunmadıkça, bir milletin azim ve iradesi kırılmadıkça, o millete hâkim olmanın imkânı yoktur. ... Mahkûm olmak istemeyen bir milleti, tahtı esaretinde tutmaya muktedir olacak kadar kuvvetli müstebitler artık bu dünya yüzünde kalmamıştır.” (30 Ağustos 1924'te, Dumlupınar'da Meçhul Asker Âbidesi'nin açılış töreni konuşması, Aktaran Nurer Uğurlu, 30 Ağustos Hatıraları)

Onyıllardır işbirlikçiliği, Amerikancılığı “Atatürkçülük” maskesiyle gizlemeye çalışanlar bu düşüncelerden uzaktır elbette. Kurtuluş Savaşı'nın Mustafa Kemal'iyle ilgileri yoktur. Onlar yalnızca Kemalist iktidarın, bağımsızlık kazanıldıktan sonra kurduğu küçük-burjuva diktatörlüğünün baskı ve zulmünün, şovenizminin mirasçısıdır.

Baskı ve zulmü kesintisiz sürdüren 1945'lerden sonraki oligarşik iktidarların asıl amacı da halkın “ruhu”nu, “azim ve iradesi”ni kırmak olmuştur. Bağımsızlıktan, demokrasiden ve sosyalizmden yana düşünceler sindirilmeye, bu halkın yeniden kurtuluş savaşına girmesi, anti-emperyalist, anti-oligarşik savaş bayrağının dalgalanması engellenmeye çalışılmıştır. 50 yıllık yeni-sömürgeciliğin ve faşizmin sonucunda, ülkemiz emperyalistlerin cirrit attığı, iktidarın tümüyle işbirlikçiler tarafından gasbedildiği bir ülke haline gelmiştir.

Ama böyle kalmayacak. Bu ülkenin Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü, Çerkes gerçek kurtuluş savaşçıları, emperyalizme ve oligarşiye karşı yeni zaferler için dövüşmeye devam ediyorlar.

IMF'den emir alanların, işbirlikçilerin ahlakı olabilir mi?

Emperyalizmin misyonerleri

Tecrit Bakanı Cemil Çiçek, durmadan konuşuyor. “Hazine süneleri”nden bahsediyor, yolsuzluklardan şikayet ediyor, “yargının uyumsuzluğu”ndan yakınıyor... Aynı Cemil Çiçek, memurların haklı ve meşru eylemlerini “kanunsuz” ilan edip, bununla da yetinmeyerek “bu toplantılara katılanlar, sadece kendi başlarını derde sokmuş olurlar” diye de tehdit ediyor.

Cemil Çiçek, savcıların, yargıçların çıkarılan uyum yasalarına “yavaş” intibak ettiğinden şikayet ediyor; peki kendisi?

Bakin ne yapıyor: Beytüşşebap'ta 16 asker, 30 köylüye işkence yapmış; işkenceci bir savcı, askerleri “Hâkimler ve Savcılar Kanunu'na tabi kılarak”, askerlerin yargılanması için Adalet Bakanı'nın izni gerektiğini söylüyor. İzin talebi, Tecrit Bakanı'nın önüne geliyor.

Kamuoyu önünde vır vır “demokratikleşme”den bahsedip duran Cemil Çiçek, bu izni VERMİYOR! İşkenceci askerler yargılanamıyor.

Hele yolsuzluklar konusundaki söylemleri... Bu konuda esip gürlemekte Sadettin Tantan'ı geride bıraktı. Tantan'ın “tapınak şövalyeleri” vardı, bunun da “Hazine süneleri” var şimdi!

Ama ötesi yok! Uzanlar söz konusu olduğunda operasyon üstüne operasyon yapılıyor, devletin bütün kurumları harekete geçiriliyor. Peki ya ötekiler? Peki şu ana kadar neden onlar için çalışmadı o mekanizmalar? Hortumlanan 12 milyar dolara yakın paranın neden yüzde 70'e yakınından vazgeçtiniz, hesabını sormadınız?

Çiçek'e bu tür soruları daha da sıralabiliriz. Herkes merak ediyor bu soruların cevabını. Ama, kameralar karşısında zembereğinden boşanmış gibi “dürüstlük, ahlakçılık” şovları yapan Çiçek'ten somut olgulara ilişkin tık yok!

Olması mümkün mü? O IMF'nin talimatlarını uygulayan bir bakan değil mi altı üstü! İşbirlikçinin dürüstlüğü, ahlaklı olduğu, soyguna, sömürüye karşı çıktığı nerede görülmüş. Hani şu Hristiyanlık propagandası için kapı kapı dolaşıp İncil dağıtıp “iki dünya saadeti” vaadedener var ya, Cemil Çiçek gibiler de öyle, Avrupalılığı, Amerikancılığı yaygınlaştırmak için ha bire vaat yağıdırıyorlar.

Türkmen Katliamının Sorumlusu ABD'dir

-ABD'ye ve İşgale Karşı Çıkmayanlar Türkmenlerin Hakkını Savunamaz-

Irak'ın Tuzhurmato Kasabası'nda peşmerge-ler, Irak polisi, Amerikan askerleri ve Türkmen-ler arasında yaşanan çatışmalarda çoğu Türk-men 10'dan fazla kişi katledildi.

Provokasyon, Şii Türkmenler için kutsal olan İmam Musa Ali Türbesi'nin yıkılmasıyla başladı. Türkmenlerin olayı protesto eden gösterisine açılan ateşte 9 kişi ölürken, ertesi gün ölenlerin cenaze töreninde yaşanan saldırı ve çatışmalar-da ise 3 Türkmen katledildi.

ABD'nin Kerkük'teki komutanı Albay Willi-am C. Mayville, ikinci saldırıda iki Türkmen'i kendilerinin öldürdüğünü açıklarken, Türkmen Cephesi bürosu kapıları kınılarak ABD tarafın-dan basıldı. Oligarşinin kafasına çuval geçirme operasyonu böylece sürdürülmüş oldu.

Türkmen Halkının Katili Amerika'dır

Halkları birbirine düşürmek, bölüp parçala-yarak yönetmek emperyalizmin politikasıdır. Irak'ta Kürtler'i Türkmenler'e karşı kullanma, Sünniler'le Şiiler'i birbirine düşürme çabaları da, Geçici Hükümet Konseyi'nin aşiret-din-milliyet temelinde oluşturulması da bu politikanın sonu-cudur. Irak halkı ne kadar çok bölünürse, direni-şi o kadar zayıflayacak demektir.

Provokasyonda kimin hesabının ne olduğuna ilişkin birçok senaryo yazılabilir. Ancak, katli-amın sorumlusunun Amerika olduğu gerçeğinin üzerinden atlayarak hiç kimse gerçeğe ulaşma-z. Kürtler'le Türkmenler'in birbirine düşürül-mesinden çıkarı olan işgalcilerdir. Katliama ze-min hazırlayan bizzat işgalin kendisidir.

Amerikalı albay, sanki hiçbir şeyden haberle-

ri yokmuş gibi, "olayların, Türkmenler'le Kürtle-ri birbirine düşürmek amacıyla art niyetli kişi-lerce çıkarıldığını" söyleyerek, arabulucu rolüne soyunup, elinde tuttuğu 1300 doları Türkmenle-re uzatarak "alın türbenizi yapın" diyerek, bu gerçeğin üzerini örtmek istiyor.

İki Türkmen'i öldür, halkları birbirine kırdır, ver 1300 doları kurtul! Irak'ta Amerikan demok-rasisi ve hukuku böyle işliyor.

Amerikalı albay, "ikisini biz öldürdük" diyor, oligarşinin yetkililerinin çıtı çıkmıyor. Hani Türk-menler kardeşiniz idi? İşbirlikçilik kardeşliğin önünde değil mi? AKP, Amerika'ya "lütfen gü-venliği sağlayın" derken, Kürt milliyetçilerine, KYB'ye ve KDP'ye saldırıp, "ayağınızı denk alın" diye tehdit ediyor. Yetmiyor, Kuzey Irak sınırın-da Kürt köyünü bombalıyor. MHP ve "Türk So-lu" gibi şovenist çevrelerse katliamın asıl so-rumlusunu değil, KYB'yi protesto ederek işbir-likçi ulusalcılığın nasıl bir ikiye bölme olduğunu açık olarak gösteriyor.

Türkmen Kanı İşbirlikçiliğin Kılıfı

İktidar ve Amerikancılar ise, saldırıyı asker gönderme gerekçesi yapma peşindeler. Şove-nistlerle arsız Amerikancılar bu noktada buluşu-yor, dillerinden "Türkmen kardeşlerimiz" sözü düşmüyor. Oligarşinin iktidarı, şovenizmi kışkır-tarak halkın muhalefetini zayıflatmanın, Ameri-kan askeri olmanın, "Türkmen kardeşlerimizin çıkarlarını korumak için gidiyoruz" yalanıyla açıklamanın zeminini hazırlamaya çalışıyor.

Mesela, TUSİAD sözcüsü Ertuğrul Özkök dö-külen kanın üzerinden Amerikan çıkarlarının hesabını yapıyor.

"Kerkük'ten çıkan tabutlardaki insanları 'Türk' değil de 'Türkmen' olarak görüyorsanız, o toprakları da müstemleke artığı arazi olarak de-ğerlendiriyorsanız, bir şey söylemenize gerek yok." (26 Ağustos, Hürriyet) diyerek, güya Ge-nelkurmayı, "ulusalcı" geçinen generalleri, şo-venistleri kışkırtmaya çalışıyor. İşgale ortaklık cephesini Türkmen katliamı üzerinden genişlet-menin yollarını arıyor.

Hiçkimse, Özkök gibilerinin Türkmenler'in canlarını umursadığını söyleyemez. Beyinlerin-deki tek şey Amerikan çıkarlarıyla ortaklaştırdıkları kendi çıkarlarıdır. Kalemli bunun için oynar, dillerinden sözler bunun için dökülür, ga-

zeteleri bunun için kışkırtma haberler yapar, TV'leri "İraklılar Türk askeri istiyor" asparagaslarından geçilmez. Her şey TÛSİAD'çıların çıkarları içindir.

Bu ahlak Amerika'nın ahlakıdır. 11 Eylül'de ölen vatandaşlarının kanını ülkelere saldırmak için gerekçe yapan Amerikan politikasından feyz almaktadır bu beyin.

Katil Amerika'nın İşbirlikçileri Türkmenler'i Düşünmez

Türkmen halkının çıkarları ne oligarşinin ne de şovenistlerin umurunda değil, onlar Türkmenleri kullanarak, Irak üzerine hesap yapmaktadırlar. Abdullah Gül'ün "Türkiye Anadolu'ya hapsedilemez... Irak petrolünden payımıza düşeni alacağız..." açıklamaları Türkmenler'e nasıl baktıklarının da itirafıdır.

Amerika, Irak'a demokrasi götürmek için işgal ediyor, Türkiye, "Türkmenler'i koruma" yalanıyla Kürt halkını yok etmek, sindirmek istiyor. Politikada, demagojide hiçbir farkları yoktur. Bu nedenle bir yandan işgale karşı çıktığını, Irak'a asker gönderilmesine karşı olduğunu söyleyip, öte yandan "KADEK terörü, Kürt devleti kurulacak.." demagojileri ile "ordu Kuzey Irak'a" diye salyalar akıtmak riyakarlıktır.

Irak'ta hiçbir işgalci, hiçbir halkın çıkarlarını korumaz, sadece kendi çıkarlarını korur.

"Türkmen kardeşlerimiz" propagandası yalandır. Kürt halkına onyıllardır katliamı, imhayı dayatanlar, kendi ülkesini kan gölüne dönüştürerler, hiçbir halkın kardeşi olamazlar.

Kürt ve Türkmen Halklarının Çıkarı Bağımsız Demokratik Irak'tadır

Türkmenler'in ne oligarşiyle ne de Amerika ile hiçbir çıkar birliği yoktur. İşgalciler, katliamlar kendi çıkarlarından başka kimseyi düşünmezler. Türkmen halkı, işgalcinin destek gücü olmak için can atan oligarşinin yalanlarına inanmamalıdır. Türkmenlerin çıkarları bağımsız ve demokratik bir Irak'tadır.

Aynı şekilde, Türkmenlere Amerikan icazetinde saldırı, sindirme politikasının Kürt halkının ulusal çıkarlarıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bu, halkları zayıflatır, işgalciyi güçlendirir. Kürt ve Türkmen halkları arasında nifak tohumları eken işgalcinin planlarının parçası olunmamalıdır.

Türkmen, Kürt, Arap, Asuri o topraklarda yaşayan tüm halkların ortak çıkarı, işgalin son ermesinde, bağımsız ve demokratik bir Irak'ın halkların birliğiyle kurulmasıdır.

İşgalciler Zorda!

Amerika ve İngiltere'de yapılan iki ayrı anket Bush ve Blair'in halk desteğinin giderek eridiğini, "Irak'ta batağa saplanılacağı... İşgale karar verenlerin halkı aldattığı..." düşüncelerinin yaygınlaştığını ortaya koydu.

Amerikan Halkı: "İşgal ordusu batağa saplanacak"

Newsweek Dergisi'nin yaptığı kamuoyu yoklamasına göre, Amerikan halkının yüzde 70'i, "Irak'taki ABD işgal ordusunun batağa saplanacağı" görüşünde; yüzde 48'i ise "Irak'tan derhal çekilelim" diyor. Yine ankete göre, halkın yüzde 60'ı, daha fazla Irak'ta kaldıkça sadece Irak'ta değil, tüm dünyada ABD'nin güvenliğinin tehlikeye gireceği görüşünde. Ankette savaşın ekonomik maliyeti üzerine sorulan soruya ise, halkın yüzde 70'i, işgalin bütçe açığını büyüteceği görüşünde. Bilindiği gibi işgal için ABD her hafta 1 milyar dolar harcamak zorunda kalıyor. Bu arada Bush'a destek oranı da yüzde 44'lere gerilemiş durumda.

Newsweek Dergisi'nin kendi yorumunda ise şu görüşlere yer veriliyor;

"Washington'un Irak için yürürlüğe koyduğu A Planı iflas etti. Savaş artık Irak'ın dışına taşmak üzere. İşgal güçlerine karşı her gün 15-20 saldırı yapılıyor. Savaş bittikten sonra 152 asker öldürüldü; 500'ü ağır yaralandı. Irak'ta her hangi bir yenilgi Amerika'nın dünyadaki misyonunun sonu anlamına gelir."

İngiliz Halkı: "Blair bizi kandırdı"

Aynı günlerde İngiltere'de ICM kuruluşunun anketinden ise, halkın yüzde 67'sinin Blair'in kendilerini kandırdığı sonucu çıkıyordu. İngiliz halkı, Prof.David Kelly'nin ölümünün ardından gerçekleri daha net görmeye başladı.

Bu sonuçları yaratan ne tek başına Kelly'nin ölümü, ne de kitle imha silahları yalanının ortaya çıkmış olmasıdır. Direniştir bu sonucu yaratan. Yalanları ortaya çıkaran da, beyni medyaya teslim olmuş, en kutsal kanın Amerikan kanı olduğu palavrasına alıştırılmış Amerikalılar'ın dahi gözünü açan da direniştir. Direniş büyüdükçe Amerika ve İngiltere'de çelişkiler ve çatışmaların artacağından da kimsenin kuşkusu olmasın.

Bağdat'tan Kaçış

İşgalcinin destek güçleri BM saldırısının ardından birer ikişer güçlerini azaltmaya, Irak dışına çıkmaya başladılar. Kolay kazanılan zafer üzerinden rant elde etme düşüncesiyle Irak'a koşan Polonya askeri kışlasına düzenlenen roketli saldırının, Polonya Dışişleri tarafından "bu bize ciddi bir uyarı, aynı zamanda savaşmaya istekli olanların az olmadığına da göstergesi"dir değerlendirilmesi çok isabetlidir. Irak halkı iradesini direniş yönünde belirlemiştir. Kaçış sadece onlarla sınırlı değil elbette. "Yardım" adı altında bölgeye doluşan birçok irili ufaklı emperyalist kuruluş Bağdat'ı terk ederken, asker göndermeye hazırlanan ülkeler çark etmeye başladılar.

Dallaware Yetmeyecek!

İşgalciler cesetlerini toplamaya devam ederken, Amerika'daki Dallaware Askeri Üssü'ndeki hummalı çalışma işgalcinin daha çok ceset toplamaya hazırlandığını da gösteriyor. Bu üs Vietnam Savaşı'nda

ölen askerler için bir morg işlevi görmüştü o dönemde. Şimdi aynı işi Irak için görüyor. Conilerin cesetleri ve yaralıları buraya getirilmeye başlandı. Pentagon da Irak'tan dönen (dönebilirlerse!) askerleri için yeni rehabilitasyon programları ve merkezleri hazırlıyor. Anlaşılan "sendrom" erken başladı. Oysa daha direnişin başındayız. Tüm dünya, bir halkın ülkesini bombalarla yakıp yıkip işgal eden bir gücün huzur bulamayacağına daha çarpıcı sonuçlarıyla tanık olacaktır.

Direnış Şii Bölgelerinde

Amerikancı medya, direnişin ilk gününden bu yana, direnişin belli bir alanda sınırlı olduğunu işlemeye çalıştı. Bu doğrultuda, "sünni üçgeni" masalları uydurdu. Oysa, açık işbirlikçi güçler dışında direniş tüm Irak halkının direnişidir.

22/27 Ağustos günlerinde 10 Amerikan askeri öldürülürken, Şiilerin yoğun olarak yaşadığı güneydeki Basra'da 3

İngiliz askeri öldürüldü. 1'i de ağır yaralandı. Bu arada İngilizler BM saldırısının ardından Bağdat'taki elçiliklerini boşaltarak çalışanlarını işgal gücünün kontrolündeki bir binaya taşıdıklarını açıkladılar.

Bugün Şiilerin büyük bölümü "bekleme" yolunu seçse de onlar da çaresiz kalacaktır.

Zira direnişin gelişmesi gözlerini İran'a dikmiş, oradan aldığı işaretlerle işgale karşı tavır belirleyen uzlaşmacı Şii dini önderlerini de zorlayacaktır.

Sistani gibi Şii liderlerin, "işgale de silahlı direnişe de karşıyız" tavrı direniş ortamında hükümsüzdür. İlk seçimde iktidarı ele geçiririz düşüncesi ham hayaldir. Amerika'nın yeni bir İran'ın ortaya çıkmasını "demokratlık" olsun diye seyretmeyeceği sır değildir. "silahlı direniş en son çare" demekse, işgalle demokrasi geleceğine inanmak, bugün direnişi yalnız bırakıp, yarın kendisi yalnız kalmak demektir. Ancak tüm Şiiler "bekle-gör"cü değil.

Nitekim, yoksul Şiilerden destek bulan Muktada El Sadr'ın silahlı direniş yönündeki çağrıları bunun habercisidir.

Sayı 75

31

31 Ağustos
2003

Bağdat'ta Amerikan Üniversitesi

Amerika Irak'a demokrasi götürdü ya, eğitimini götürmemesi mümkün değildi. Öyle ya, Amerikancı kafalar nasıl yetiştirecek. İlk adım Saddam Üniversitesi'nin adını Amerikan Üniversitesi olarak değiştirmek oldu. Irak Yüksek Öğretim ve Bilimsel Araştırma Bakanlığı da bir başka üniversitede, Ennehrayn Üniversitesi'nde de Amerikan Üniversitesi'ne benzer bir eğitim modelinin uygulanacağını açıkladı.

Özelleştirme Talanına Adım Adım

Irak'ı talan etmenin resmi adımları atılıyor. Amerikan enerji ve petrol tekelleri, direnişten kaynaklı yağmaya yeterli zemini henüz bulamazken, Bush, en yakın adamlarından Tomas Fully'yi Irak Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na atadı. Fully, Irak'taki 194 KİT'i özelleştirecek ve Irak'ın dış ticaret işlemlerinden sorumlu olacak.

İşgal ve Tecavüz

Bağdat'ın düşmesinden bu yana, 4 ayda Irak'ta Kadın Özgürlüğü Örgütü'nden yapılan açıklamayla **400'den fazla kadının kaçırıldığı, tecavüze uğradığı** veya **satıldığı** ortaya çıktı.

İşgalin ertesinde Bağdat sokaklarında kadın pazarlarının kurulduğu haberleri unutturulmak isteniyor. Tüm dünyayı emperyalistlerin Irak'a demokrasi götürdüğü yalanına inandırmak için yaratılan bataklık gizlenmek isteniyor. Oysa, bilinir ki, emperyalistler tarih boyunca gittiği yere sadece ölüm, işgal götürmemiş, bunun sosyal sonuçlarından bir enkaz da yaratmıştır. Tecavüz ise, işgalcinin en karakteristik özelliklerinden biridir. Avrupa emperyalistlerinin Afrika'daki sömürgelerinde bolca örnekleri bulunabilir. Afrikalı kadınlar hala bugün "İngiliz askerlerinin tecavüzlerine uğradık, şu kadar çocuk doğurduk" diye gösteriler yapıyor. Aynı işgalciler dünyaya medeniyet, hukuk, adalet dersi vermeye kalkışıyor.

BARİŞ

Sömüren ve sömürülen sınıflar arasında değil,
emperyalizm ve halklar arasında değil;
halkın içinde ve halklar arasında!

2003'ün 1 Eylül'ünde dünyada ve ülkemizde meydanlardayız. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı boyunca Hitler faşizmine karşı direnen, savaşı ve toprağa düşen onmilyonlarca anti-faşistin, yurtseverin, komünistin eseridir bugün.

Savaşın bir an önce bitmesi ve barışın gelmesi, dünya halklarının somut, acil bir talebiydi o zamanlar. 40 milyon kişiyi öldüren bir savaşı çünkü o savaş. Buna rağmen, savaş boyunca "barış" isteyen hiç kimse, Hitler faşizminin olduğu bir barışı istemedi. İsteyen, Hitler'in aldedildiği bir barışı. Çeşitli ülkelerde, özellikle kadınların geliştirdiği barış mücadelesi, Hitler faşizmine karşı mücadelenin bir biçimiydi.

Bu büyük barış özlemi, savaş sonrası "1 Eylül Dünya Barış Günü"nü yarattı. Ne var ki, daha BM'nin bu kararı aldığı günden itibaren "barış"ın çarpıtılması da başladı.

Çarpıtma, "barış talebi"nin ilerici içeriğini boşaltma, 70'li yıllar boyunca hızlandı. "Terör" demagojisiyle birleştirildi "barışçılık"; "her türlü şiddete ve tüm savaşlara hayır" sapkınlığının talebi yapıldı.

Emperyalistler, tek başlarına bu kavramı bu kadar içdiş edemezlerdi. Onlara "sol"dan yardımcı olanlar çıktı.

En başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP) revizyonizmi, emperyalizmle uzlaşma ve giderek ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını reddetme politikasına dönüştürdüğü "barış içinde bir arada yaşa-

ma" teorisiyle, bu çarpıtmaya geniş bir zemin yarattı.

Kiblesi SBKP olanlar bu çarpıtmayı dünyaya yaydılar. SSCB yıkıldı, ama çarpıtma "ayakta kaldı"! SSCB yıkılmış, "dayanacak" yer kalmamıştı; kendine, halklara güvenmeyenler, emperyalizmin gücü karşısında bedelleri göze almayanlar açısından şimdi "barışçılığa" daha çok sarılma vaktiydi.

"Barış"ın içinin boşaltılması, "Barış içinde bir arada yaşamak"tan, "Amerikanın dünya düzenini kabul ederek yaşama"ya uzandı. "Barışçı"ların

rulması yadsınamayacak olan "ateşkes"lerden, geçici "barış süreçleri"nden söz etmiyorsak; politik bir talep ve hedef olarak "barış"tan söz ediyorsak, bu barışın sömüren ve sömürülenler arasında olmayacağını altını en kalın çizgilerle çizmeliyiz.

"Savaşsız bir dünya"! Ne kadar güzel bir özlem. Ama mesele, böyle bir dünyanın nasıl yaratılacağıdır. Emperyalizmin varlığına karşı çıkmadan, onu yoketme savaşına girişmeksiniz, "savaşsız bir dünya" istemek, siyasi açıdan soytarıktır. Dünyanın ekonomik, siyasi, sosyal, askeri gerçekleriyle alay etmektir.

Bilinmesi gereken, tartışılmaz gerçek şudur: Emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlar olduğu sürece, emperyalist savaşlar da, emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları da olacaktır.

Emperyalizmin olduğu bir dünyanın "savaşsız bir dünya", oligarşinin olduğu bir ülkenin "savaşsız bir ülke" olması mümkün değildir.

İşte bu yüzden; "barış mücadelesi", emperyalizme ve oligarşiye karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinden başka bir şey değildir ve olamaz.

Tek bir ülkede emperyalizm ve oligarşiye karşı kazanılan zafer, barış yolunda atılabilecek en büyük adımdır. Bundan ötesini Lenin çok açık söylüyor:

"Sosyalizmin tek bir ülkede zaferi, bir çarpıda genellikle bü-

107 Ölüm
Var:
HANGİ
BARİŞ?

"her türlü şiddete ve savaşa karşı oluşu", Amerikan imparatorluğuna boyun eğme halini aldı.

Tüm dünya halklarının özlemidir barış. Ama istediğimiz barışın içeriğini netleştirelim: Sömüren ve sömürülen sınıflar arasında barış değil, emperyalizm ve halklar arasında barış değil; halkın içinde ve halklar arasında barış!..

Eğer, burada egemenlerin iktidarına karşı sürdürülen savaşlarda geçici olarak başvuru-

tün savaşları ortadan kaldırmaz (...) Ancak, biz, tek bir ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziyi devirir, yener ve onları mülksüzleştirirsek savaşlar olanaksız duruma gelir." (Lenin, Sosyalizm ve Savaş, syf: 61-62)

"Savaşsız bir dünya" uzun ve yorucu bir süreç. Ama gerçek bu.

"Savaşsız bir ülke"yi kazanmak da, belki daha kısa ama aynı zorlu süreçten geçiyor. Mantığı, kuralı aynı.

"Silahlar sussun, kan dursun!"

Elbette! Ama nasıl? Ama hangi koşullarda?

Halkın açlığa, sefaletle mahkum edildiği, ülkenin hapishanelerinden tabutların çıktığı, şehirlerinde, dağlarında infazların sürdüğü, işkencecilerin, infazcılarının korunmaya devam

İşgale, tecrite karşı çıkmadan BARİŞ SAVUNULUR MU?

edildiği bir ülkede mümkün mü bu? Sömürüye ve zulme, ulusal ve sosyal baskıya karşı olanlar "silahlarını susturdugunda", oligarşi de silahlarını susturacak mı?

Barış, mantiki olarak "iki tarafa" da eşit koşulların dayatılmasını gerektirmez mi?

Emperyalizm koşulları altında savaşı ve barışı ayrıntılarıyla çözümleyen ve yüzyıllık tarihin bu noktada hiç yanıltmadı Lenin'den devam edelim:

"Proletaryaya karşı silah-

lanmış bir burjuvazi, modern kapitalist toplumun en büyük, temel ve belli başlı gerçeğidir. İşte bu gerçek karşısında, devrimci, sosyal-demokratları (Marksist-Leninistleri-bn), silahsızlanmayı istemeye özendirmek! Bu, sınıf savaşımı görüşünü büsbütün bırakmak, devrim düşüncesini yadsımak demektir. ... Ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonra, proletarya, kendi dünya ölçüsündeki görevine ihanet etmeden bütün silahları hurdalığa atar. Proletarya, kuşku yok ki, bunu yapacaktır, ama ancak bu koşul yerine getirildikten sonra, kesinkes önce değil." (agy. syf: 63-64)

Oligarşiyi silahsızlandırmadan, yani iktidardan alaşağı etmeden "silahsızlanmak", devrimden, sınıf savaşımından vazgeçmektir. Ve bunun da adına "barış" demek, kendini ve kitleleri kandırmaktır.

Bu barış değildir.

Emperyalizme, oligarşiyeye karşı halkın iktidarı mücadelesinden vazgeçmenin adını barış koymak, emperyalistlerin yaptığı çarpıtmaların üstüne bir tuğla daha koymaktır. "Barış"ı anlamsızlaştırmaktır.

Amerikan işgali altındaki Irak'ta bir "barış" nasıl olabilir acaba? Direnişçilerin "silahları sussun" demek, barış istemek midir? Bundan daha büyük ikiye bölme, bundan daha büyük bir aldatmaca olabilir mi?

Filistinli'nin silahı sustuğunda, Filistinli şiddete başvurmadığında, "barış" mı olur?

Amerikancı dünya düzeninin şemsiyesi altında yaşamının adına kimse "barış" diyerek, barış kelimesini kirletmesin. Kimse, halkların bu saygıdeğer özlemini istismar ederek, burjuvazinin demagojilerine yeni katkılar yapmasın!

Eylemler Sürüyor: "İŞGAL ORTAKLIĞINA HAYIR!"

Ankara - MGK'nın "Irak'a asker göndermeyi görüşeceği" toplantının hemen öncesinde, 22 Ağustos'ta Ankara Savaş Karşıtı Platformu, "ABD Askeri Olmayacağız!" pankartıyla bir yürüyüş yaptı. Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne yürüyen grup, hükümeti halkın sesine kulak vermeye çağırdı.

Yapılan konuşmada "Sokaktan bu ülkenin, bu halkın satılık olmadığını, dünyanın bütün halklarının kardeş olduğunu haykırıyoruz" denildi.

İstanbul, İzmir - EMEP

üyeleri bir grup kadın, Sirkeci Postanesi'nde yaptıkları eylemle, hükümet üyelerine ve TBMM'ye mektup göndererek, "halkın kanına girmek için celallatla hayasızca pazarlık yapmayın" çağrısını dile getirdi.

Emek Gençliği üyeleri İzmir Çiğli ve Limontepe'de yaptıkları eylemlerle "işgale değil, direnişe destek" çağrısında bulundular.

Samsun, Çerkezköy -

Samsun Barış ve Demokrasi Platformu, Çiftlik Postanesi önünde yaptığı eylemle iktidarın Irak'a asker göndermek istemesini protesto etti.

Açıklamada "ABD'nin Irak'a demokrasi ve barış değil toplu tutuklamalar ve ölümler getirdiği" belirtildi.

Çerkezköy Demokrasi Platformu da 25 Ağustos'ta yaptığı eylemle Irak'taki işgale ortak olan AKP'yi protesto etti.

“Askeri müdahaleler amacına ulaşmadı. Ulaştıysaydı iktidardan uzaklaştırılanlar bir daha dönemezlerdi.”

(Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök)

YA kurduğunuz darağaçları? hapsettiğiniz yüzbinler? korduğunuz cunta anayasası?

“27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül’de ordu yönetime müdahale etti. Etti, ama acaba hangi sonuç alındı?... O müdahaleler amacına ulaştı mı?... Hayır ulaşmadı!.. Ulaşmış olsaydı, o müdahalelerle iktidardan uzaklaştırılan siyasetçiler, bir daha geri dönmezdi. Oysa, müdahalelerle gidenler, daha sonra yeniden siyasete döndü, hatta Başbakan ve Cumhurbaşkanı oldu!.. Demek ki, askeri müdahaleler çare değil! Siyasi çözümü halkta aramaktan başka yol yok!..”

Bu sözler Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök’e ait. 27 Ağustos tarihli Hürriyet’ten Yalçın Doğan aktarıyor.

Bu sözler, 12 Eylül ve 12 Mart cuntalarını yapan ordunun en tepesinden geliyor.

Ama dikkat edin, bu sözleri söyleyen o cuntaların siyasi, sosyal yaşama ilişkin bütün düzenlemelerine, yani faşizmin kurumlaştırılmasına da sıkı sıkıya bağlı. 12 Eylül Anayasası’nın değiştirilmesinin önünde engel olan sanki bu ordu değil. Sanki, 12 Eylülcülere kol kanat veren, cuntacılara dokunulmasının önüne tanklarla set çeken bu ordu değil.

Hilmi Özkök güya fark koyuyor; cuntacı olmadığını, ne kadar demokrat olduğunu anlatmaya çalışıyor. Ama bunu yaparken de cuntaların neden yapıldığına ilişkin büyük bir çarpıtma yaparak, aslında cuntalara sahip çıkıyor.

Sanki cuntalar, iktidarları uzaklaştırmak için yapılmış da, amacına ulaşmamış.

Dünyanın bildiği gerçeği çarpıtıyor Özkök; 12 Mart ve 12 Eylül cuntalarının devrimci mücadeleye, sola, halkın yükselen mücadelesine karşı yapıldığı tartışma konusu dahi olmamıştır hiçbir zaman. Bunun ötesinde üç beş siyasi liderin, bir grup faşistin tutuklanması, iktidardan uzaklaştırılıp gözhapsinde tutulması gerçeğin üzerini örtmek için kullanıldı.

Darağaçları bizim için kuruldu. “Asmayıp da

besleyelim mi” sözü siyasiler için değil, bu ülkenin vatansever devrimcileri için söylendi. Hapishanelere doldurulan yüzbinler düzen partilerinin kadroları değil, devrimcilerdi. Anayasasından YÖK’e kadar onlarca cunta kurumu solun bir daha ayağa kalkamaması için yaratıldı.

Ve 12 Eylül bugün F tipleriyle devam ediyor. F tiplerini devlet politikası haline getiren de Özkök’ün genelkurmayından başkası değildir.

Ama hakkını verelim ki, cuntaların hiçbir sonuç alamadığı sözü boş değildir. İşte yine meydanları onbinlerle dolduruyoruz, yine katliamlara boyun eğmiyor direniyoruz, yine halkımızın umudunu ve geleceğini, ülkemizin bağımsızlığını biz temsil ediyoruz.

Özkök’ün ordusu ise halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin karşısında, yine katliamcı, yine işbirlikçi....

AKP Cuntacıların Hamisi Mi?

Yunan halkı cuntacıları yargıladı. Arjantin Yüksek Mahkemesi geçtiğimiz günlerde cuntacıların yargılanmasının önündeki engeli kaldırdı. Peki Türkiye? Ya, 12 Eylül cuntacıları? Onları kim koruyor? Ordu ve iktidarlar.

Bırakın başka örnekleri, cuntacıları yargılamayı aklından dahi geçirmeyen bir iktidar demokratikleşmeyi savunabilir mi? MGK Genel Sekreteri’nin yetki alanının kısıtlanması hiçbir şeydir. Ordunun siyaset üzerindeki etkisinin en somut göstergesi Kenan Evren’in sanık sandalyesinde değil, villasında oturmasıdır.

AKP, cuntacıların yeni hamisi olmaya devam mı edecek? Yoksa AB’den talimat mı bekliyor? Gelmeyecektir. Cuntacılar onların çıkarlarını korudular. AKP gibi, AB’nin de gündeminde cuntacılar yoktur! Cuntacıları ancak halk yargılayabilir.

Açlığın dokuzuncu ayında, 200'lü günlerde F tiplerinin hücrelerinde, tecrit edilmiş hastane odalarında "ya zafer ya ölüm" yürüyüşünü sürdürüyorlar.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi

Ümit GÜNGER

Erkan BÜLBÜL

Manisa E tipi Hapishanesi

Sibel ŞAHANOĞLU

Ankara Numune Hastanesi

Mürsel KAYA

Direnişin bayrağı aylardır onların ellerinde

30 Kasım 2002'de 9. Ekip olarak ölüm orucuna başlamıştı onlar. "Zehra Kulaksız Ölüm Orucu Ekibi"ydi onların adları.

Zehra Kulaksız Ekibi, direnişin kararlılık ilanıydı. AKP iktidarını yeni bir direniş ekibiyle karşılamıştı Cepheli tutsaklar. AKP "direnişi kırma" gibi boş heveslere kapılmasın diye tecrit altında yaşamama kararlılıklarını bir kez daha ilan etmişlerdi. Katletmeye devam etti AKP iktidarı. Tecriti sürdürdü. Mevsimler gelip geçti, dünya konjonktüründe değişiklikler oldu, siyasi krizler geldi geçti, direnişin bayrağı orada, aynı yerde dalgalanmaya devam etti.

Ümit GÜNGER, Erkan BÜLBÜL, Sibel ŞAHANOĞLU, Mürsel KAYA, alınlarındaki kızıl bantlarla hücre hücre erimeye, oligarşinin hücre politikasını adım adım iflas ettirmeye devam ettiler.

Direnişte geçen her gün, her saniye, oligarşinin F tipleri politikasının başarısızlığıdır. Emperyalizmin "ya düşünce değişikliği..." dayatması karşısında, dünya halklarının direniş kalelerinin örülmeye devam edilmesidir.

Unutturmak ve unutmak isteyenlere rağmen, ölüm yürüyüşünün yolcuları yolunda. Tecrite, zorla müdahalelere, pişmanlık yasalarına rağmen, bayrağı tereddütsüz taşıyorlar. Onlar zulme karşı savaşı da, "sol"daki çarpıklıklara, ben-

cilliklere karşı ideolojik mücadelelerini de eriyen hücreleriyle sürdürüyorlar. Onlar tecrit altında hücre hücre erirken, onları yok sayanların dışarıda küçük hesaplar peşindeki "taktik"lerinden haberleri olmuyor çoğu kez. Ama biliyorlar nasıl bir kuşatma altında olunduğunu. Eriyen her hücrelerinin oligarşiyi de, düzen içi güçleri de vuran kurşunlara dönüşeceğini biliyorlar.

Tekirdağ F Tipi'nin hücrelerinde, her gün şekerli sularını içip, tuzlarını alıp diğer hücrelerdeki yoldaşlarının seslerine, sloganlarına kulak vererek, tarih yazıyorlar. Kadın tutsak Sibel, Manisa E Tipi'nde, F tiplerine karşı mücadelenin sıraneferi olarak taşıyor bayrağı. Zaman zaman hastaneye kaldırılıyor direnişçiler, ve sonra geri getiriliyorlar, kimileri sürekli hastanede. Başlarında bekleyen Mengelelere rağmen ölümü yemenin savaşını sürdürüyorlar.

İktidar ölüm yürüyüşündekilere dair hiçbir açıklama yapmıyor. Burjuvazinin medyası, onlardan hiç söz etmiyor. Onların kıramadıkları direnişi "yok sayma" politikasıyla, sansürle boğmak istedikleri açık. Ama aynı suskunluk çemberiyle sol, devrimci basında da karşılaşıyor. Evet, bu haberi, onlarda da bulamazsınız. Yok saymak, güçsüzlüktür. Yok sayan kim olursa olsun, farketmez, bu böyledir.

Onlar varlar ve direniyorlar. Gerçek budur.

Gençlerimizin kanını satanlar

onlar
yoksul eti yerler
ve içtikleri
kandır

Defalarca yapılan anketlerin, kamuoyu yoklamalarının ortaya koyduğu sonuç hep aynı: Türkiye halkı, Irak'a asker gönderilmesini istemiyor. Fakat buna rağmen, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığına başladığından bu yana, "Irak'a asker gönderme" Türkiye'nin gündeminden düşmüyor.

Birileri, halkın karşı yöndeki iradesine rağmen, gençlerimizin kanı üzerine sürekli pazarlıklar yapıyor. Kim oldukları sır da değil. Generaller, TÜSİAD'ın patronları, TOBB patronları, başta AKP olmak üzere düzen partileri, onların burjuva medyadaki borazanları, her gün halkı "ıkna" etmek için yeni demagogilerle halkın karşısına çıkıyorlar.

AKP, Genelkurmay, TÜSİAD, TOBB, Medya, Düzen partileri; halkın acılarının, gözyaşlarının sorumlusu bunlardır. Irak'tan tabutlar geldiğinde, o tabutların başında gözyaşı dökcek kadar da riyakardılar.

Kan tüccarı burjuvaları tanıyın:

TÜSİAD'ın büyükbaşları bu defa biraz daha sessiz gibiler. Amerika'nın istediği tezkerenin reddedildiği günlerde "omzumza talih kuşu konmuştu, kaçırdık"

diye yakınan Sabancılar, Koçlar, bu kez talih kuşunu kaçırmamak için daha sessiz çalışıyorlar. AKP'yle, Genelkurmay'la, Amerikalılarla kulisler yapıyorlar. Bu arada "iş"lerini sürdürüyorlar.

Arçelik, Vestel, Profilo, Beko, Paşabahçe, Ülker: Bu holdingler, Irak'a önemli oranlarda ihracat yapıyorlar. Mevcut yönetim boşluğu nedeniyle şu anda ihracat büyük ölçüde gümrüksüz gerçekleştiriliyor. Karlarına kar katıyorlar. Beko ve Arçelik, şimdiden Irak'ta mağaza açtılar.

Burjuva medya yansıtmıyor; ancak Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu Türk-Irak İş Konseyi Başkanı Ercüment Aksoy'un açıklamasına göre, Amerikan işgalinden bu yana **binin üzerinde işadamı**, bölgeye gidip geldi.

TOBB Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu da, "Türkiye'nin bölgedeki gelişmelere ilgisiz kalamayacağı" nakaratıyla "Irak'a asker gönderilmesine, devletin zirvesinde görüş birliği sağlanması halinde destek vereceklerini" açıklıyor.

Tekelci burjuvazi, Irak'ta yapılacak yatırımlar çerçevesinde "Amerikan fonlarından gelecek işler" in beklentisinde. İktidar ve Genelkurmay, işbirlikçiliği ne kadar kusursuz yaparsa, Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Şahenkler, Albayraklar Irak'tan o kadar çok pay alacaklar.

Gençlerimiz orada Amerika adına savaştıkça, Amerikan çıkarları için öldükçe, TÜSİAD patronlarının kasalarına dolar yağacak. "Irak'a asker gönderme" tartışmasının tekelci burjuvazi cephesinden özeti budur. Bunun dışında söyledikleri her şey, iğrenç bir yalandır.

Ve unutmayın ki, Lions Klüpleri aracılığıyla kah özürülleri, kah lösemili çocukları, kah Dârü-lâceze'deki yaşlıları istismar ederek "yardımseverlik" şovları yapanlar da bunlardır. O kadar yardımsever, o kadar hümanisttirler ki, gözlerini kırpmadan binlerce gencimizin ölüm kararını verirler!

Kan tüccarı apoletliler

Gençlerimizin kanı üzerine pazarlık yapan ikinci kesim, Genelkurmay'dır. 1950'lerden bu yana zaten tüm zihniyetleri "emperyalizmin askeri" olmak üzeri-

ne kurulmuştur. Kendilerini NATO'ya kabul ettirmek için binlerce gencimizi Kore'de Amerikan çıkarları için öldürtenler, aynı zihniyetle, Irak'a asker göndermekte de sakınca görmüyorlar.

Yıllardır halkın ulusal ve sınıfsal taleplerini karşılamak yerine, "vatan hizmeti" demagojisiyle emirleri altına verilmiş askerleri, halk kurtuluş savaşçılarına karşı kullanıp öldürten de aynı generallerdir.

Bugün "kan pazarlığını", düşünölebilecek en katliamcı boyutlarda sürdürüyorlar. Kuzey Irak'taki Kürt yurtseverlerin imha edilmesi karşılığında Türk askerlerinin kanını Amerika'ya armağan etme pazarlığıdır bu. **Generallerin ve AKP'nin Amerika'yla pazarlığı tam tamına şudur: "Sen Kürt gençlerinin kanını dök, ben de senin çıkarların için askerimin kanını vereyim!"** İstedığı halkın kanı, bunun karşılığında Amerika'ya hediye ettiği yine halkın kanı.

Kan içinde yaşamak, bundan başka nasıl olur?

"İslamcı" maskeli kan tüccarı: AKP

Ümmetin kanı Amerika'ya feda olsun! AKP'nin Amerikan istekleri karşısındaki tavrı budur. O kadar düşkün bir işbirlikçilik içindedir ki, Amerika istemeden dahi, ona hizmet için yalvar yakar durumdadır. İçte, dışta bir çok hesabı var AKP'nin. Kendini Amerika'ya ve oligarşiye kanıtlamak için asker göndermek, bugün sarıldığı en önemli konudur. Bu yüzden gençlerimizin kanını pazarlayanların başında AKP geliyor. Genelkurmay'la ortaklaşa gençlerimizin kanı karşılığında daha fazla dolar, Irak petrolünde pay, Kürtler'in baskı altında tutulması pazarlığını yürütüyor. Böyle bir pazarlık yürütmesi aşağılıkça, pazarlıkta gençlerimizin kanını kullanması ise, daha da aşağılıkça.

Riyakarlık bir kez politika haline geldiğinde, ahlaksızlığın, onursuzluğun artık nerede duracağı belli değildir. AKP bu yokuştan aşağı dolu dizgin gidiyor.

Ne Irak'ta direnişini bastırmak için gittiği halkın "müslüman" bir halk olması, ne Irak halkının "Türkiye ordusunu" istememesi, onu ilgilenmiyor.

Gençlerimizin kanının satıldığı masada, patronların yardımseverlik, Genelkurmay'ın millicilik, AKP'nin islamcılık maskesi düşmüştür.

Bir yanları Amerikancı bir yanları Avrupacı

AB İçindeki Amerikancılar

Avrupa Birliği(AB) projesi, bir yanıla emperyalistler arası çelişkiler duvarına toslamıştır. Bunun ilk çarpıcı yansıması, Irak'a saldırı sırasında çıktı. AB bu konuda "birlik" halinde bir tavır geliştiremedi. AB'nin patronları olan Almanya ve Fransa'ya rağmen, AB üyesi veya "aday üye" konumundaki ülkeler, Amerika'yla birlikte olmaktan çekinmediler.

Bugünkü tabloda, Avrupa Birliği içinde adeta bir "Amerikancı ittifak" şekillenmiş durumdadır. Başta İspanya, Polonya, Bulgaristan ve Türkiye olmak üzere, kimi ülkeler, AB içinde Amerikan politikalarını ve çıkarlarını savunur durumdadırlar. İtalya'daki Berlusconi iktidarı da belli açılardan bu ittifaka dahil sayılabilir. (Tayyip Erdoğan'ın Berlusconi ile "dostluğu"nun asıl nedenlerinden biri de budur. AB içindeki Amerikancı ittifakın dostluğudur.)

AB, mesela Polonya'nın Amerikan yanlısı politikalarını sınırlayabilmek için mesela, askeri harcamalarına karşı çıkıp "AB'nin ekonomik kriterlerine" uyması için ev ödevleri veriyor. Bütçesini bunlara harcamasını dayatıyor. Ama Polonya, bu noktada, "öncelik askeri harcamaları-mızdadır" tavrıyla AB'ye adeta rest çekiyor. Buna karşı ise AB hiçbir yaptırıma başvuramıyor.

Oligarşi de aynı pozisyonda; ne Amerikan-cılık'tan, ne Avrupacılık'tan vazgeçmiyor. Oligarşik düzenin mevcut ekonomik ve siyasi yapısına, dengelerine de bu uygun düşüyor. Ülkemizdeki "yabancı sermaye"nin büyük bölümü Avrupa sermayesi'ne aittir. Ekonomik olarak Avrupa tekelleriyle daha çok içiçedir. Ama siyasi ve askeri olarak ABD'nin tartışılmaz bir belirleyiciliği vardır. Bu noktada da Amerika, Türkiye'nin AB üyeliğini şevkle destekliyor. Oligarşiyi, AB içindeki temsilcilerinden biri olarak görüyor.

Türkiye oligarşisi de, işte bu ortamda Irak'a asker göndererek ABD'nin gönlünü, "AB'ye uyum" paketleriyle de AB'nin gönlünü hoş etme siyaseti güdüyor. Bu zeminde kendine manevra alanı arıyor. Oligarşinin "AB'ye uyum" manevraları da işte bu zeminde gündeme geliyor. Bu paketlerden boşu boşuna demokrasi bekleyenlerin görmediği gerçeklerden biri de budur.

Sayı 75

37

31 Ağustos
2003

Tunceli Barosu Raporu: Nüfusun yarısı göç ettirildi

"Tunceli'de boş köy ve mezarların durumu, köye geri dönüşte engeller ve çözüm önerileri" başlıklı bir rapor hazırlayan Tunceli Barosu, 1990'dan bu yana Dersim'in yarısının göç ettirildiğini ortaya koydu.

Köye Dönülemiyor!

Raporda Dersim nüfusunun 1990'da 160 bin iken, bugün 80 bine düştüğü belirtilirken, halen 392 köyden 101'inin ve 300 mezarının boş olduğu belirtildi. Bunun köylerin yüzde 26'sının boş olduğu anlamına geldiği ifade edilen raporda, dolu görünen köylerin birçoğunda da sadece birkaç ailenin yaşıyor olmasına da dikkat çekildi.

Bu rakamlar, köy boşaltmalarının çok daha yaygın olduğunun bir göstergesi iken, köylerin hala boş kalması, köye dönüşlerde devletin çıkardığı engelleri de anlamamıza yardımcı oluyor. Nitekim hiçbir hükümet, zorla köylerinden göçettirilen Dersimlilere karşı yasal sorumluluklarını dahi yerine getirmemiştir. Uygulamanın kendisi yasadışı olunca, köye dönüş sözlerinin sözde kalması da kaçınılmazdır.

Köy boşaltma politikasına en yoğun 1994 yılında başvurulduğu tespiti yapılan raporda, "1994'den sonra bu uygulama süreklileşmiştir. Bu uygulamaya gerekçe olarak 'terörle mücadele' stratejileri gösterilmiştir." denildi. O dönemdeki yasal mevzuata göre dahi bu uygulamaların

suç, ağır insan hakları ihlalleri olduğuna vurgu yapılan raporda, köylülere neden sürgün edildiklerine dair bilgi verme gereği bile duyulmadığı, bunun ülke içi toplu göçettirmeleri düzenleyen kanunlara da aykırı olduğu ifade edildi:

"Köylüleri topraklarından keyfi bir şekilde sürgün etmek; mal ve mülkleri tahrip etmek başta Anayasa olmak üzere pek çok yasaya aykırıdır. Köyünden çıkarılanlara niçin böyle bir işlem yapıldığı, nereye gönderildikleri, ne zaman döncekleri veya tazminat ya da yeniden yerleşme konusunda hiçbir bilgi verilmemiştir. Köylülere söylenen tek şey 'silahlı gruplar sizden destek alıyor' yönünde suçlayıcı beyanlar olmuştur. Bunun dışında hiçbir bilgi söz konusu değildir."

9 yıl içinde köy yakma, mülkiyete zarar verme gibi uygulamalardan dolayı açılan sayısız davadan hiçbir sonuç alınmadığı belirtilen raporda, "Tek bir askeri yetkili veya kamu görevlisinin mahkûm edilmediği, 9-10 yıl boyunca köylerde tespit bile yapılamadığına" dikkat çekildi.

'Köye Dönüş' Çağrısına Yasak!

"Köye Dönüş" çalışmaları kapsamında Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin dağıtmak istediği "**Köyümüz Toprağımız İçin Birleşelim!**" başlıklı bildirisi Valilik tarafından "devletin güvenlik güçlerine hakaret edildiği..." gerekçeyle yasaklandı. Bir kez daha, "köye dönüş" projelerinden sözeden devletin ikiye yüz lülüğü ortaya çıktı. Köyleri devletin yaktığı artık belgeli iken Temel Haklar'ın bunu dile getirmesi suç sayıldı.

Tunceli Temel Haklar Açılış Şenliği Yozlaştırmayla Mücadele

Bir süre önce resmi olarak kurulan Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği (Tunceli Temel Haklar) açılış şenliğini 26 Ağustos günü 500 kişinin katılımı ile gerçekleştirdi. Hacı Bektaş Seloğlu Semah Ekibi'nin gösterisi, yerel sanatçı Silo Qız ve Grup Yorum'un türküler söylediği şenlikte derneğin amacına ve Dersim'de yaşanan sorunlara ilişkin bir konuşma yapan dernek başkanı Murat Kaymaz, özellikle Dersim'de yaşanan baskının yanısıra yozlaşmaya dikkat çekti.

"Değerler unutturularak, geleceğine sahip çıkamayan, sorgulamayan, saygı ve sevgiden uzak bir gençlik yaratılmak isteniyor" diyen Murat Kaymaz, yozlaşmanın düzen tarafından körüklediğini belirtti.

Konuşmasında, emperyalizmin ve işbirlikçile

rinin "terör" demagojisi altında gerçekleştirdiği saldırılara yer veren Kaymaz şöyle devam etti:

"Egemenler ayakta kalabilmek için sömürmek zorundalar. Sömürüyü sürdürmenin yolu ise hak arayan, direnen her kesime karşı kendi hukukuna dahi uymayan baskı ve zorla halkları teslim almak, örgütsüzleştirmektir."

Ülkemizdeki saldırıların da bunun bir parçası olduğunu belirten

Kaymaz'ın konuşmasının ardından semah gösterisi izlendi ve söylenen türküler hep bir ağızdan eşlik edildi.

Şevket Avcı

“Her Mahallede Yapılmalı”

Eyüp Yerel Platformu’nun kuruluşuna öncülük eden Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği’nden Şevket Avcı sorularımızı cevaplandırdı. Yaşanan çürüme karşısında böyle bir ihtiyacın ortaya çıktığını ve Platformun kuruluşu için onlarca kişi ve kuruma çağrı yaptıklarını anlatan Avcı, şu anda 30’a yakın kişi ve kurulunun katılımının sağlandığını söyledi. Platformun kuruluş amacı doğrultusunda yapılan ilk açıklamaların ardından çalışmaların, halk toplantılarının yoğunlaşacağını belirten Avcı, işleyişe ilişkin şu bilgileri verdi:

“Bu birlik oluşturulduğunda ilk yapılan toplantı geniş katılımı gerçekleştirildi. Bütün kurumlara, kişilere, derneklere vb. söylemiştik. 150 kişiyle bir toplantı yapıldı. Toplantıda dergilerden siyasi partilere, yöre derneklerinden taksicilere, esnaflara, çocukları uyuşturucu kullanan ailelerden, muhtarlıklara kadar bu konuda duyarlı olan kişilerin katılımıyla bir toplantı yapıldı. Bu toplantı sonrası bir genel kurul oluşturuldu. Katılan bütün

kurumlar adına birer temsilci yer alıyor genel kurulda. Genel kurul bu konuyla ilgili yapılan tartışmaları, eleştirileri, önerileri ve programları değerlendirip karar alıyor. Bir divanımız var. Temel Haklar’dan bir, Pirsultan Abdal Derneği’nden bir, ÖDP’den bir, DEHAP’tan bir temsilciyle oluşuyor. Onun dışında geniş halk toplantıları yapılması düşünülüyor. Tüm halkın katıldığı sorunların enine boyuna tartışıldığı, önerilerin sunulduğu ve genel eğilimlerin belirlendiği halk toplantıları yapılacak. Çalışma komisyonlarımız var.

Araştırma Bilgilendirme Komisyonu: Uyuşturucu madde kullananların tespitini yapan, oturdukları yeri tespit eden komisyon. **Aileler Komisyonu:** Her kurumdan bir temsilciden oluşuyor. Tespit edilen ailelerle gidip görüşmeyi yapacak komisyon. **Sağlık Komisyonu:** Tedaviyi kabul edenlerle ilgilenen ve hastaneye yatıran komisyon. **Kültür Sanat Komisyonu:** Çeşitli etkinlikler faaliyetler örgütleyen antenatif bir komisyon. Ayrıca, **Hukuk, Basın ve Demokratik Kitle Örgütleri Komisyonlarımız** var. Bu tür çalışmalar tüm gecikmelerde yapılmalıdır.

Eyüp Yerel Platformundan eylem

Alibeyköy’de bir basın açıklaması yapan Eyüp Yerel Platformu, çetelere ve uyuşturucuya karşı Eyüp gençliğine seslendi. Aralarında Alibeyköy Temel Haklar’ın da bulunduğu yaklaşık 250 kişinin katıldığı açıklamada çürümenin önce gençliği hedeflediği belirtildi ve çeteleşmenin, uyuşturucunun, fuhuşun yaygınlaştığı dile getirildi. “Sizler buna layık değilsiniz.” diye gençlere seslenen platform, tüm Eyüp gençliğini komisyonlarda çalışmaya çağırdı. Çağrının ikinci adresi ise ailelerdi.

Gençlerimize sahip çıkalım diyen platform aileleri uyarak “yarın geç olabilir” dedi.

Eylemde “Yok Edilen Geleceğimizdir Uyuşturucuya Çetelere Hayır” ve “Çeteleşmeye Hayır, Sokaklarımız Meyhaneye Dönüşmesin, Fuhuşa Hayır” pankartı açıldı, “Emperyalist Yoz Kültüre Hayır” sloganları atıldı.

Uyuşturucuya, fuhuşa hayır!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, **Okmeydanı**’nda yaptığı eylemle halka, hırsızlığa, uyuşturucuya ve fuhuşa karşı mücadele çağrısı yaptı. Batakhanelere karşı uzun süre eylemlerin yapıldığı Okmeydanı’nda 24 Ağustos günü yapılan eylemde “Uyuşturucuya, Hırsızlığa, Fuhuşa Hayır...” pankartı açan Temel Haklar açıklamasında, yozlaşmanın geldiği boyut anlatılarak şöyle denildi:

“Tehdit altında olan sadece huzurumuz güvenliğimiz, çocuklarımız da değil aynı zamanda geleceğimizdir. Yoksulluğumuz ve işsizlik arttıkça emperyalist yoz kültürün özendirilmesiyle gençlerimiz düzenin yarattığı bu pisliklerin arasında yok olup gidiyorlar, pisliğin kaynağı kapitalist düzendir. Sorunlarımıza ancak kendi gücümüzle, kendi dayanışmamızla, örgütlü mücadelemizle çözüm bulabiliriz.”

Sayı 75

39

31 Ağustos
2003

Ağartıoğlu Deri İşçileriyle Röportaj: “Evimize ekmek, hatta et alabilmek istiyoruz.”

Haklarını istedikleri, haklarını elde edebilmek için de sendikalaştıkları için işten atılan İzmir Menemen Organize Sanayi Sitesi'ndeki Ağartıoğlu deri işçileri, 26 Mayıs'tan bu yana direnişlerini sürdürüyorlar. Taleplerinin haklılığı, işten çıkarılmalarının haksızlığı ve hukuksuzluğunun direnmeden kazanılamıyor. İşte onların anlattıkları:

- **Ekmek ve Adalet: Sendika çalışmalarına nasıl başladınız?**

- **Mehmet Şirin:** Fabrikada bizim aileden 5 kişi çalışıyorduk. İşçi fazla diye babamla kardeşimi işten çıkardılar. Babam mahkeme açtı, patron bizi de işten çıkarmakla tehdit etti. Babam da şikayeti geri aldı. Biz de düşündük, dün babamla kardeşimi çıkaran yarın bizi, öbür gün de tüm işçileri işten çıkarır. Sendikaya öyle üye oldum. İyi ki de üye oldum, dayanışmayı, arkadaşlığı öğrendim. Dayanışma, birlik, beraberlik içinde 2,5 aydır direnişimize devam ediyoruz.

- **İstekleriniz nelerdir?**

- Bir hedefimiz var. Fabrikaya geri girmek, polis jandarma, patron bizi yıldırılmaz. Onlar bizden rahatsız ama her şeyi göze almışız... Tüm işçilerin tekrar işe alınmasını istiyoruz. İşveren 20 kişiyi alırmı demiş ama biz kabul etmedik.

- **Türk-İş ve diğer sendikaların tutumları nasıl?**

- Türk-İş'ten şikayetçiyiz. Duyarlı değil. Yeterli desteği vermiyorlar. Çetin Altun yardım sözü verdi tutmadı. Sendikaların duyarlı, toplumun duyarlı olmasını istiyoruz. Halk gücünü gösterebilir.

- **Ekmek ve Adalet: Kaç gündür direniştesiniz?**

- **Gültekin Çelik:** 26 Mayıs'tan beri direnişteyiz, yani 2,5 aydır. Biz önce fabrika önünde beklemek istedik ama bizi oraya almıyorlar. Hatta organize bile giremiyoruz. Patronlar çok korkuyorlar herhalde bizden. Beklediğimiz yerde çay ocağı vardı, onu bile kapattılar. Hatta avukatlarını bile değiştirmişler. Bizim sendikanın avukatlarıyla iyi görüşmeler yapıyormuş diye.

- **Direnişe başlamadan önce çalışma koşullarınız nasıldı?**

- Biz her zaman sömürüldük. Çok az ücretle sabahın köründen gece yarısına kadar çalıştık. Fabrikamızda 140 milyon aylık alan dahi var. Bir de mesela müfettişler gelirdi, bizleri teker teker çekip "sorularsa fabrikada sigortasız işçi çalışmıyor, fazla mesaiye kalmıyoruz" dedirttirmek istiyorlardı. İstediklerini söyleyenler birkaç ay sonra usta oluyorlar.

- **Ne talep ediyorsunuz?**

- Biz emeğimizin karşılığını almak istiyoruz. Evimize ekmek alabilmek, hatta et alabilmek istiyoruz. Sendikalaşıp, örgütlenip bilinçli işçiler olarak bizden sonraki fabrikaların da önünü açmak istiyoruz.

- **Hangi sendikaya üyesiniz?**

- Türk-İş'e bağlı Deri-İş Sendikası'yla birlikteyiz. Fakat sendikamızdan fazla memnun değiliz. Yeteri kadar ilgilenmiyor bizimle. Maddi destek olarak sadece bir kere 100'er milyon para dağıtmıştı.

- **Ekmek istediğiniz bir şey var mı?**

- Şu an patronları mahkemeye verdik. Bizi kanunsuz bir şekilde işten çıkardılar. Biz kararlıyız. İşten atılan tüm arkadaşlarımız geri alınıp işyerimize sendika girene kadar direnişimiz devam edecek.

İstanbul Sendikalar Birliği; “İşsizliğe, savaşa ve yolsuzluğa hayır!”

İstanbul Sendikalar Birliği (İSB), 26 Ağustos'ta SSK Okmeydanı Hastanesi Poliklinikleri önünde düzenlediği eylemle, AKP'nin sağlıktaki özelleştirme girişimlerini ve Irak'a asker gönderilmek istenmesini protesto etti.

Hastane bahçesinde bulunan halkın da zaman zaman destek verdiği eylemde, “SSK Halkındır Satılmaz”, “ABD Askeri Olmayacağız” sloganları atıldı.

Özelleştirmecilere kapılar kapalı!

TÜPRAŞ Aliğa işçileri 26 Ağustos'ta fabrika önünde yaptıkları gösteriyle özelleştirmeyi protesto eylemlerini devam ettirdiler. Eylemde yapılan konuşmada, bir gün önce, TÜPRAŞ'ı almak isteyen yabancı firma yetkililerinin kullanılmayan bir girişten tesislere geldiği, ancak işçilerin durumu farkedip tepki göstermesi üzerine firmanın adamlarının işyerini terkettileri açıklandı.

Samsun Gübre Fabrikası işçileri de, kimliklerini gizleyerek “iş görüşmesi için geldikleri” görünümüyle fabrikaya girmeye çalışan, Tunuslu firmanın adamları, işçilerin kapıya kurdukları barikat sonucunda fabrikaya sokulmadılar. Petrol-İş Sendikası Samsun Şube Başkanı Necdet Kan, burada yaptığı açıklamada fabrikanın özelleştirilmesine karşı sonuna kadar direneceklerini belirtti.

SORUN VAR!

**Bu sorun solun sorunu!
Kimse soruna sırtını dönme hakkına
ve lüksüne sahip değil!**

TÜMTİS ve Nakliyat-İş arasındaki sorun, son olarak Konya'da bir çatışmaya yolaçtı.

Basına yansıyan bilgilere göre, 26 Ağustos günü çıkan olayda TÜMTİS yönetici ve üyelerinden Hacı Çadır-ı, Erdal Çınar, Osman Erkarataş ve İrfan Afşar yaralandı. Olayda, **ateşli silahların** kullanıldığı, iki işçinin ise **bıçaklanarak** yaralandığı belirtiliyor.

Konya Selçuk Ambarı'nda çalışan 19 işçiden 16'sının Nakliyat-İş'e üye olmasının ardından 12 Ağustos'ta da Konya'ya gelen TÜMTİS yöneticileri ve beraberlerindekiyle Nakliyat-İş üyeleri arasında bir arbede yaşanmıştı.

TÜMTİS ve Nakliyat-İş arasındaki sorun, İstanbul ve Kocaeli'den sonra şimdi Konya'ya sıçramış durumda.

Belki hatırlamayanlar vardır, hatırlatalım; 20 Kasım 2002'de İstanbul Zeytinburnu Nakliyeciler sitesinde meydana gelen olayda da Nakliyat-İş üyesi üç işçi öldürülmüştü.

Bir sorun, her geçen gün daha vahim biçimler alarak, her geçen gün daha içinden çıkılmaz hale gelip boyutlanarak sürüyor.

Sol, sendikalar niye izliyor?

Devrimci basında sorun tartışılıyor, farklı zeminlerde gündeme alınmıyor. Kim neyi bekliyor, neden kaçıyor?

Kendi içindeki sorunları çözemeyen bir sol, ülkenin sorunlarını çözmeye soyunabilir mi?

Belki kimileri farklı hesaplarla "seyirci" olmayı tercih ediyor olabilir. Ama hemen belirtelim ki, o hesaplar yanlışır.

Bu çatışmanın en başta, bu iki kesimi yıpratmış açık; ama meseleyi "grupçuluk" gözlüğüyle sadece bu açıdan görenler, yanılır. Yıpranma, tüm solun yıpranmasıdır. Kayıp, tüm solun kaybıdır.

SOL KAYBEDİYOR! Bunu herkesin böyle bilmesi, böyle kabul etmesi lazım.

Moral kaybediyor, iddiasını kaybediyor, güven kaybediyor, adalet duygusu zedeleniyor.

Bananecilik, benmerkezcilik, solu ne hale getirmiş,

hep birlikte görüyoruz.

Bu anlayış, bu bencillik ve benmerkezcilik, daha da vahim noktalara varmadan sol kendini sorgulamayı ve düzeltmeyi başarmak zorundadır. Bananecilik, benmerkezcilik, çürümedir. "Aynı mahalleden değiliz"lerin, "cepte keklik mi sandınız"ların, "fark koyma"ların daha nerelere varabileceğini düşünmek bile, her devrimciyi ürpertmelidir.

Zeytinburnu'ndaki ilk olay yaşandığında, 9 Aralık 2002 tarihli Ekmek ve Adalet'te "**Üç Ambar İşçisinin Öldürülmesi Geçştirilemez**" diye yazdık. Çözüm için bazı önerilerde bulunduk.

Ama geçmişten beri kendi iç sorunlarında ortak çözüm mekanizmaları yaratmakta başansız kalan Türkiye solu, bu olumsuzluğunu bu olay özelinde de aşamadı.

9 aydır solda bu konuya ilişkin tanık olunan duyarsızlık, sorumsuzluk tablosu ibret vericidir.

"Yesinler birbirlerini!" Böyle mi düşünülüyor? Peki kimin ne çıkarı olur bundan? Onların birbirini "yemesinden" güç kazanma hesabı yapılıyorsa, hiç boşuna hesap kitap yapmasın kimse. Tüm solun kaybettiği bir sorunda, kimse "en dar grupçuluk" anlamında bile hiç bir şey kazanamaz.

Duyarsızlık ve çözümsüzlük, solun içinde bulunduğu durumun yansımasıdır. Bu yozlaşma değil mi? Bu çürüme değil mi? Bu iddiasızlaşma değil mi?

Böyle bir sorunu, bırakın çözmeyi, gündemine bile almayan bir sol, nasıl iktidar iddiasından sözedebilir? Sözetse, kim onu ciddiye alır?

Partileriyle, konfederasyonlarıyla, sendikalarıyla, demokratik kitle örgütleriyle, çeşitli platformlarıyla, böyle bir sorun karşısında "Bana ne, ne halleri varsa görsünler" diyen bir anlayış halka sol adına hiç bir şey veremez.

Bu düşünce ve davranış biçimi, en pespaye bir kapitalizm değil mi?

Aslında elbette bu sorun karşısındaki tavır bir sonuçtur.

Türkiye solu, herkesin birbirinden habersiz olduğu, ideolojik mücadelenin bile rafa kaldırıldığı, herkesin kendi "**tekkesine**" kapandığı bir tablo arz etmektedir. Her si-

yasi hareket için “kendi gücüne güvenmek”, “kendi ayakları üzerinde durmak”, “kendi gelişimini esas almak”, doğaldır, anlaşılırdır. Ama mevcut tablo bununla açıklanamaz.

Mevcut tablo, basbayağı kapitalizmin mülkiyetçi ve bireyci kültürünün solda hayat bulmasıdır. Kapitalizmin kültürünü alırken, burjuvazinin bile gerisine düşülmektedir. Aynı kültürle düşünen, politika yapan burjuva partiler bile “sistemin bütünü, geleceği” açısından bir sorun ortaya çıktığında, bir araya gelir ve çoğunlukla da “düzenin genel çıkarları” noktasında bir uzlaşma bulurlar.

Türkiye solu bunu başaramıyor. Grup çıkarlarının yanında “devrimin çıkarları”nın esamesi okunmuyor çünkü. O kadar ki, “devrimin çıkarları”, “halkın genel çıkarları” kavramları bile, solun bir çok kesiminde artık “banal” bir kavram olarak unutulmuş durumda.

Sizin için herhangi bir anda, herhangi bir konu önemli görünebilir; ama her devrimci siyaset, o önemi, devrimin ve halkın çıkarları ölçüsüne de vurmak zorundadır. Bazen bunlar çakışmayabilir, zamanlama olarak uygun düşmeyebilir de. O zaman bir siyasi hareketin esas alacağı, halkın, devrimin çıkarlarıdır.

Evet, denilebilir ki, bunlar devrimci siyasetin alfabesidir. Doğru; fakat “devrimin çıkarları”, “devrim için fedakarlık” gibi kavramların bile “banal” bulunup rafa kaldırıldığı yerde; dahası, işçilerin “sol içi rekabet” sonucu öldürüldüğü, bıçaklandığı bir yerde, bu sorunun görmezden gelindiği bir zamanda, bunları hatırlatmak, tartışmak gereklidir.

Tüm devrimci örgütlere, devrimci demokrat kitle örgütlerine, emekçilerin sendikal örgütlülüklerine çağırıyoruz:

Halka, devrime karşı sorumlulukla hiçbir şekilde bağdaştırılmayacak “ne halleri varsa görsünler” tavnı bir an önce terkedilmelidir.

Terkedilmeli ve sorunun çözümü için bir araya gelmelidir. Şu anda, sorunun çözümü için nasıl bir organizasyona gidilir, nasıl tartışılır gibi önerilere girmiyoruz. Şu anda atılması gereken ilk adım, bu meselenin solun **GÜNDEMİNE ALINMASI**’dır. Sonrasında neyin nasıl şekilleneceği tartışılır ve mutlaka bir yol bulunur. Hiçbir şey çözümsüz değildir, iktidar iddiasıyla, halka ve devrime karşı sorumlulukla davranıldığında, hiçbir şey aşılamaz değildir. Biz buna inanırız.

Hiç kuşku yok ki, bu konuda en başta sorumluluk TÜMTİS’e, Nakliyat-İş’e ve bu sendikaların yöneticilerinin savundukları anlayış sahiplerine düşmektedir. Ama baştan beri açtığımız nedenden dolayı, bu diğer siyasi hareketlerin ve demokratik örgütlülüklerin sorumluluğunu ortadan kaldırmıyor, azaltmıyor.

Son söz olarak; solu, solun tarihsel sorumluluğu ve tarihsel iddiası adına, sorunu gündemine almaya çağırıyoruz.

Hedefimizde “Tarikatçı Tayyip” değil, “Faşist Tayyip” var!

KESK Genel Başkanı Sami Evren, son derece haklı ve meşru bir eylem içinde, iktidarın memurların haklarını gasbetmesine, eylemlerini engellemesine karşı eleştiriler getirirken, “Tayyip Erdoğan’ın tarikatçılık” yaptığını belirtti.

Hak ve özgürlük mücadelesi verenlerin güncel hedefi tarikatçılık, şeriatçılık değildir. Bugün hak ve özgürlüklerimizin önünde engel olan asıl güç, şeriatçılık, tarikatçılık değil, faşist düzendir.

Tayyip Erdoğan’ın politikası, “tarikatçılık yapıyor” diye değil, “faşistlik yapıyor” diye eleştirilmek durumundadır. AKP içinde şeriatçı, tarikatçı kadrolar vardır. Onların içinde bugün “takiyye” yaparak şeriatçı bir düzen istesinde olanlar da olabilir. Fakat biz bir iktidarı, bunlarla değil, temel olarak uyguladığı politikalarla değerlendirmek, mücadele hedeflerimizi de ona göre belirlemek durumundayız.

AKP bugün emperyalizmin ve TÜSİAD’ın çıkarlarının savunucusudur. Ekonomisinde onların bir milim dışına çıkmıyor. Memurların ücret artışı taleplerini karşılamaması, bu işbirlikçiliğin sonucudur. AKP aynı zamanda bu düzeni sürdürmekte, faşizmin sadık bir sürdürücüsüdür. Genelkurmay’la da bu noktada tam bir işbirliği içindedir. Kızılay’da memurların haklı eyleminin karşısına çıkan da bu faşist politikadır.

Bazen oligarşinin icazetini almak için özel olarak “şeriat karşı” mesajlar verilmekte veya AKP’nin şeriatçılığına birlikte karşı çıkma büyük taktikleriyle, düzen içinden kendine “laik” ittifaklar aranmaktadır. Boşunadır. Oligarşiyi, Genelkurmay’ı “şeriatla” ürkütüp, kendi önlerinin açılacağını düşünenler yanılıyor.

Genelkurmay ve AKP arasındaki “laik-şeriatçı” kavgası, özünde bir iç iktidar kavgasıdır. AKP “islamcı” da değildir.

Evren’e o sözleri söyleten, 28 Şubat’ta Genelkurmay’ın paralelinde “ne Refahyol, ne Hazirol”, “ne şeriat, ne darbe” sloganlarıyla mitingler yapan zihniyettir. Reformizmin icazetçi zihniyetidir.

Reformizm, icazetçiliği içselleştirdiği için, oligarşinin şeriat-laiklik konusunda geliştirdiği manevraları anlayamamakta, o oyuna alet olmaktan kurtulamamaktadır.

Bundan kurtulunmalıdır. Evren’in sözlerinin o mücadeleyle uyumlu olmadığı şundan da bellidir: O gün Kızılay’da iktidarın politikalarına karşı direnen tarikatçı memurlar da olabilir. Olmalıdır da. Mücadeleye önderlik etmek isteyenlerin yapması gereken, emekçileri, iktidarın, emperyalizmin ve faşizmin karşısına çıkarmak, esas çelişkiyi ve hedefleri, sloganları da ona göre tesbit etmektir.

EĞİTİMDE SOYGUNA SON!

Haziran, temmuz, ağustos derken yine bir yaz tatilinin sonuna geldik. Yeni bir öğretim yılı bizi bekliyor. Binlerce, milyonlarca öğrenci okula başlayacak olmanın heyecanı içinde. Ama daha okullar açılmadan önceki iki haftada sevincimiz kursağımızda kalıyor. Nasıl kalmamasın?

Daha okula adımımızı atar atmaz kayıt parası denilen bir soygunla karşılaşyoruz. Her sene olduğu gibi bu sene de "zorunlu olmayan bağış" denilerek 40-50 milyon liradan başlayıp milyarlarla ifade edilen ücretlere kadar kayıt paraları toplanıyor. Ailelerimizin önüne okulun akmayan suları, kesilen elektriki, yanmayan kaloriferleri ve daha pek çok eksikliği çıkartılıyor. Ve diyorlar ki, "çocuğunuzun iyi bir eğitim alması için bu parayı verin".

Tabii, soygun kayıt parası ile sınırlı değil, bütün yıl boyunca da sürecek. Okul ihtiyaçları denilerek, şu parası bu parası denilerek para toplanmaya devam edilecek. Karne parası diploma parası diye toplanacaklar da çabası.

Yıllardır yaşanan değişmeyen tablomuz bu. **Eğitim "parasızdır" ama "zorunlu olmayan bağışlar" vardır.** Her yıl aynı sahneler yaşanır. Milli Eğitim Bakanı çıkar "öğrencilerden kayıt işlemleri sırasında 'zorunlu bağış' alınması yasaktır. Ancak kayıt yaptıran veli vermek isterse gönüllü bağış alınacaktır" der ama gerçekte yaşananlar hiç de böyle olmaz. Okul idarecileri "zorunlu olmayan" bağışları zorla toplarlardı! Buna tepkiler gelince karşılıklı oynanan tiyatro sürer. Ama artık oynadıkları bu tiyatro-lara kimseyi inandıramıyorlar. Söyledikleri yalanlar gerçeklerle karşılaştığında tuzla buz oluyor. Çünkü bu yalanlar oğlunu, kızını parasızlıktan dolayı okula göndere-memeyi onuruna yediremeyen babaların intihar ettiği, okul çağında çalışmak zorunda kalan milyonlarca çocuk

olduğu gerçeğini örtmedi, örtemiyor da.

Bugün devlet kurumlarından sokaktaki insana değin hemen herkes eğitim sisteminden yakınıyor, değişmesi gerektiğini söylüyor. Eğitim sisteminin çökmüş olduğundan tutalım da, yaşanan pek çok soruna dek herşey dile getiriliyor. Milli Eğitim Bakanlığı da sözde şikayetçi olduğu bu durumu değiştirmek için; çağdaşlık, ilerleme, yeni düzenleme vs. diyerek öзде bir değişiklik yapmaksızın sorunları daha da ağırlaştırmaya devam ediyor.

Fiiiliyatta usulsüzce toplanan paralarla ilk ve orta öğretim paralı hale gelmiş durumda. Tabii durum böyle olunca eğitim hakkımız **gasp** ediliyor. Bizim hakkımız olan ve bu devletin kendi anayasasında yazılan "**parasız eğitim görme hakkı**" ve devletin buna olanak yaratma zorunluluğu bir anda yok sayılmaya, oldu bittiye getirilmeye çalışılıyor.

Oysa bizim en temel haklarımızdan biri, eğitim görme hakkımızdır. Devlet eğitim gibi, sağlık gibi en temel ihtiyaçlarımızı karşılamayacaksa ne için vardır? Devlet bu uygulamalarla parası olmayan halk çocuklarına okul kapılarını kapatıyor, eğitim tamamen paralı hale getirilmeye çalışılıyor, "**parası olmayan okumasın!**" diyor.

Eğer biz tüm bu yapılan haksızlıklara karşı çıkmazsak eğitim tamamen paralı hale getirilecek, bizim olan hakkımız olan elimizden alınacak. Buna izin vermeyelim. Katkı payı, kayıt parası, aidat adı altında yapılan soygunlara karşı çıkalım. Bunun ise tek yolu örgütlenip öğrencisiyle, öğretmeniyile, velisiyle bu uygulamaların karşısına dikilmekle olur. Geleceğimizin ellerimizden alınmasını istemiyor, okumak istiyorsak karşı çıkacağız, örgütleneceğiz.

PARALI EĞİTİME HAYIR!

KAYIT PARASI SOYGUNUNA SON!

Yurtlara Zam!

Yurt ücretlerine yüzde 30 zam yapıldı. Milli Eğitim Bakanlığı üniversite öğrencilerinin kaldığı yurtların ücretlerine yüzde otuz zam yaparak, aylık yurt ücretlerini 30'dan 39 milyona, yurda giriş depozitosunu da 90'dan 120 milyon liraya çıkardı. Fiyatı daha yüksek olan yurtlarda da aynı oranlarda zamlar yapıldı.

Baskı ve cezalarla, devrimci, demokrat öğrencileri büyük ölçüde tasfiye ederek "kışla"ya çevrilen yurtlar, örgütsüzleştirilmiş yurt öğrencileri nasıl olsa direnemez düşüncesiyle, şimdi "karlı birer ticarethaneye" çevriliyor. Örgütlülük ve mücadeleyle yurtların durumu değiştirilmediğinde zamların oranı, giderek artacaktır. Bugünden görünen gerçek budur.

Öğrenci gençliğe çağrı:

1 Eylül'de, Ülkemizde Gençlik Dergisi bürosundan gözüaltına alınarak tutuklananların duruşması var.

Gençliği ve geleceğimizi yargılamalarına izin vermeyelim! Halk için eğitim, bağımsız demokratik bir ülke istedikleri için yargılanmak istenenlerle dayanışmak için DGM önünde buluşalım!

Yer: İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi-Besiktas

Tarih: 1 Eylül 2003

Saat: 09.30

“İşgal Altında Ateşkes” Oyunu Bitti!

Emperyalistlerin ve “her ne olursa olsun barış!”cılarının yine büyük misyonlar yükleyerek sundukları “yol haritası” bir kaç ay bile dayanmadı. Çünkü o “çıkılmaz yol” haritasıydı, iflas etmesi kaçınılmazdı.

Hem işgal sürecektir, hem de ateşkes. Bu mümkün değildi. Son gelişmeler bunun mümkün olmadığını tezahüründen başka bir şey değildir.

İsrail’in saldırılarını sürdürerek en son Hamas liderlerinden Ebu Şanab’ı katletmesinin ardından Hamas ve İslami Cihad, ateşkesin sona erdiğini açıkladılar. El Fetih ise henüz kararsız. Ancak İsrail’in işgal ve saldırı kararlılığı(!) karşısında er geç bir tutum belirlemek zorunda kalacaktır.

İsrail ve Filistin sorununda yaşananlar, işgal altındaki, işbirlikçi, katliamcı yönetimlerin olduğu ülkelerde, “barış”ların, “ateşkes”lerin bir çözüm gibi görülmesinin boşunallığını bir kez daha kanıtıyor. Bu “plan”lardan, “yol haritaları”ndan çözüm doğabilmesi, emperyalizmin, işbirlikçilerinin doğasına terstir. Bu yolla “çözüm” elde edilebileceğini sananlar, “emperyalizmin değiştiği”ni, mesela ABD’nin gerçekten Filistin-İsrail barışını istediğini düşünüyorlar. ABD olsun, İsrail olsun “değişmediğini” bas bas bağıyor, ama duymak istemeyen kulaklar, sağırılığı sürdürüyor.

İşgalcinin yeni saldırıları

İsrail Hamas liderinin katledilmesinin ardından yaptığı açıklamada “bu daha başlangıç... terörist altyapıyı yoketmek için hazırlık yapıyoruz” diyerek katliamcılığı sürdüreceklerini ilan etti. Geçen hafta boyunca da saldırılarını yaygınlaştırarak sürdürdü. Gazze, İsrail tarafından ikiye bölünerek kuzeyi güneye bağlayan yoldan Filistinlilerin geçişleri engellendi. Batı Şeria’da Cenin’e de saldıran İsrail, sokağa çıkma yasağı başlattı. Saldırılarda onlarca Filistinli yaralandı, onlarcası da tutuklandı. İsrail’in tutuklama operasyonları sürüyor.

“Terörün altyapısı”, işgaldir!

İsrail saldırısındaki gerekçeye bakın; “terörist altyapıyı yoketmek”! “Terörün altyapısı” Amerika ve İsrail katliamcılığı ve işgalciliğidir.

Amerika’nın Afganistan’a saldırısı da aynı gerekçeyleydi. Irak’ta da çok sık olmasa da bu gerekçeyi telaffuz ettiler. Ama asıl saldırılarıyla kendileri hazırlıyor bu “altyapıyı”. İşte Irak! Irak ve Filistin direnişi, aralarında herhangi somut bir bağ olsun veya olmasın, artık bu noktada birbirine bağlanmış iki direniştir. İşgal her iki direnişin de zeminidir. “Terör demagojisi”, Ortadoğu gerçeğinde artık daha fazla emperyalizmin aleyhine işlemektedir.

Ateşkesin sona ermesinin ardından İsrail, saldırılarına paralel olarak basın yayın kuruluşlarında “intifada” kelimesini yasaklayarak, bugüne kadar genellikle “radikal islami hareket” olarak anılan HAMAS’tan “terör örgütü HAMAS” diye sözedilmesini zorunlu hale getirerek, terör propagandasını yoğunlaştırma kararı aldı. Oligarşinin ülkemizde de yıllardır uyguladığı yöntemler bunlar. Oligarşi, gerçeği bu yasaklar ve uydurma kavramlarla ne kadar değiştirebilir.

HAMAS lideri İsmail Ebu Şanab’ın İsrail tarafından katledilmesinin ardından Gazze sokaklarında yürüyüşler yapan binlerce HAMAS’lı “Başbakan Abbas’a Hayır!”, “Yol Haritasına Hayır”, “İsrail’e Ölüm, Ateşkese Ölüm” sloganları atarken, ateşkese sona erdiren HAMAS da İsrail topraklarına roket ve havan topu saldırısı düzenledi.

Ebu Şanab’ın 22 Ağustos’ta Gazze’de düzenlenen cenaze törenine yaklaşık 100 bin kişi katıldı. HAMAS liderlerinden Abdülaziz Rantisi cenaze töreninde yaptığı konuşmada “Liderleri hedef almakla cihadı durdurabileceklerini sanıyorlar. HAMAS’taki herkes, en üstten en alta, Ebu Şanab gibi şehit olmanın peşindedir” dedi.

“İsrail’e ölüm! Ateşkese ölüm!”

diyse, İsrail de en fazla o kadar değiştirebilir.

Filistin yönetiminin açmazı

Filistin yönetiminin “iki ayağını” oluşturan Başbakan Abbas ve Devlet Başkanı Arafat, tüm bu gelişmeler karşısında “en etkisiz ve çaresiz” kesimi temsil ediyorlar. Abbas, tabanı, kitle desteği olmayan, Filistin halkına emperyalizm tarafından dayatılmış “kukla” bir başbakan olarak ne İsrail, ne Filistin direnişi üzerinde bir söz sahibi değil. Arafat ise “emperyalizmin icazeti” dışına çıkamayan taktik manevraları içinde adeta boğulmuş durumda.

Amerika, artık Arafat’ın atayacağı kişilere bile müdahale cüreti buluyor kendinde. Son olarak Arafat’ın atadığı güvenlik danışmanına karşı çıkarak, bu atamanın “barış planını baltalayacağı” açıkladı. Arafat, Amerika’yı “Filistin’in işçilerine karışmakla” eleştirirken, aynı konuşmada “İsrail’in saldırılarını durdurması koşuluyla militan gruplara karşı yasaları uygulamaya hazırım” açıklamasını yapması, Avrupa Birliği’ne “Filistin sorunuyla daha yakından ilgilenmeleri çağrısı” yapması, içinde bulunduğu açmazı da gösteriyor.

“Yol haritası” hiç bir yere götürmedi; Sorun yine aynı noktada!

Doğru değişmemiştir: Filistin sorununun çözümü, işgale son verilmesinden geçer!

1978 Camp David Zirvesi’nden, 1993’deki Oslo Anlaşması’na, 1998’deki Wye Plantation Anlaşması’na kadar kaç kez “bu defa sorun çözülüyor” propagandası yapıldı. Oslo’da İsrail ve FKÖ birbirlerini karşılıklı olarak tanımış, Plantation’da İsrail’in işgal ettiği toprakları geri vermesi takvime bağlanmıştı. Sonuç değişmedi.

Son “yol haritası”na göre de, İsrail 36 yıldır işgal ettiği topraklardan çekilecekti. Bu doğrultuda alınmış onlarca BM kararı, yapılmış bir çok anlaşmada olduğu gibi...

İsrail’in son saldırıları da ABD tarafından anında onaylandı, “İsrail’in kendini savunma hakkı” olarak adlandırıldı.

Peki toprakları işgal edilmiş Filistin halkının kendini savunma hakkı yok mu? İşgal altındaki halk, tüm mücadele biçimlerine başvurarak vatanını savunacaktır. İsrail’in bir kez daha imza attığı anlaşmalara uymayarak işgali sürdürmekte ısrar etmesi, Filistin halkının savaştan başka yolunun olmadığını yeniden kanıtlamasıdır. Bu mücadeleye “terör” diyenler, siyonistlerin işbirlikçiliğinden başka bir sıfatla adlandırılmazlar artık.

Bombalar altında Irak halkının acılarının paylaşıldığı dayanışma günleri

Tavir Yayınevi yayınladığı, “Bağdat’ta 68 Gün - Canlı Kalkanlar Cihan Keşkek ve Eylül İşcan Anlatıyor” kitabı ile, Bağdat’ta bombalar altında, Irak halkının acılarını, umutlarını, dirençlerini paylaşmak için giden iki devrimcinin günlüklerini aktarıyor okuyucularına.

İşgal saldırısının başlamasından önce Canlı Kalkan hareketi en çok tartışılan gündemler arasındaydı. Çeşitli nedenlerle onlarca insan gitmişti Bağdat’a. Geri dönenler oldu. Ama dönmeyenler, işgalcinin suratına son ana kadar halkın duygularını seslendirenler oldu.

Grup Yorum üyesi Cihan Keşkek ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi Eylül İşcan onlardan ikisi. Onların bombaların altına koşma gerekçeleri de belki bir çoğundan farklıydı.

“Canlı Kalkan Hareketi de gerek eylem tarzı, gerekse emperyalizme, halkların direnişlerine bakış açısıyla doğrudan onayladığımız bir oluşum değildi. Ama, onlarla birlikte Irak halkının yanında olmamıza engel de değildi bu durum. Bizim oraya gidiş amacımız, savaşı önlemek, şu bu tesisi kurtarmak da değildi. Savaşı önlemek, emperyalizmin pazar alanlarını ele geçirme, imparatorluğunu ilan etme hesapları yanında hayalcilikti... Ama biz oradaydık ve Irak halkı ne yaşıyorsa biz de onu yaşamalıydık. Acı, ölüm, direniş, umut... her şey dahildi buna.

Acıyı yaşarken, burjuva hümanizmi değildi yaşadıklarımız. Emperyalizme karşı öfkeyle yoğunabildik bu nedenle acımızı. Anlık bir karar, bir macera, duygularımızın yönlendirilmesiyle, tepkisellikle alınmış bir karar değildi; bu nedenle sonuna kadar orada kaldık.”

Gün gün, soluk soluğa acı, umut, dayanışma dolu günlerini işlediler sayfalarına. Direnişin yeniden yükseldiği ve tüm dünyanın Irak halkını tartıştığı günlerde, onları, Cihan ve Eylül’ün kaleminden tanıma olanağı sunan kitap, emperyalizmin vahşetini tanımanın belgelerini de sunuyor bize.

Sayı 75

45

31 Ağustos
2003

Emperyalizmin ahlakı ve insan haklarına örnekler

Emperyalist kuşatmaya insan hakları kılıfı

Almanya, Küba Kitap Fuarı'na "Küba'daki insan hakları ihlalleri" gerekçesiyle katılmayacağını, boykot ettiğini bildirdi.

Amerikan emperyalizminin Küba kuşatmasına destek vereceksin ve buna da insan hakları maskesi giydireceksin. Tam da Avrupa emperyalizminin ikiyüzlülüğüne yakışıyor. Onların sorununun hiçbir ülkede insan hakları olmadığını yüzyıllardır biliyoruz. Kimileri, "Kopenhag Kriterleri" masallarına inanabilir, AB'den demokrasi, insan hakları bekleyebilir. Ama, Avrupa, Amerika'nın kuyruğuna takılmasına, sosyalizm düşmanlığına insan hakları kılıfı geçirerek kimseyi inandıramaz.

Onlara Castro cevap veriyor;

"Onlar, bu koşullarda küstah bir biçimde Küba'ya baskı yapmaya ve gözdağı vermeye kalkışmışlardır.

Küba, ambargo altında, kuşatılmış küçük bir ülkedir, ama sadece ayakta kalmaya çalışmamıştır, aynı zamanda Avrupa koloni güçlerinin yüzyıllar boyu sömürdüğü üçüncü dünya ülkelerine yardım etmeye de çalışmıştır.

40 yıl boyunca, yüz üçüncü dünya ülkesinden, 30.000'i Afrika'dan olmak üzere, 40.000 genç insan üniversite düzeyinde mesleki ve teknik eğitim için Küba'ya gelmiştir. Onlara hiçbir maliyet çıkarılmamıştır ve ülkemiz, Avrupa Birliği ülkelerinin yaptığı gibi, bu aydınlık beyinlerin bir tekini bile çalmaya çalışmamıştır. Diğer taraftan, bu süre boyunca 52.000 Kübalı doktor ve sağlık görevlisi 93 ülkede gönüllü olarak ve ücretsiz görev yapmışlar, milyonlarca yaşam kurtarmışlardır.

Bu süreç sona ermemiştir. 2002 yılında üçüncü dünyadan 16.000 genç master çalışmaları için hiçbir ücret ödemeksizin ülkemizde bulunmaktadır, bunların 8 bini doktor olarak eğitim görmektedir.

Bunları bu ülke, kendi mali kaynaklarını gözetmeden, ama DEVRİM tarafından yaratılmış olan olağanüstü insan sermayesine dayanarak yapabilmektedir. Avrupa Birliği'nin bu ülkelere teklif ettiği o işe yaramaz ve değersiz yardımlarından dolayı utanması için bir örnektir. (Santiago de Cuba, 26 Temmuz '03)

Kafeste teşhir ve ödül!

"İsviçre'nin sığınmacı kabul merkezi Kreuzlingen sığınmacı dairesinde, kurallara uymayan ilticacılar, cam bölmeye konulup teşhir ediliyor. Bu "ceza"nın ardından, kurallara uyum gösteren sığınmacılara akşam yemeği verilirken, uyumlu olmayanlara sadece su, ekmek ve elma veriliyor." (25 Ağustos Hürriyet)

İsviçre, Avrupa'nın "en demokratik ülkelerinden biri" olarak sayılır hep. İşte size insan hakları; insana insan gibi değil, hayvan gibi, teşhirlilik maymun gibi, sahibinin emrini yerine getirince ödüllendirilen deney hayvanları gibi davranan insan hakları!

'Terör' yalanıyla ırkçılık

Almanya, geçmişte PKK davalarından yargılananlara mektup göndererek, "genetik parmak izi" diye tabir edilen, DNA kimlik tespit işlemine çağırıyor. Bu işleme yöntemi için binlerce insana çağrı yapan Almanya'nın hukuksuzluğu, beynini nazi politikalarına teslim etmeyen hukukçuların tepkisine neden oldu.

İrkçılık şimdi terör demagojisi altında sürdürülüyor. Nazi partilerinin Almanya başta olmak üzere gelişmesi boşuna değildir. İrkçılık, Avrupa devletlerinin yabancılara yönelik politikalarından güç alıyor. Onların himayesinde geliyor. Sonra da çıkıp sağa sola insan hakları dersleri vermeye kalkışıyorlar.

Emperyalizm öğretiyor

İrak eski yöneticilerinin resimlerini iskambil kartlarına basan emperyalist ahlak, tetikçisine de öğretiyor. İsrail de, ABD'nin Irak'ta yaptığına benzer iskambil destesi yayınladı. 34 Filistinli direnişçinin, önderin yer aldığı iskambil destesinde Hamas'ın kurucusu Şeyh Yasin'den Arafat'a bir çok tanınmış lider bulunuyor. Geçtiğimiz hafta suikast sonucu katledilen Hamas yöneticilerinden **İsmail Ebu Şanab**'in da üzerine çarpı çizilmiş olduğu kartlar, Maariv Gazetesi'nde yayınlandı.

Bu kültürü iyi tanıyın, katlettiklerinin cesetlerini teşhir eden Amerikan kültürüdür bu. İsrail'de bazen Arafat'ın karargahının duvarına tuvaletini yaparken çıkar karşınıza bazen de ülkemizde kopardığı gerilla başıyla poz verirken.

Küba izlenimleri

Devrim, heyecanını koruyor

Küba'yı ziyaret eden okurlarımızın gözlemlerinden bir bölüm aktarıyoruz...

"Küba devrimi yoksullar tarafından, yoksullar için yapılmış bir eser; Kazanacağız"

Devrimci fikirlerle ve sosyalizme ilgi duyduğumdan beri, Küba hakkında birçoğumuz gibi sayısız kitap ve yazı okumuş, sohbetler yapmış, gidenlere sorular sormuştum. Küba'yı çok idealize etmiyordum. Karşılaşacağımız ortamı ülkenin bulunduğu süreciyle beraber değerlendirecektik.

Uçaktan indiğimiz yer, Al Capone ve Dupont'lar gibi ünlü Amerikan mafyacıların ve para babalarının bir dönem yaşadıkları Varadero turistik yarımadası. Küba'da ilk nefes aldığımız anda, Fidel'in, Che'nin vatanına ayak basmanın heyecanına kapıldık. İlk karşılaştığımız fotoğraflar devrimci önderlerin fotoğraflarıydı. Ve her yerde ABD'deki tutsakları olan 5 Kübalı'nın dev posterleri. Havaalanından çıktuktan sonra, emperyalist tüketim reklamlarının yerini almış dev sloganlı panolarla karşılaştık: **"Küba devrimi yoksullar tarafından yoksullar için yapılmış bir eser, Kazanacağız"**.

yaşamaktan ve Fidel'den gurur duyduğunu söyledi. Otobüsün yarısı Avrupa'dan gelmiş soğuk, asık suratlı tiplerdi. Sosyalizme sevdalı olmadıkları belliydi. Umberto'ya Türkiye'yi, mücadelemizi anlattık. Kübalılar, o kıtalarda üstlendikleri rolden dolayı, Latin Amerika'da ve Afrika'da olup bitenlerden daha da haberdardılar. Küba'nın ekonomisinden, Venezüella ile ilişkilerine, sosyalist insan'dan Kübalı sporculara birçok konuda konuştuk.

Havana'da sadece 2 buçuk gün kalacaktık. Önce eski Havana'ya gittik. Genel olarak evler ve

Kafamızda Küba ile karşılaştırarak sosyalist Türkiye'yi canlandırmaya çalışıyoruz. Havana'ya geçtik. İlk konuştuğumuz Kübalı, otobüs şoförü Umberto oldu. Yanına oturduk. Umberto, sosyalist bir ülkede

yollar eski. ABD'ye bakan ve dev yürüyüşlerin yapıldığı Malecon Bulvarı'na vardığımızda sahil boyunca eski Amerikan mafyacıların, asalakların muhteşem evlerine bakarken yine Küba devletinin ambargodan kaynaklı buralara da bakım yapmadığını düşündük. Ancak yine de bu eski burjuva evlerinde, gönlünden başka zenginliği olmayan mütevazı bir halkın oturması, sosyalist Küba'yı anlatıyordu. Ve emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı direnen Küba'nın neşeli ve şerefli bir meydan okuyuşu yansıyor.

Girdiğimiz bir lokanta son derece sade bir mekan. Garsonlarla neredeyse burun burunayız. İletişimdeki rahatlığa çok tanık olduk. Mesela, bütün evlerin kapıları açıktı. İstedğimiz evlere girebiliyorduk. Sohbet ortamı çabuk oluşuyordu. Bir çocukla konuşabiliyoruz. Emperyalist ülkelerdeki insan ilişkileri aklımıza geliyor. Bencilliğin, kuşkuçuluğun, korkaklığın, huzursuzluğun nasıl çarpıcı olduğunu daha iyi anlıyoruz. Küba'da bu tür zihinsel hastalıklara yer yok. İnsanlar son derece cana yakın, konuşkan ve misafirperverler. Havana'da gezerken bir Devrim Savunma Komitesi önünden geçip merakla baktığımız için, içerideki savaş gazileri hemen bizi içeriye alıp duvarda asılmış fotoğrafları anlattılar.

Ertesi gün, Küba Devrim Müzesini, Devrim Meydanı'nı ve Jose Marti Anıtı'nı ziyaret ettik. Granma teknesini görmek, işçilerle gerillaların bir traktörden yaptıkları bir zırhlı taarruz savaş aracını görmek, Fidel'in Domuzlar Körfezi'nde kullandığı tankı görmek devrim günlerinin coşkusunu yaşıyor yeniden. Herşey, bizimkileri, yaratıcılıklarını, yazdıkları destanları hatırlatıyor.

Beyinleri zehirleyen reklamlar yerinde duvarlardaki devrim sloganları, halka yönelik enerji kullanımında tutumluluğa ilişkin politik uyarıları, ABD emperyalizmiyle dalga geçen, emperyalizmi aşığılayan sloganları, sosyalist eğitim ve kültürünün bir parçası olup bizi en çok etkileyen şeylerden biri oldu.

Havana'nın meydanlarında hava serinlemeye başladığında belli bir saatte, genç yaşlı, ev kadını, emekli herkes spor yapıyor. Her köşe başında bir müzik grubu var. Sayısız dans okulları, operalar, tiyatrolar var. Salsa, rumba, chachacha gibi dansları icat edenler olarak Kübalılar dans etmeyi çok seviyorlar. Neredeyse herkes bir müzik aleti çalabiliyor. İlk göze çarpan, Küba halkının, içinde bulunduğu zor koşullara rağmen neşeli ve gururlu bir

halk olduğu.

Havana'dan sonra Varadero'dayız. Kaldığımız oteli Angola gazileri yapmış. Otelin içinde fotoğrafları var. Ayrıca ABD terörizmini anlatan panolar. Yani her yerde eğitim var. Küba televizyonlarının programlarının çoğu eğitim içerikli. Ne Televole'ler, ne aptal reklamlar ve aptal Amerikan filmleri. Oturumlarda, sosyalist değerler, kapitalist sömürü ve tarihsel materyalizm gibi konular ele alınıyor.

Turizm Küba için önemli. Ancak, diğer yüzü, sosyalist Küba'da büyük tahribatlara yol açacak belalar barındırıyor. Sadece fuhuşu değil, karaborsayı da körüklüyor.

Bir emekçi sadece 8-10 dolar kazanıyor. Okul, sağlık, konut bedava olduğu için ve karne ile alışverişini yaptığı için, bu maaş yeterli.

Otelimizdeki bir görevli hem doktor, hem de burada çalışıyor. Devrimci olduğumuzu öğrendiğinde oteldeki parti görevlisi ile tanıştırdı. Uzun boylu, zayıf, siyah, güler yüzlü bir arkadaş. Özel olarak ilgilendi. ABD'deki 5 tutsakla ilgili sohbet ettik. Kübalılar bu tutsaklarına çok önem veriyor, saygı duyuyorlar. Onları birer kahraman ve ulusal gururları olarak görüyorlar.

4 kenti kapsayan bir tura katıldık. Tura, Raul Castro yönetimindeki Silahlı Devrimci Kuvvetler örgütüyor. Geliri doğrudan savunmaya ait. Cardenas, Cienfuegos, Trinidad'a ve son olarak Santa Clara'ya. Trinidad en bakımlı şehirlerden. Eskiden Amerika kıtasının en büyük köle pazarı buradaymış, gördük.

Che'lerin fethettiği Santa Clara'da, her yerde O'nun izi var. Mozolesi bakımında olduğu için göremeyişimize üzüldük, ancak devrim günlerinin kahramanlıkları hep anıtlştırılmış burada.

Küba Devrimi'nin hala tazeliğini ve heyecanını koruduğunu gördük. Küba halkı, gözlemleyebildiğimiz kadıyla, zayıflıkları ve yozlaşmayı körükleyen tüm zorluklar ve yokluklara rağmen sosyalist değerlere bağlı, umutlu ve direngen bir halk. Devlete güveniyor ve devrimci önderlerini seviyor. Sosyalizmi biliyor. Belki Doğu Bloku ülkelerinden en önemli farkı bu. Ülkesinin idaresine, "Halk İktidarı" organında bütünleşen Devrim Savunma Komiteleri içinde yer alarak örgütlü bir halk.

FARC ve ELN Askeri Güçlerini Tek Komutanlık Altında Birleştirdi Devrim İçin Birlik

KOLOMBİYA: Kolombiya'da, Amerika destekli iktidara karşı gerilla mücadelesi veren Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ve Kolombiya Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN), yaptıkları açıklama ile, askeri güçlerini tek bir komutanlık altında birleştirdiklerini duyurdular. FARC ve ELN temsilcileri, "yasadışı yollardan iktidara gelen Devlet Başkanı Alvaro Uribe'ye karşı birlikte hareket edeceklerini" belirterek, "Uribe gitmeden barış görüşmeleri olmayacak, birlikte hükümete karşı savaşaacağız" dediler.

Uribe'nin faşist hükümetine alternatif olarak, "**demokratik ve yurtsever**" bir hükümet kuracaklarını, Kolombiya için yeni bir dönemin başladığını açıklayan FARC ve ELN temsilcileri, Uribe'nin ABD desteğiyle, barışı ve huzuru getirmek isteyen gerillaya karşı operasyonlarla savaşı körtüklediğini belirtirken, esir değişimine açık olduklarını söylediler.

Devrim için savaşan güçlerin çeşitli biçimlerde bir araya gelişlerinin yolları, istendiğinde mutlaka bulunuyor. 20 bine yakın gerilla gücü bulunan FARC ile 5 bin gerillası bulunan ELN'nin gerilla güçlerinin birleştirilmesi, Kolombiya devrimi açısından önemli bir adım. Tarihlerinde ilk kez bir araya gelen gerillaların her biri ülkenin belli kesimlerini denetimlerinde bulunduruyorlar.

Amerika'nın Uribe iktidarına "terörle mücadele" adı altında desteğinin arttığı bir dönemde gerillanın birleşmesi, aynı zamanda emperyalizme karşı da bir meydan okuyuş. Daha bu ayın başında ABD Genelkurmay Başkanı General Richard Myers, "terörle mücadelede destek" adı altında Kolombiya'ya verilen milyarlarca doların nasıl, nerede kullanıldığını ve sonuçlarını yerinde görmek üzere 12 Ağustos'ta başkent Bogota'ya giderek faşist iktidara desteği tazelemişti. Uribe iktidarının gerillaya karşı saldırı operasyonları ise tam bir fiyaskoya dönüşmüş durumda. Kendisini zor koruyan Uribe generallerini, "terörizme karşı savaşta sonuç alamıyorsanız istifa edin" diye azarlıyor bugünlerde.

Halkla bütünleşmiş gerillayı yok edecek hiçbir silah geliştirilemedi henüz. Amerika'nın karşı-devrimci savaş merkezleri onyıllardır bunun üzerine çalışıyor, taktikler üretiyorlar. Hiçbiri istedikleri sonucu alamıyor. Yeter ki, gerilla iktidar yürüyüşünde kararlı olsun. Önünde duracak engel yoktur.

Kolombiya devrim yürüyüşü, sadece Latin Amerika için değil, tüm dünya devrimci hareketi için, gerici rüzgarlarının estiği, karşı-devrimci saldırının dizginsizce sürdüğü bugün bir çok yönüyle önemlidir. Keza aynı durum Nepal devrimi için de geçerlidir. Tüm dünya devrimcileri, güçlerini birleştiren FARC ve ELN'nin, anti-demokratik yollarla Kolombiya'yı yöneten Uribe'ye, Kolombiya halkı ve uluslararası camia karşı çıkmalıdır" çağrısına kulak vermeli, enternasyonalist dayanışmayı çeşitli biçimlerde örebilmelidir. Kolombiya devrimi ezilen tüm halkların devrimidir.

kahramanlar Ölmez

Kemal ALTUN
30 Ağustos 1983

Almanya'nın devrimcileri Türkiye faşizmine iade etme politikasını ölümü seçerek protesto etti.

Ekrem Akın SAVAŞ
31 Ağustos 1992

İstanbul Edebiyat Fakültesi'nde Dev-Genç saflarına katılan bir devrimciydi. İstanbul Reşitpaşa'da bir otobüste faşist bir planton görevlisinin müdahalesi sonucu meydana gelen olayda polisle çatışmaya girdi. Otobüsten uzaklaştıktan sonra,

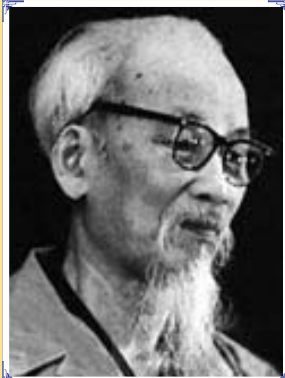
Reşitpaşa'daki evinde polis tarafından pusuya düşürüldü. Burada da tüpgazı silah yaparak direndi ve şehit düştü.

Ali Rıza KARAGÖZ
1 Eylül 1992

İstanbul Avcılar'da bir işkencinin cezalandırılmasına yönelik eylemde şehit düştü.

1991'de Silahlı Devrimci Birlikler üyesi olan Ali Rıza, Temmuz 1992'de Birlik Komutanlığı görevini üstlenmişti.

Ho Chi Minh
3 Eylül 1969

1925'te Vietnam Devrimci Gençlik Derneği'ni kurarak yakıtı Vietnamın kurtuluş ateşini. 1930'da Vietnam Komünist Partisi'nin kuruluşunun önderlerinden biriydi. 1946'da Fransa ile Vietnam arasında başlayan çatışmalardan Amerikan emperyalizminin savaşa dahil olmasına, Vietnam'ın bölünmesine ve 1969 Mayısında Amerikan emperyalizminin Vietnam'dan çekilmesine kadar, Vietnam halkının bağımsızlık ve sosyalizm savaşına önderlik etti. Devrimci bir önderlik altında savaşan halkın, devasa emperyalist güçleri altedebileceği onun önderliğinde kanıtlandı. Halk savaşının ustalarındandı, Vietnam halkının "Ho Amca"sıydı.

Onyıllardır dünyanın dört bir yanında halk kurtuluş savaşçıların dilinde yankılanıp duran "Ho Ho Chi Minh, İki Üç Daha Fazla Vietnam!" sloganı onun mirası ve vasiyetidir.

Aydemir ŞAHİN

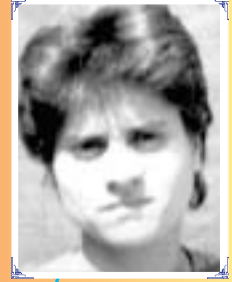

Nurhan AZAK

3-4 Eylül 1994

Dersim'in Çemişgezek İlçesi'ne bağlı Ulukale Köyü Arasor Deresi mevkiinde 3-4 Eylül günleri boyunca süren çatışmalarda şehit düştüler. Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri Bölge Komutanlığı Hayri Koç Müfrezesi'ne bağlıydılar.

Aydemir Şahin'in komutanlığındaki grupta savaşan halk kurtuluş savaşçılarından üçü, Nurhan, Asuman ve Hülya Dersimli'ydiler. Aydemir Hekimhan, Orhan ise Kahramanmaraş doğumludur.

Asuman KOÇ

Hülya ATEŞ

Orhan KORKURT

köyün ! Delisi

Çok gördük biz bu “değişim”leri

**Dikkat! Bu mas-
kenin altında
artık entelektüel
katiller olacak!**

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, “çağa ayak uydurmak için ordu personeline zihniyet değişimi gerektiğini, değişimin kaliteli entelektüel personelle olabileceğini” söylemiş...

Uçmayın!

Poliste, jandarmada çok gördük biz bu değişim numaralarını. Ne zaman teşhir olsanız, değişimden sözedersiniz. Neyin zihniyetini değiştiriyorsun; diri diri insan yakan, kulak kesen, kafa derisi yüzen personelin zihniyetini mi değiştireceksiniz!

Hem zaten **diri diri yakmak için veya kulak koleksiyonu yapmak için entelektüelliğe ne gerek var?**

Sayı 75

50

31 Ağustos
2003

İtifaka bakın, gözlerinizi açın!

Ortak eylem için el ele

İl Önce Gençlik, Ulusal Okullar ve Atatürkçü İhtiyarlar Derneği'nin (AÖD) temsilcileri 30 Ağustos Zülfikar Bayramı'nın yıldönümünde dışardayışlarını ortak eylem kapsamında bir araya getirdi. İl Önce Gençlik İstanbul Şube Başkanı Mehmet Perinçek, “Biz, Atatürk'ün Cumhuriyeti emanet ettiği Türk gençliği olarak, onun değerleri ve ilkeleri doğrultusunda, Ulusumuzu maruz kaldığı büyük tehlikeyle kurtup birleşiyoruz” dedi. Bu ay gençlik örgütlerinin Türkiye gençliğinin temsilini temsil eden ayın ilk toplantısında bir araya geldikleri bir etkinlik dışardayışlarına katıldı. İl Önce Gençlik İstanbul Şube Başkanı Mehmet Perinçek, “Biz, Atatürk'ün Cumhuriyeti emanet ettiği Türk gençliği olarak, onun değerleri ve ilkeleri doğrultusunda, Ulusumuzu maruz kaldığı büyük tehlikeyle kurtup birleşiyoruz” dedi. Bu ay gençlik örgütlerinin Türkiye gençliğinin temsilini temsil eden ayın ilk toplantısında bir araya geldikleri bir etkinlik dışardayışlarına katıldı. İl Önce Gençlik İstanbul Şube Başkanı Mehmet Perinçek, “Biz, Atatürk'ün Cumhuriyeti emanet ettiği Türk gençliği olarak, onun değerleri ve ilkeleri doğrultusunda, Ulusumuzu maruz kaldığı büyük tehlikeyle kurtup birleşiyoruz” dedi. Bu ay gençlik örgütlerinin Türkiye gençliğinin temsilini temsil eden ayın ilk toplantısında bir araya geldikleri bir etkinlik dışardayışlarına katıldı.

Aydınlıkçılar, faşistler ve biraz Aydınlıkçı, biraz faşist ADFK'lılar yanyana.

Ne de güzel yakışmışlar birbirlerine.

Allah ayırmasın!

At izi, it izine, sol sağa karışmasın!

Ne solculuk, ne Atatürkçülük, asın tepenize uluyan kurtu, ellerinizi o

malum işarete göre ayarlayın, eh bıyıklarınızı da sarkıttınız mı, isminizle de, cisminizle de layığınızı bulmuş olursunuz.

Umarız artık bu tablodaki Aydınlıkçıların “solculuğu”na, ADFK'lıların “Türk solculuğu”na inanan safdillerin de gözü açılmış olur!

Polis “milliyet” peşinde!

Milliyet gazetesi yazarları yurdu dolaşıyor. Dolaştıkları her yerde, sürekli not alan birileri. Milliyet yazarı yanındaki arkadaşının kulağına “bizi izleyen her beş kişiden biri polis galiba” diyor. Hemen arkalarındaki sivil eğilip düzeltiyor; “hayır dört kişiden biri!”

Amerika

Önce Kristof Kolomb buldu Amerika'yı
Sonra biz
Ümutlar azaldı günden güne, mutluluklar
Ve ekmeğimiz

Bir çocuk ağlarsa dağ başında
Gözyaşlarında Amerika akar
Vurdularsa birini, kanı şorladıysa
Bilin ki o kurşunlarda Amerika var

Kişi kişiye köle tutulduysa
Darağaçlarında Amerika var
Ama biz yine de direneceğiz
Sonuncumuza kadar.

Cahit Külebi

